

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/15 (105) ● 19 Nisan 2003 ● 500 000 TL

*Emperyalist işgal ve talana,
işbirlikçi yönetim arayışlarına karşı*

Irak halkı direniyor!

**Emperyalist saldırganlığa karşı
bölge halklarıyla dayanışmayı yükseltelim!**

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs'ta mücadeleyi yükseltelim!... 3
Özelleştirme, taşeronlaştırma ve kölelik yasasına karşı 1 Mayıs'ta alanlara! 4
Gerici diktatörler ve diktatörlükler halkı temsil edemezler! 5
Yağma ve talan emperyalizmin özüdür . . 6
Emperyalist saldırganlığın yeni hedefi Suriye! 7
Irak halkı emperyalist işgal ve talana boyun eğmiyor! 8-9
Kan koklayıp kâr kokusu alan leş kargaları! 10
Emperyalizmle işbirliğinin sonu özgürlük değil, utanç verici bir köleliktir! 11
İzmir'de Irak işgali protesto edildi. 12
Kamuda TİS süreci başladı. 13
Emperyalizme karşı mücadelenin engelleri ve bağımsız devrimci sınıf çizgisi (Orta sayfa). 14-15
Savaş medyası işbaşında! 16
Kim bu üç-beş insan! 17
İstanbul Sendikalar Birliği toplantısı üzerine 18
İstanbul Sendikalar Birliği toplantısı yapıldı. 19
Sermayenin "işsizliğe çözüm arama" yüzüslüğü 20
Bir PETKİM işçisinden çağrı. 21
Hatice Yürekli yoldaşın anısına 22
Zor dönem devrimcisi Hatice Yürekli yoldaşı mücadelemizde yaşatacağız! . . . 23
Devrimci kimlikte ısrar ve kimlikte erozyon! 24
Kürt halkı bu onursuzluğa ve ihanete artık dur demelidir! 25
Bir geçici bilanço 26
Mücadele Postası 27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/15 (105) ● 19 Nisan 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.netWeb: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Irak'ta emperyalist işgal hareketi talan, yağma ve katliamlar eşliğinde sürüyor. En son 4 büyük Kentte (Necf, Bağdat, Basra, Musul) ABD karşıtı kitlesel protestolar düzenlendi. İşgalci askerlerin açtığı ateş sonucu 10 kişi yaşamını yitirdi. Buna rağmen Irak halkı işgalcilere öfke ve tepkilerini ifade etmekten geri adım atmış değil. Çünkü Irak halkı teslimiyeti ve işgali kabul etmiş, sindirmiş değil.

İşgalcilerin hiç ummadıkları kadar kolay bir şekilde Bağdat'a girmelerinin üzerindeki sır perdesi hala da aralanmadı. BAAS rejiminin yönetici takımının canları karşılığında direnişi ve Irak halkını sattıklarına ilişkin yorumlar gittikçe ağırlık kazanıyor.

İhanetin sağladığı imkanlarla Bağdat'a kolayca girenler, şimdi kendilerine hizmet edecek bir uşak takımını oluşturma ve halka beğendirme arayışları içindeler. Bu işin hiç de umdukları kadar kolay olmayacağını daha şimdiden gördüler. Çünkü, Irak halkı işgalcilere olduğu kadar bu uşaklara karşı da büyük bir tepki duyuyor. Kimilerini infaz ediyor, kimilerini sürgün yolunu gösteriyor, kimilerini ise aşağılayıcı kampanyalara konu ediyor.

Emperyalist haydutlar daha Irak'ta katlettikleri masum insanların cesetleri soğumadan Suriye'ye tehditler savurmaya başladılar. Üstelik aynı iğrenç yalanlar ve demagojik iddiaları kullanarak. Yaklaşan 1 Mayıs'ta işçi sınıfının ve dünya halklarının emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürü düzenine karşı öfkesini gür bir şekilde haykırması onlara verilecek en iyi yanıt olacak. Bu barbarlığa son vermek için işçi sınıfı ve emekçi dünya halkları birlik, mücadele ve dayanışma bayraklarını ellerinden hiç düşürmemelidir...

*İşçilerin birliği halkların kardeşliği için,
emperyalist savaşa ve sömürüye dur demek için*

1 Mayıs'ta mücadeleyi yükseltelim!

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı dünya çapında yükselen hareket, imkanlarımızın ne kadar geniş olduğunun da göstergesidir. Bu imkanı güce dönüştürmek elimizdedir. Dizginlemek zorunda olduğumuz güç, siyasal, sınıfsal ve askeri alanlarda örgütlü bir güçtür. Dizginlemenin yolu da aynı alanlarda örgütlenmekten geçmektedir. Dünyada gelişen ve yükselen karşı hareket ise hem sınıfsal zeminden hem de bunun karşılığı olan politik bakış ve örgütlülükten yoksun konumdadır. Tüm yaygınlığına ve kitleliliğine rağmen etkisiz kalmasının asıl nedeni de bu zayıflıklarıdır. Bu eksikliklerin giderilmesi, tüm ülkelerde işçi sınıflarının sınıfsal güç ve imkanlarıyla harekete dahil olması ve yol göstermesiyle sağlanacaktır.

Irak'ın işgali büyük oranda tamamlandı. Halkın kahramanca direnişine rağmen, Saddam rejiminin ihaneti sayesinde işgali beklenenden daha kısa sürede tamamlayan emperyalistler, bu kolay başarıdan da aldıkları güç ve cesaretle, şimdi diğer bölge ülkelerine yönelik tehditlerini yoğunlaştırmaya başlamış bulunuyorlar. Irak benzeri sahte suçlamaların ve tehditlerin öncelikli hedefinde artık Suriye var.

ABD'nin en yetkili ağızlarından, Suriye'nin kitle imha silahı bulundurduğu, teröristlere yardım ve yataklık ettiği, Saddam yandaşlarını barındırdığı, bölge ve dünya için tehdit oluşturduğu ithamları yükseltiyor. Tıpkı Irak saldırısı öncesinde olduğu gibi. Suriye'deki rejim ithamların haksız olduğunu söyleyerek emperyalist kudurganlığı yatıştırmaya çalışıyor. Oysa Saddam rejimi de sınırsızca silahsızlandırılıncaya kadar emperyalist müdahaleye izin vermişti. Bu tutum emperyalist işgali engelleyemediği gibi, emperyalistlerin kolay başarısına zemini düzlemiş oldu.

Emperyalistler bölge ülkelerinin Irak işgalinden ders alması gerektiğini söylüyorlar. Onların sözünü ettiği ders farklı olmakla birlikte, ders almak gerektiği doğrudur. Sadece saldırı hedefindeki Suriye, İran vb. değil, tüm bölge ülkeleri ve tüm dünya Irak sürecinden gereken dersi çıkarmak ve ikinci bir ülkeyi daha yerle

bir etmeden emperyalist saldırganlığı dizginlemek zorundadır. Irak sürecinden bölge halklarının çıkarması gereken ders, emperyalizmin işbirlikçisi ve uzantısı konumundaki çürümüş rejimlere asla güvenmemek, olası bir işgal saldırısına karşı kendi direnişlerini örgütlemek, aralarındaki dayanışmayı güçlendirmektir. Savaş karşıtı mücadelede önemli gelişmeler kaydeden dünya halklarının da çıkaracağı derslerle mücadelenin devamı ve kazanımlarla ilerlemesi sağlanabilir. Bunun için her halk kendi iktidarını bu mücadelenin temel hedeflerinden biri haline getirmek zorundadır.

Elbette bunun için de siyasal bir bakış, bir yöneliş ve örgütlenme gerekmektedir.

Bu aşamada da gözler bir kez daha işçi sınıfı hareketine ve devrimci eyleme çevriliyor kaçınılmaz olarak. Emperyalist-kapitalist ideoloji ve rejimlerin dizginlerinden boşanmış bu barbarlığa karşı sosyalizm bir kez daha tek seçeneği haline geliyor insanlığın. Bugün emperyalist savaş karşıtlığı olarak gelişen anti-emperyalist mücadelenin, "ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm" şiarı ekseninde toplanması ve gelişmesi, büyük oranda, proletaryanın bu harekette tutacağı yere, üstleneceği role bağlı olacaktır. İşçi sınıfının gelişen harekete katılımı, farklı ülkelerde farklı düzeylerde olmakla birlikte, hali hazırda hareketi yönlendirebilecek bir düzey ve örgütlülükten genel olarak yoksun konumdadır. Hareketin başka bir çıkışı, emperyalist saldırganlığı önlemenin başka bir yolu bulunmadığına göre, dünya işçi sınıfının önünde de farklı seçenekler bulunmuyor.

Yaklaşan 1 Mayıs, bir kez daha, işçi sınıfına tarihi sorumluluğunu hatırlatıyor: Birlik ve dayanışma içinde yürütülecek bir mücadeleyle kitlelere önderlik etmek, kapitalist-emperyalist barbarlığa karşı sosyalizm bayrağını yükseltmek! Emperyalistlerin savaş ve talan naralarını devrim ve sosyalizm şiarlarıyla bastırmak...

Emperyalist saldırganlık dışarda halklara karşı savaş anlamına geldiği kadar, içerde de işçi sınıfı ve emekçilere karşı baskı ve terörün, sömürü ve soygunun artırılması anlamına geliyor. Dolayısıyla işçi sınıfı, saldırıya uğrayan halklarla dayanışma göreviyle birlikte, kendi hak ve özgürlüklerini koruma ve geliştirme ihtiyacıyla da yüzyüzedir. ABD emperyalizmi, Ortadoğu halklarına yönelik işgal ve talan saldırısına hazırlanırken, içerde işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yönelik hak gasplarını akıllalmaz boyutlara çıkaran baskı yasalarına öncelik vermişti. Türkiye'deki Amerikancı iktidar da Ortadoğu'nun komşu halklarına yönelik bu katliam saldırılarında maşalık görevine heveslenirken, içerde sınıfa ve emekçi kitlelere yönelik saldırılara yoğunluk verdi.

İşçi sınıfının 150 yıllık kazanımlarını bir çırpıda ortadan kaldıracak yeni iş yasası bu dönemde hazırlandı. Bu yasayla kapitalistlerin iş yaşamına tam bir Ortaçağ köleliğini hakim kılmak istedikleri son derece açıktır. Ücrette, çalışma saatlerinde, iş yaşamının tüm alanlarında hakim kılınacak esneklikle, ücretli köleliğin yerine ilkel kölelik geçirilmek istenmektedir. Eş zamanlı olarak yürürlüğe konulacağı söylenen (Köşk'ün vetosuyla güya şu anda yürürlükte bulunan) sözde "iş güvenliği yasası" da, kitlelerin saldırıya karşı tepkilerini törpüleme aracı olarak

dolaştırılıyor ortada. Gerçek şu ki, iş güvenliği yasası adını verdikleri ve o kadar yaygarasını kopardıkları maddeler, eski iş yasasının geçerli olduğu bugün bile işlevsiz konumdadır. Yeni iş yasası karşısında ise hiçbir anlam ifade etmeyecektir.

İMF ile imzalanan yeni kölelik anlaşmalarına uygun olarak özelleştirme takvimi hızlandırıldı, kapsamı genişletildi. Bu ise ilk etapta yoğun bir işçi kıyımı anlamına geliyor. Özelleştirilecek KİT'lerde çalışmakta olan binlerce işçi bir çırpıda kapı önüne konulmak, çoluk-çocuğuyla birlikte açlık ve sefalet batağına itilmek isteniyor. Tasfiyesi hedeflenen sadece KİT'ler de değil. Tasfiyenin tüm kamu işletmelerine yayılacağı, işçilerle birlikte kamu emekçilerinin de büyük oranda işten çıkarılacağı, ya da sözleşmeli personel kapsamına alınarak sömürünün yoğunlaştırılacağı biliniyor.

Bu saldırı planları karşısında ve bu savaş ortamında, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin örgütlenmek, öne çıkmak, mücadelenin başına geçmekten başka yolu bulunmuyor. Tersi bir tutumun, yani mücadeleden geri durma ve saldırılar karşısında suskunluğu sürdürme tutumunun, saldırdan korunmaya yönelik en küçük bir yararı dokunmayacağı gibi, tersine, saldırganların cesaretini ve saldırıların dozunu artıracığı ortadadır. Amerikan uşaklarının yönetimindeki ülkenin emperyalist savaşa doğrudan dahil olması demek, öncelikle işçi ve emekçi çocuklarının silah altına alınması, ölüme sürülmesi anlamına geliyor. Böyle bir durumda, işçi sınıfı ve emekçi kitleler, sadece üzerlerindeki baskı ve sömürünün artmasıyla değil, çocuklarının can derdiyle de uğraşmak zorunda kalacaklardır.

Oysa buna mecbur değiliz. Bu saldırganlığı önleyebiliriz.

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı dünya çapında yükselen hareket, imkanlarımızın ne kadar geniş olduğunun da göstergesidir. Bu imkanı güce dönüştürmek elimizdedir. Dizginlemek zorunda olduğumuz güç, siyasal, sınıfsal ve askeri alanlarda örgütlü bir güçtür. Dizginlemenin yolu da aynı alanlarda örgütlenmekten geçmektedir. Dünyada gelişen ve yükselen karşı hareket ise hem sınıfsal zeminden hem de bunun karşılığı olan politik bakış ve örgütlülükten yoksun konumdadır. Tüm yaygınlığına ve kitleliliğine rağmen etkisiz kalmasının asıl nedeni de bu zayıflıklarıdır. Bu eksikliklerin giderilmesi, tüm ülkelerde işçi sınıflarının sınıfsal güç ve imkanlarıyla harekete dahil olması ve yol göstermesiyle sağlanacaktır.

Emperyalist saldırganlar üretim alanları üzerinden sıkıştırılmadıkça, geri durma ihtiyacı duymamaktadırlar. Silahların üretimini ve taşınmasını, asker ve mühimmat sevkiyatını, emperyalist orduların diğer tüm gereksinimlerini karşılayan üretim alanlarında gerçekleştirilecek grevler, ve bu grevlere destek mahiyetinde sokak gösterileri, kitlelerin gerçek silahları haline gelebilecek, emperyalistlerin silahlarını kullanılamaz duruma getirebilecektir.

İşçi sınıfı kendinde bulunan bu gücü artık kullanmak, savaş karşıtı hareketin hizmetine koşmak zorundadır. 1 Mayıs bu gücü harekete geçirmenin fırsatı haline getirilmelidir.

Özelleştirme, taşeronlaştırma ve kölelik yasasına karşı

1 Mayıs'ta alanlara!

Kapitalist sistem tüm dünyada ve Türkiye'de büyük bir kriz yaşıyor. Sermaye sınıfı işçi ve emekçilere karşı saldırıları yoğunlaştırma yoluyla krizin çöküşüne dönüşmesini engellemeye çalışıyor.

Bundan 20 yıl önce, sosyalizmin hayaleti bile sermayenin ödünü koparıyor, onu sınıfa dönük saldırıları yoğunlaştırmaktan alıkoyuyordu. Fakat bugün işçi sınıfı ve emekçilerin örgütsüz, güçlerinin dağılık olduğu koşullarda sermaye de meydanı boş buluyor. İşçi ve emekçilere, ezilen halklara dönük saldırı ve sömürü politikalarını pervasızca uyguluyor.

Özelleştirme ve taşeronlaştırma, pek çok ülkenin yanı sıra Türkiye'de de gündeme getirilen kapitalist sömürü politikalarının en önemlilerindedir. Özelleştirme, ülkenin zenginliklerinin emperyalizme ve işbirlikçi sermayeye peşkeş çekilmesi, işçi ve emekçilerin yıkıma uğratılması anlamına gelmektedir. Taşeronlaştırma uygulamaları ise işçi sınıfının sendikal örgütlenmesinin dağıtılması, işçilerin düşük ücretle, her türlü hak yoksunluğuna mahkum edilmesi sonuçlarına yol açmaktadır. Her iki saldırı politikası da ülkemizde yıllardan beri sistemli olarak uygulanmaktadır.

AKP hükümeti sermaye uşağı bir hükümet olduğunu kısa sürede ispatlamış, önceki hükümetler tarafından başlatılan işçi-emekçi düşmanı politikaları kararlılıkla uygulayacağını ilan etmiştir. Bu çerçevede İMF ile yeni bir saldırı takvimi konusunda anlaşmıştır. Sermayenin istediği kölelik yasasını bir an önce meclisten geçirme sözü vermiş ve kapsamlı bir özelleştirme programı açıklamıştır.

Özelleştirme saldırısı hız kazanıyor

Özelleştirme saldırısı en az 15 yıldır gündemde. Geçmiş hükümetler şimdiye kadar kamuya ait pek kurum ve kuruluşu özelleştirdiler, emperyalist tekellerin ve sermaye gruplarının yağmasına açtılar. Bunun sonucunda binlerce işçi sokağa atıldı. Atılmayanlar da büyük hak kayıplarına uğradılar. Özelleştirilen işyerlerindeki sendikal örgütlenmeler büyük ölçüde tasfiye edildi ya da zayıflatıldı. Özelleştirilen kuruluşlar eliyle yürütülen kamu hizmetlerinin kalitesi düştü, parayla satılan bu hizmetlerden işçi ve emekçilerin yararlanması imkansız hale geldi. Kısacası özelleştirme, hem toplumun bütünü, hem de buralarda çalışan işçi ve emekçiler için büyük bir yıkım anlamına geldi.

Şimdi AKP hükümeti özelleştirme saldırısına yeniden hız vermiş durumda. Şubat ayında kapsamlı bir özelleştirme takvimi açıklandı. 17 yılda yapılanın yarısı kadar özelleştirmenin bir yılda gerçekleştirileceği ilan edildi. Yakın vadede de hedefe PETKİM, TEKEL, SEKA ve limanlar gibi kamu kuruluşları konuldu. PETKİM için ihaleye çıkıldı. TEKEL'in özelleştirilmesi için Devlet Planlama Kurulu'ndan gerekli karar çıkartıldı ve ihaleye çıkmak için işlemler başlatıldı. SEKA'nın bir dizi işletmesinin (Afyon, Kastamonu, Balıkesir, Çaycuma işletmeleri) ve bazı limanların (Çeşme, Dikili, Kuşadası, Trabzon

limanları) özelleştirme işlemleri tamamlandı. Bu işletme ve limanlar artık satın alan sermaye gruplarına devredilmeyi bekliyor.

Bunları TELEKOM ve enerji santralleri başta olmak üzere başkalarının da takip edeceğini, 2004 yılı sonuna kadar KİT'leri yağmaya açma işinin büyük ölçüde tamamlanacağını bizzat hükümet sözcüleri söylüyorlar.

Esneklik yasası taşeronlaştırmayı güvence altına alıyor

Taşeronlaştırma, farklı amaçlarla ve değişik biçimleriyle uzun yıllardır uygulanıyor. İşçilerin bir araya gelmesini ve mücadele etmesini zorlaştırmak için, işyerlerindeki mevcut sendikal örgütlenmeyi zayıflatmak ve tasfiye etmek için, toplu sözleşme ve grev hakkının içini boşaltmak için, ucuz ve kural dışı bir şekilde işçi çalıştırabilmek için taşeronlaştırma '80'li yıllardan bu yana sistemli bir biçimde giderek yaygınlaştırıldı. Bugün en sıradan işletmede bile üretimin birçok aşaması taşeron şirketler eliyle gerçekleştiriliyor.

Sokaklar iş arayan insanlarla dolu. Ve bu insanlardan pek çoğu aç kalmaktansa en düşük ücret karşılığında, kölece koşullarda çalışmaya razı oluyorlar. Patronlar da bu çaresizlikten yararlanarak her alanda taşeron sistemine başvuruyorlar. Böylece hem ucuz işçi çalıştırmış oluyor, hem de kadrolu ve sendikalı işçiler üzerinde bu sayede baskı oluşturuyorlar. Kadrolu ve sendikalı işçiler, güvenceleri bir örgütlülüğün de olmadığı koşullarda, işten atılma kaygısıyla haklarının gasp edilmesine, çalışma koşullarının ağırlaştırılmasına, satış sözleşmelerine vb. ses çıkartmıyorlar.

Bugünlerde yeniden meclise getirilmesi beklenen kölelik yasası, başka pek çok hak gaspının yanı sıra taşeron sistemine de hukuksal bir zemin kazandırıyor. Yasa çıktığı takdirde taşeron kullanmak işverenlerin yasal bir hakkı haline gelecek.

Özelleştirmeye ve taşeronlaştırmaya karşı mücadele yükseltilmelidir!

Taşeronlaştırmaya yasal zemin sağlayacak, böylece de daha bir yaygınlaşmasının önünü açacak kölelik yasası önümüzdeki günlerde meclise gelecek. Hükümetin açıkladığı özelleştirme takvimi ise işlemeye başladı bile. Bütün bu saldırılara karşı mücadelenin yükseltilmesi artık hiçbir biçimde ertelenemez görevler olarak önümüze çıkmış bulunuyor. İş Yasası'nın meclisten geçmesi engellenemez, özelleştirme saldırısı püskürtülemezse, bunun işçi sınıfı ve emekçilere maliyeti çok ağır olacaktır. İşçi ve emekçilerin sırtına yüklenecek faturanın ne ölçüde bir yıkıma yol açacağını yıllardır yaşanan deneyimler yeterli açıklıkta göstermektedir. Bu saldırıların püskürtülmesinin tek yolu işçi ve emekçilerin dışarıya bir mücadele örgütlemesidir. Sendikal ihanet çetelerinden ya da başka birilerinden bizi kurtarmalarını beklemek boşunadır. Ne yapılacaksa doğrudan doğruya tabandaki işçi ve emekçiler tarafından yapılacaktır. Ne yapılacaksa fabrikalardaki, işyerlerindeki öncü, devrimci işçi ve emekçiler yapacak; mücadeleyi bunlar örgütleyecek, bunlar yönetecektir. Öncü işçi ve emekçiler kendilerine ve sınıflarına güvenmeli, mücadelenin yükünü omuzlamak için öne çıkmalıdır.

PETKİM ve TEKEL işçilerinin özelleştirme saldırısına karşı duruşları bu bakımdan çok önemlidir. Her iki işletmede de işçiler özelleştirmeye karşı direneceklerini ilan etmişlerdir. Dahası satın almak için işyerlerini görmeye gelen yağmacıları fabrikalarına sokmamışlardır. Bu bakımdan geçtiğimiz yıllarda enerji santrallerinde ortaya konulan ve sermayeye geri adım attırarak özelleştirmeye karşı direniş bayrağına sahip çıktıklarını göstermişlerdir.

Bu tutumu geliştirip güçlendirmek nasıl ki PETKİM ve TEKEL işçilerinin sorumluluğuydu, bu mücadeleye eylemli destek vermek de tüm işçi ve emekçilerin görevidir. PETKİM ve TEKEL işçilerinin direnişi işçi sınıfının direnişi olacaktır. Kazanırlarsa işçi sınıfı da kazanacak, yenilirlerse işçi sınıfı da yenilmiş olacaktır.

1 Mayıs mücadeleyi yükseltmek için bir olanaktır!

İşçi ve emekçiler 1 Mayıs'ta alabildiğine güçlü, görkemli gösteriler düzenleyerek emperyalizme ve işbirlikçi sermayeye meydanın sandıkları gibi boş olmadığını göstermelidirler. Unutulmamalıdır ki, 1 Mayıs gösterileri, saldırılara karşı sınıfın tepkisinin ve mücadele kararlılığının da göstergesi olacaktır.

1 Mayıs sınıfı ve emekçi hareketinin kabuğunu kırması, sermayeye karşı sesini yükseltmesi için bir olanaktır. Bu olanak en iyi şekilde değerlendirilmelidir. 1 Mayıs alanları işçi ve emekçiler tarafından, fakat özellikle de bugün özelleştirme saldırısının doğrudan muhatabı olan sınıf bölükleri tarafından doldurulmalıdır.

Özelleştirmeye ve taşeronlaştırmaya karşı, "Kölelik yasası"na karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

Bağdat'ta çöken rejim emperyalizmin kendi eseridir...**Gerici diktatörler ve diktatörlükler halkı temsil edemezler!**

Saddam Hüseyin önderliğindeki diktatörlüğü Irak halklarının başına bela eden emperyalistlerdir. Bu yönetimi destekleyen, ekonomik ve ticari ilişkilerde ayrıcalıklar tanıyan ve en önemlisi silahlandırılanların başında da ABD emperyalizmi gelmektedir. 1979'da İran'da gerçekleşen devrimden sonra Irak'ın İran'a saldırmasını sağlayan ve BM kararlarının hiçe sayılması anlamına gelen Irak rejiminin saldırganlığını sonuna kadar destekleyen yine bu aynı güçlerdir. '90'lara kadar devam eden bu sıkı işbirliği Kuveyt işgali ile son bulmuştur.

Bugünlerde Irak halkını Saddam Hüseyin diktatörlüğünden kurtararak "özgürlük" bahşedenler bu musibetin yaratıcılarından başkaları değildir. Irak halkının tepesine bomba, füze ve kurşun yağdırarak, açlık ve susuzluğa mahkum ederek, evlerini yıkararak, çocukların kollarını, bacıklarını kopararak, vücutlarını yakarak, ana-babalarını öldürerek bahşedilen bir özgürlüktür bu. 12 yıllık ambargo ile Irak'ı harabeye çevirenler, ülkeyi işgal ederek yeniden "kurtarmış" oldular.

Halkı yüzüstü bırakıp kaçmak bir egemen sınıf tavrıdır

Beklenenin aksine Bağdat'ta işgale karşı şimdiye kadar kayda değer bir direniş gerçekleşmedi. Rejimin "ünlü" Cumhuriyet Muhafızları, Saddam Fedailer ve silahlanan Baas militanları işgalcilerin önünden kaçarak halkı katil sürüleriyle baş başa bıraktılar. Büyük bir direnişe sahne olması beklenen Bağdat, bu sayede en kolay işgal edilen kent oldu. Oysa Şiiler'in yaşadığı Irak'ın Güneyi'ndeki küçük kentler bile emperyalist saldırganlara karşı uzun süre direnebilmiş, bu bölge ancak vahşi katliamlar ve kuşatma ile işgal edilebilmiştir.

Bağdat'ın işgali pek çok spekülasyona konu oldu. Rejimle Amerikalılar arasında gizli bir anlaşma olduğu genel kabul görüyor. Her ne şekilde olmuş olursa olsun, sonuç olarak bu çürümüş rejim Irak halkını yüzüstü bıraktı. Oysa yıllardır bu halk üzerinde baskı kurarken milliyetçilik ve din adına bol bol demagoji yapıyorlardı. Buna rağmen işgal orduları Bağdat kapılarında dayandığında sözde sahip çıktıkları değerlerin Amerikan postalları altında çiğnenmesine seyirci kaldılar. Tam da sömürücü sınıflara yakışan bu tutum, emperyalist saldırganların işini önemli oranda kolaylaştırdı. Bu kolay "zafer" işgalcilere hemen başka halkları tehdit etme küstahlığında bulunma imkanı da sağladı.

Irak Baas rejiminin bu utanç verici tutumu temel bir gerçeği yeniden doğrulamıştır. Dünyanın neresinde olursa olsun burjuvazi hiçbir insani ve etik değer taşımamaktadır. Ne zerre kadar "ulusal onuru" vardır, ne de emekçilerin katledilmesi, kentlerinin yağmalanması umurundadır. Tek kaygısı kendi sefil çıkarlarını korumaktır.

Irak halkı çürümüş rejimden farklı tutum alıyor

Bağdat rejiminin kolay düşüşü yerli ve yabancı basın tekelleri tarafından en iğrenç demagoji ve propagandalara konu edildi. Savaş çığırkanı sermaye

medyası, emperyalist saldırganlığa karşı mücadele ederek Irak halkıyla dayanışmayı yükseltenlere saldırırken, öte yandan Irak halkının işgale karşı çıkmadığını, dolayısıyla bu halkın desteklenemeyeceğini ve başına gelen belaları hak ettiğini iddia ederek Irak halkına çirkin saldırılarda bulundu. Yaşananları savaş ve işgalin haklılığına kanıt olarak gösterdi.

Oysa Irak'ın Güney kentlerinde tüm olanaksızlıklara karşı işgalcilere karşı sergilenen kararlı direnişler lağım çukuru medyanın iğrenç yalanlarını yerle bir ediyor. Bizzat kendileri dahil barbarlık cephesinin tüm tarafları bu direnişi hayretle karşılamışlar, kolay işgal planlarının gerçekleşmeyeceğini anlayarak hayal kırıklığına uğramışlardı. Bağdat'taki işgalin beklenenden kolay gerçekleşmesi sonrasında, savaş kundakçıları, savaş çığırkanı ve satılık kaleşörler görülmemiş ölçüde küstahlaştılar.

Ancak Irak'taki gelişmeler işgalci saldırganlar ve yordakçıların sevinçlerini kursaklarında bırakacak cinstendir. Daha işgalin üzerinden bir hafta bile geçmeden kitle muhalefeti ve protestolarla karşılaşmaya başladılar. En ufak tepkiye katliamlarla karşılık veren Amerikan askerleri Musul'da gösteri yapanları tarayarak 17 kişiyi katletti, çok sayıda insanı yaraladı. Zira Musul halkı ABD uşağı yeni valinin halka açık ilk konuşmasını protesto ederek vilayete doğru yürüyüşe geçmişti. Bağdat'ta başlayan işgal karşıtı gösteriler de emperyalist çapulculara karşı bir direnişin uzak olmadığını haber veriyor. Direniş sembolü haline gelen Irak'ın Nasiriye kentinde ise, çoğunluğu Şiiler'den oluşan 20 bin Iraklı işgalcileri protesto etti. Amerikan'ın Zalmay Halilzad başkanlığında organize ettiği ilk toplantıyı hedef alan gösteri, muhalif Şiiler'in örgütü Irak İslam Devrimi Yüksek Konseyi'nin toplantıya katılmayacağını açıklamasının ardından gerçekleşti. Gösteriye katılanlar ABD ve Saddam Hüseyin karşıtı sloganlar attılar. Başka yerlerde de Bush'la Saddam'ı aynı kefeyle koyan sloganların yanı sıra, "Tek demokrasi ABD'yi Irak'tan atmaktır" şiarları duyulmaya

başlandı. Bu arada İngiliz işbirlikçisi bir Şii şeyh linç edilirken, savaş çetesinin en has uşağı Ahmet Çelebi'yi hedef alan bir suikast girişiminin 11 Nisan'da gerçekleştiğine dair bilgiler de basına yansdı. Birçok adamının öldüğü saldırıdan ABD ajanı Çelebi şimdilik kurtuldu. Eylemi üstlenen "Irak Ulusal Kurtuluş Cephesi" adlı örgütün ismi ilk defa duyulmuş oldu.

Irak halkının işgal sırasında olsun, sonrasında olsun emperyalistlere karşı aldığı tavır savaş çığırkanlarının kirli iddialarını tamamen çürütüyor. Şimdiye kadar binlerce sivil Iraklı'nın katledilmesi ve her gün onlarca kişinin katledilmeye devam edilmesi de bunun bir diğer göstergesidir. Eğer halk işgalcilere karşı direnmeseydi, işgalcilerin bu kitle katliamlarına ihtiyaç duyması söz konusu olmazdı. Çünkü sivil insan avına dönüşen bu katliamlar, emperyalistlerin tüm propagandalarını geçersiz kıyor, onların tüm iddialarının

yalan ve demagojiye dayandığını ortaya koyuyor.

Bağdat'ta beklenen direniş gerçekleşmedi ama, ne Irak Bağdat'tan ibaret ne de Bağdat halkı son sözünü söyledi. Çürümüş rejimin kaçıp halkı yüzüstü bırakmasının da etkisiyle beklenen direnişin gerçekleşmemesi bu durumun böyle devam edeceği anlamına gelmiyor. Amerikan askerlerinin Bağdat'a girmelerinden hemen sonra başlayan işgal karşıtı tepkiler bunu gösteriyor.

Düşkünleşmiş yağmacıların yaptıklarını Irak halkının tümüne mal ederek bu halka küfredenler, çürümüş Irak rejiminin çöküşünü de aynı şekilde halkın tümüne mal etmeye çalışıyorlar. Her iki durumda da gerçekleri çarpıtın savaş basını, iğrenç yalanlarına devam ediyor. Sermaye medyası Arap halkalarına karşı ırkçılığı kışkırtarak, emperyalist savaş karşıtı muhalefeti zayıflatmaya çalışıyor. Zira emperyalist saldırganlık gittikçe yayılıyor ve savaş karşıtı mücadelenin zayıflatılması önem taşıyor.

Çürümüş Baas rejimi üzerinden Irak halkına hakaret edip emperyalist işgali savunanlar, gerçekte bu diktatörlük rejimiyle aynı safta yer alıyorlar. Bu saf kapitalist-emperyalist sistemin ilişkiler ağıdır. Dolayısıyla bu düzen sınırları içindeki bir rejimin emperyalizme karşı ciddi bir direniş sergilemesi beklenemez. Her ne kadar sonrasında ABD emperyalizmi ile çıkar çatışmaları yaşasa da, Saddam Hüseyin ve Baas uzun yıllar ABD'ye uşaklık etmiş bir rejimdi. Kitlelere, onun çıkarlarına yabancılaşmış, baskıcı ve sömürücü bir azınlığın diktatörlüğüne dayanan bir rejimin ulusal onur ve değerlere sahip çıkmaması, utanç verici bir teslimiyet yolunu tutması son derece anlaşılabilir.

Kısacası çürümüş Baas rejimi, temel çıkarları anti-kapitalist, anti-emperyalist mücadelede olan Irak işçi ve emekçilerini temsil edemezdi, etmiyordu. Saddam Hüseyin ve Baas rejiminin başını tutanlar tam da sınıfsal konumlarından beklenen bir tavır sergilemişlerdir. Iraklı işçi ve emekçilerinin de, işgalci emperyalistleri topraklarından söküp atarak sınıfsal konumlarına uygun bir tavır sergileyeceklerinden şüphe edilmemelidir.

Yağma ve talan emperyalizmin özüdür

Emperyalist haydutlar yüz yılı aşkın bir süredir dünyayı yağmalıyorlar. 20. yüzyıla özü yağma biçimi olan iki paylaşım savaşı ve sayısız bölgesel savaşlar sığdıran emperyalist güçler, milyonlarca insanı da katlettiler. Bu zincirin yeni bir halkası olarak hedef alınan Irak halkı, en modern silah ve yöntemlerle katliam ve yağmanın en çirkinine maruz kalıyor. Buna rağmen, işgal sonrası başta Bağdat olmak üzere Irak kentlerinde yaşanan yağmalama olaylarını kullanan sermaye basını, Irak halkına hakaret ediyor, dünya halkaları nezdinde küçük düşürmeye çalışıyor, aşağılıyor.

İşgalci güçlere medyatik malzeme

Amerikalı katil sürüleri Bağdat sokaklarını işgal ettiklerinde hiç de tezahüratlarla karşılanmadılar. Bağdat sakinleri evlerine çekilip sokakları boş bırakmışlardı. Bu sessizliği kırmak için Saddam Hüseyin yönetimine karşı bir şeyler yapan insanların kameralar önünde boy göstermesi gerekiyordu, zira emperyalist işgalcilerin buna ihtiyaçları vardı. Saddam Hüseyin'in heykelini yıkmak için toplanan bir avuç insan (oysa Bağdat'ın nüfusu 6 milyon) görüntüyü kurtarmak için yeterli değildi. Başka malzemeye sahip olmayan kokuşmuş sermaye basını yüzlerce defa heykel yıkmaya görüntülerini ekranlara taşıdı. Kentlerde yağmalama olaylarının başlatılması, ruhunu, kalemini ve kamerasını emperyalistlere satarak Amerikan ordusuna iliştirilen "gazetecilere" bol bol malzeme sağlamış oldu.

Irak'ın zenginliklerini yağmalamak amacıyla bu ülkeyi işgal edenler, Irak halkının da yağmacı olduğunu dünyaya yayarak, Irak halkı ve tüm insanlığı karşı işlemekte oldukları suçları hafifletmeye çalışıyorlar. Oysa Bağdat'tan Basra'ya, Musul'dan Necef'e ve diğer kentlere kadar yaşanan tüm yağma olaylarını başlatan, yönlendiren bizzat işgalci Amerikan askerleridir. İşgal ettikleri kentlerdeki kamu binalarını hedef gösteren askerler, Arapça bilen tercümanlar aracılığıyla halka çağrı yaptılar ve resmi binalara girip istediklerini alabileceklerini söyleyerek yağmayı teşvik ettiler. Ancak işgalcilerin kirlili marifetleri bununla sınırlı değil. Pentagon denetimi dışında çalışan gazetecilerin verdikleri haberlerden, yağmacıların başka yerlerden getirildiği ve çoğunun işgal kuvvetleri tarafından "özgürleştirilerek" Irak cezaevlerinden çıkan profesyonel hırsızlardan oluştuğu anlaşıldı.

Hırsızlar sürüsüne az sayıda düşkünleşmiş Iraklı da katıldı, ama Irak halkı iddia edilen aksine bu yağmaya katılmadı. Kimi yerlerde ise engellemeye çalıştı. Zira hastahaneleri, okulları, kütüphaneleri, müzeleri vb. yerleri yağmalayanlar halkı temsil edemezler. Ülkesinin işgaline karşı direneceği yerde, işgalcilerin yönlendirmesi ile kendi sefil çıkarlarını gözeten hareket eden soysuzlar her ülkede bulunabilir. Emperyalist işgal altında yaşanan yağmalamaları gerekçe göstererek Irak halkına küfredenlerdir asıl düşkünlük. Bunlar birkaç dolar için Türkiye'nin kardeş Irak halkının yıkım ve katliamına katılmasını savunup, bunun için canla başla çalışmışlardır.

Emperyalist işgalciler insanlık tarihini yağmalıyorlar

Bilindiği üzere Irak toprakları (Mezopotamya) insanlık tarihinin en eski uygarlıklarına ev sahipliği yapmış bir coğrafyadır. Babil, Sümer, Asur, Ninova ve diğer uygarlıkların boy attığı bu topraklar tarihi eserler açısından dünyanın sayılı yerlerinden birdir. Eski eserlerin aynı mekanda muhafaza edilmesi anlamında dünyada ilk müze Sümerler'den kalan eserleri korumaya alan Asurlular tarafından yine bu topraklarda kurulmuştur. Binlerce yıldır yaşanan saldırı ve işgallere karşı zengin tarihsel mirasını koruyabilen Bağdat, 21. yüzyılın "özgürlük ve demokrasi" bezirganlarına karşı bu mirası koruyamamıştır. Tarihte hiçbir sistem kapitalizm kadar vahşi ve insani değerlerden uzaklaşmış değildir. Batı uygarlığının bu modern orduları sonunda bu tarihi mirası yağmalamayı başarmışlardır.

Aslında yağmanın ilk aşaması Birinci Körfez Savaşı'nda gerçekleşmişti. O dönem de müze bombalanmış ve 4 bin eser çalınmıştı. Çalınan eserlerin bazıları New York Metropolitan Müzesi'nde ortaya çıkmıştı. Ama Metropolitan, Irak'a uygulanan ambargoyu bahane ederek eserleri iade etmeyi reddetmişti. Irak işgali ile yaşanan yağmalamanın düzeyi ise çok daha korkunç boyutlara ulaşmıştır. Bağdat Arkeoloji Müzesi ve Irak Ulusal Müzesi'nden 170 bin eserin yağmalandığı müze müdür yardımcısı tarafından açıklandı. Kalan eserlerin çoğu ise kırılıp dökülerek Arkeoloji Müzesi harabeye çevrildi. Bu tarihi eserlerin yağmalanmasına Amerikan askerleri fiilen katıldı. Ayrıca eşsiz değerdeki özgün belgelerin bulunduğu Milli Kütüphane de ateşe verildi. Ortadoğu'ya demokrasi getireceklerini iddia eden Bush ve savaş çetesi, insanlık tarihi açısından paha biçilmez önemi olan binlerce yıllık bir geçmişe sahip bu eserlerin yağmalanmasına önyak olarak demokrasiden ne anladıklarını tüm dünyaya gösterdiler. Bu gelişmeler dünyanın gözleri önünde cereyan ederken, ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, "antika eserlerin korunmasında ABD öncü rol oynayacak" yalanlarıyla görüntüyü kurtarmaya çalışıyor.

ABD'nin özgürlük anlayışı işgal, halkların katli ve yağmadır

Haydutbaşı Bush neredeyse yaptığı her konuşmada ABD emperyalizmini demokrasi ve özgürlüğün temsilcisi ve bekçisi olarak tanımlıyor. ABD'nin bu "demokrasi aşkı" nasıl ve ne zaman belli oluyor? Giriştikleri işgaller, yaptıkları katliamlar ve bunları tamamlayan yağmalamalarla... Zira onların özgürlükten anladıkları, dünyanın her tarafında barbarca politikalarını hiçbir engelle karşılaşmadan hayata geçirebilmeleridir.

Irak halkını çocuk kadın, yaşlı genç ayırımı yapmadan katlederek, bedenlerini şarapnellerle parçalayarak bu ülkeyi bir ölüm tarlasına çevirerek "kurtaran" ABD-İngiliz emperyalistleri, yağmalamayı da özgürlüğün kanıtı olarak gösteriyorlar. İngiliz Savunma Bakanı Geoff Hoon, yağma olaylarını anlayışla karşılamak gerektiğini söylerken, savaş kundakçılarının başını çekenlerden biri olan ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld ise, bu konunun basını tarafından abartıldığını iddia ediyor

ve yağmayı şu sözlerle savunuyor: "Yağmalama olayları baskıcı bir dikta rejiminden özgürlüğe geçiş sürecinin bir sonucudur. Çünkü özgürlük düzensizdir. Özgür insanlar hata yapabilirler..." Amerikan sermayesinin borazanı ve aynı zamanda savaş çığırkanı Fox televizyonu da Irak halkıyla alay ederek yağmalama olaylarını "Irak halkının özgürlüğünün tadına vardığının" göstergesi olarak değerlendiriyor. Bir avuç yağmacı Irak halkı olarak yutturulmaya çalışılıyor. İşte Amerikan emperyalizminin özgürlük anlayışı budur!

Kirli hesap tutmayacak

İçişleri ve Petrol bakanlıkları ile Irak İstihbarat Merkezi'ni yüzlerce asker ve zırhlı araçla koruyan emperyalist işgalci güçler, diğer kurumların yağmalanmasını özendirdiler. Bu iğrenç plan aynı zamanda Irak halkını birbirine düşürerek işgale karşı yükselecek mücadelenin önünü kesmeyi de hedefliyor. Emperyalistlerin topraklarını işgal etmesini umursamayan ve buna karşı direnemeyen, birbiriyle uğraşan bir halk görüntüsü yaratmak, kuşkusuz ki işgalcilerin en büyük arzusudur.

Irak halkı açlık ve yıkım koşullarında yaşamasına rağmen bu oyuna gelmedi, tam tersine yağmayı engellemek için kendisi çaba harcadı. Ayrıca, yağmadan işgalci güçleri sorumlu tuttu ve protesto eylemleri yaparak yağmanın durdurulmasını istedi. Böylece haydutların halkı birbirine düşürmeyi amaçlayan sinsi planlarını kursaklarında bırakmış oldu. Böylece yağmanın asıl sorumlusunun Amerikan emperyalizmi olduğu dünya halkları tarafından da görüldü.

Bu hamlesi de geri tepen emperyalist koalisyon, katliamlarının yanı sıra Irak halkının yükselteceği direnişi kırabilmek için yeni kirlili savaş hilelerine (örneğin etnik/mezhepsel çatışmalar yaratmak vb.) başvuracağı kesindir. Bu hesapları boşa çıkarmak ve emperyalist haydutları bölgeden söküp atmak sadece Irak halkının değil, tüm bölge halklarının sorumluluğudur. Güçlü bir enternasyonal dayanışma hem Irak halkına güç verecek, hem de diğer halkların katledilmesini önleyebilecek biricik yoldur.

Emperyalist saldırganlığın yeni hedefi Suriye!

ABD emperyalizmi, çürümüş Irak rejiminin kolay teslimiyetinden aldığı güçle bu kez hedefe Suriye'yi çıkardı. Irak'a yönelik örgütlenen aşağılık yalan kampanyasının bir benzeri şimdilerde Suriye'ye karşı yürütülüyor. Irak'a askeri malzeme yardımı, Irak üst düzey yöneticilerine kucak açılması, Irak'ın kitle imha silahlarının Suriye'ye taşınması türünden yalan ve demagojik malzemeler sistematik ve yoğun biçimde kullanılıyor. Irak'ta kazanılan kolay askeri başarıya dayanılarak Suriye tehdit ediliyor. ABD resmi ağızları, "Irak'ta rejimi değiştirdik, istersek size de de aynı şeyi yaparız" yollu açıklamalar yapıyorlar. Eğer istenileni yapmazsa Suriye'ye karşı askeri güç kullanmaktan kaçınmayacaklarını küstah ve saldırgan bir dille ilan ediyorlar.

Irak'a olduğu gibi Suriye'ye yönelik örgütlenen kampanyada da başta Bush olmak üzere birinci dereceden tüm katiller boy gösteriyorlar. Tüm dünyanın gözü önünde basit yalanları sıralayıp, küfür ve hakaret savuruyorlar. Bu kanlı ağızlara ise medya eşlik ediyor. Irak örnek gösterilerek, Suriye yönetimine dize gelme çağrısı yapılıyor. Suriye'ye yönelik ABD saldırganlığı meşrulaştırılmaya çalışılıyor.

Örgütlenen bu iğrenç kampanya sadece Suriye'ye yönelik emperyalist bir savaşın meşrulaştırılmasını değil, beraberinde Irak'ta ortaya saçılan yalanların üzerini örtmeyi hedefliyor. Bilindiği üzere Irak'a dönük saldırganlığı ve işgali gerekçelendirmek için kullanılan kimyasal silahların varlığını kanıtlayacak tek bir iz dahi bulunamadı. Şimdi bu silahların Suriye'ye taşındığı yalanıyla Irak işgalinin bahanesi sağlanmaya çalışılıyor.

ABD'nin amacının ne Saddam, ne de kimyasal silahlar olmadığı artık tüm dünyaca bilinen bir gerçek. Amaç bir bütün olarak Ortadoğu'nun ABD çıkarları doğrultusunda yeniden biçimlendirilmesidir. Irak'ta ABD için sular henüz durulmamışken Suriye'nin hedef alınması bunu bir kez daha kanıtlamıştır. Aynı resmi ağızlar Suriye'den sonra sıranın İran, Libya ve Kuzey Kore'ye geleceğini ifade ediyorlar.

Irak sadece ABD'nin Ortadoğu'yu işgal dizisinin bir ilk adımı olmuştur. Irak toprakları bir yandan yağma ve talan edilirken, diğer yandan hedefteki bölge ülkelerine karşı bir saldırı üssü olarak kullanılacaktır.

İsrail saldırı kampanyasının ön safında

Suriye'nin emperyalist saldırganlığın hedefine konulması sürecinde İsrail'in özel bir çabası görülüyor. Irak'a dönük işgal hareketi sırasında ve öncesinde özel biçimde geri planda kalmaya gayret eden İsrail, ABD'nin Suriye'ye saldırması konusunda açıkça kışkırtıcılık yapıyor. Irak'ta sağlanan kolay askeri başarı bunun başlıca nedenlerinden biridir. ABD'nin Ortadoğu ve özde de Irak politikasında hedeflerinden biri de İsrail'in güvenliğinin sağlanması ve siyonizm karşıtı direniş odaklarının dağıtılmasıdır. Bundan dolayıdır ki İsrail her ne kadar Irak işgalinin

İsrail Dışişleri Bakanı
Silvan Şalom

dışında kalmış gibi görünse de, gerek işgalden büyük çıkarı olması ve gerekse de ABD'nin bölgedeki temel dayanağı olması nedeniyle Irak'a karşı savaş koalisyonunun ana bileşenlerinden biridir. Bunun gerisinde, bölge halkının Filistin davasına olan duyarlılığından duyulan korku yatmaktadır.

Suriye konusunda İsrail'in bu denli atak davranmasının nedenlerinden biri ABD'nin kolay askeri başarısıyla birlikte Irak topraklarına yerleşmiş olması, diğeri ise Suriye'nin İsrail'le olan özel ilişkileri ve Filistin sorununda tuttuğu özel konumdur. Suriye topraklarının bir kısmının (Golan Tepeleri) İsrail işgali altında bulunuyor olması, yine Suriye'nin Lübnan üzerindeki vesayeti İsrail'in mevcut kampanyadaki canhıraş çabasının nedenlerini ortaya koyuyor. İsrail böylece emperyalist savaş cephesinin ön safında boy göstermeye başlıyor.

Sermaye iktidarı uşaklığa devam ediyor

Suriye'ye dönük örgütlenen savaş histerisinde, Türkiye'deki sermaye iktidarı da uşakça bir sadakatle efendisinin isteklerine uygun davranıyor. Hatta burjuva medyanın Amerikancı kalemleri bunun için özel bir çaba da sarfediyor. Tezkerenin geçmemesiyle gemi azıya alan bu Amerikancı uşak takımı Irak'ta kaçan fırsatı bu kez Suriye'de telafi etmenin yollarını telkin ediyorlar. AKP hükümetini atak davranması için eleştiri bombardımanına tutuyorlar.

Oysa AKP hükümeti şu günlerde Suriye konusunda da ABD uşaklığının en onursuz örneklerini sergiliyor. Abdullah Gül'ün Suriye'ye ziyaretini Kuzey Irak'taki gelişmeleri bahane ederek iptal etmesi bu örnekler içerisinde en dikkate değer olanıdır. Ama

durumu çok daha çarpıcı hale getiren, böylelikle de sermaye iktidarının ABD'ye uşaklığının düzeyi ve emperyalist işgalcilikte üstlendiği rolü gözler önüne seren gelişme, aynı günlerde İsrail'le girilen yoğun diplomasi trafiğidir. Suriye gezisini iptal eden Gül, aynı günlerde İsrail Dışişleri Bakanı Silvan Şalom'la Ankara'da görüşüyordu. İsraili bakan sadece Gül'le değil Başbakan ve Cumhurbaşkanı ile de görüşmelerde bulundu. Geçen hafta yaşanan bu gelişmeler sermaye iktidarının safını bir kez daha açıkça göstermiştir. Sermaye iktidarı bu gelişmeler vesilesiyle tercihini ABD emperyalizminin taşeronluğu olduğunu ilan etmiştir.

İsraili bakanla yaptıkları görüşme sonrasında basın toplantısında Gül'ün Suriye konusunda bir soruya verdiği yanıt ise ibret vericidir. Gül verdiği yanıtta alışlageldik barış vaazlarından hemen sonra şunları

söylüyor: "Bu konuda daha önceden de çeşitli kanaatler vardı, bunları yalancı çıkarmak gerek." Bu sözler ABD'nin safından, muhatapları ABD'nin taleplerine boyun eğmeye çağırılmaktadır. Açıkça ki ABD'nin bölgedeki bu etkin iki "stratejik ortağı" Irak'tan sonra bölgeyi kasıp kavuracak yeni emperyalist savaşlar dizisinde daha etkin roller almaya soyunmaktadır. Amerikan borazanı medyanın şaşkınlık söylevleriyle süslediği ABD ilgisi ve sıcaklığının sırrı da buradadır.

Emperyalist savaşa karşı mücadeleyi güçlendirelim!

Suriye üzerine yönelen emperyalist savaş namluları, Irak'ın sadece bir başlangıç olduğunu göstermiştir. Emperyalist savaş bitmek şöyle dursun, şiddetlenecek ve yayılacaktır. Hedef Ortadoğu'dur. Hedefte tüm Ortadoğu halkları vardır. Bundan dolayı emperyalist savaş karşıtı mücadelenin güçlendirilmesi temel önemde bir görevdir. Bunun için Irak'a yönelik savaş sırasında mücadelenin ortaya çıkardığı birikimler ileri taşınmalı, eksiklik ve yetersizlikleri aşılmalıdır.

İşgalcilerin Irak'ta kazandıkları başarı ne olursa olsun, yaşanan süreç askeri üstünlüğüne karşın emperyalistlerin yenilebileceklerini, bölgedeki anti-emperyalist dinamiklerin gücünü göstermiştir. Emperyalistlerin yegane korkusu da budur. Emperyalist saldırganlığa karşı görev ve sorumlulukları hakkıyla yerine getirmek için daha büyük bir cüret ve mücadele ruhuyla hareket edilmelidir.

Ortadoğu'dan emperyalistleri söküp atmak için görev başına!

ABD'nin kirli hesapları boşa çıkacak!..

Irak halkı emperyalist işgal ve talana boyun eğmiyor!

Bush Irak'a karşı yaptırım politikasının son bulması için BM'yi göreve çağırdı. Böylece, birkaç hafta içinde ülkesi yakılıp yıkılan, işgal edilen, insanları topluca katledilen, tarihsel birikimleri talan edilen, zenginliklerine el konulan Irak halkı katillerinin gözetiminde yaşamını sürdürmeye çalışacak. Medeniyetin en önemli beşiği sayılan Irak'ı ateşe veren ABD emperyalizminin baştan beri iddia ettiğine göre, Irak halkını son derece mutlu bir gelecek bekliyor. Irak'ta bundan sonra başlayacak olan yeni tarihinin temel karakteristikleri "barış, demokrasi, özgürlük ve refah" olacak. Yani, ABD ordusunun bir cehenneme dönüştürdüğü Irak topraklarının bundan sonra çehresi ideal bir perspektif doğrultusunda değişecek. Bu bağlamda kullanılan soylu kavramların pratikte ne anlama geldiklerine ilk kez tanık olunmuyor. Barışın savaş, demokrasinin diktatörlük, özgürlüğün terör, refahın da kapkara bir yoksulluk anlamına geldiğini başka halklar somut deneyimleri ile yaşadılar ve sayıları her geçen gün artarak yaşamaya devam ediyorlar.

Doğu Avrupa çözülmeye başladığında, söz konusu ülkelerde kabaran kitle hareketi bugün işgal güçlerinin Irak halkına vaadedilen türden yalanlarla yönlendirilmişti. Onlara da yürürlükteki rejimlerin yıkılması sonucu ülkelerine "barış, demokrasi, özgürlük ve refah" geleceği vaad edilmişti. Sihirli reçeteye inananlar çok oldu. Romanya'da morglardan cenaze taşınarak Temeşvar devriminin sahneye konduğu, Arnavutluk'ta ellerinde Amerikan bayraklarıyla insanların kendi öz kazanımlarını yakıp yıkmaya başladıkları bir ortamda, egemen sınıfların estirdiği cereyana göğüs germek, yaşananların bir aldatmaca olduğunu söylemek, bunun sonunun hüsrana olacağını iddia etmek pek kolay değildi.

Sahte "barış, demokrasi, özgürlük ve refah" vaadleri ve katı gerçekler

Şimdi yaşanan bu tarih kesiti tüm sonuçları ile ortadadır. Aradan epeyce zaman geçti, ama toplumsal gelişmeler bakımından bu süre pek uzun sayılmaz. Doğu Avrupa halklarına dün yapılan 'barış, demokrasi, özgürlük ve refah' vaadleri ile bugün içinde buldukları gerçek durum arasındaki mesafeyi ölçmek için epeyce veri birikti. Mesele bir envanter gerektirmeyecek çıplaklıkta gözler önünde. Yaşanan bu örneği bir tek cümle ile özetlemek mümkündür: Yozlaşmış rejimlerin iflasi ile 'özgürlüklerine' kavuşan Doğu Avrupa halkları kendilerini bir katil/hırsız koalisyonunun pençesinde buldular. Örneğin, Yugoslavya'da emperyalizmin "demokrat" nişanı ile mükafatlandığı bir yönetim işbaşında. Başlıca icraatı ülkenin eski yönetici ve sorumlularını pazarda mal satar gibi piyasaya sürüp Lahey'e transfer etmekten ibaret. Ama Belgrad yönetimi bunun vaad edilmiş olan mali karşılığını bir türlü tahsil edemiyor ve yaptığı 'satış' hep hibe olarak kalıyor. Sonuçta, kirli pazarlıklar ve gizli anlaşmalar kanlı bir hesaplaşmaya dönüşüyor, başbakan makamında 'şehit' düşüyor, cumhurbaşkanlığı koltuğu halen boş duruyor vs. Oysa, ABD emperyalizmi NATO bayrağı altında Yugoslavya'ya saldırmaya hazırlandığı dönemde, Miloseviç'in kovulması halinde ülkenin dolar akımına uğrayacağını vaad ediyordu. İş ortakları tarafından cezalandırılan Çinciç büyük bir gururla

Miloseviç'i efendilerine teslim etmişti. Ama bir avuç dolar bile ona çok görüldü.

Doğu Avrupa ülkelerinin yıllardır içinde buldukları durum her ülkeye ilişkin farklı bir özgünlükmüş gibi görünüyordu, ama istisnalar hariç yaşananlar her ülke için geçerli ortak karakteristiklere sahip. Bu ülke halkları daha iyi bir gelecek adına tuzağa düştüler. Ayaklandılar, sonuçta kurulan tuzağa düşerek emperyalistlerin başarıya ulaşmasında aktif bir rol oynadılar. Gerçeğin ortaya çıkması fazla sürmedi, ama ipin ucu kaçırılmıştı. Arnavutluk halkı silaha sarıldı, Romanya'da madenciler ayaklandı. Ama sonuçta Doğu Avrupa halkları baştan çıkarılmış olmanın acı faturasını birçok alanda ödemeye devam ediyorlar.

Bu tarihsel deneyim ve sonuçlar Irak'ın özgün durumu ile birlikte ele alındığında, ABD emperyalizminin Irak halkına vaad ettiği mutlu gelecek, başka örneklerle kıyaslanamayacak vahşi sonuçlar doğuracaktır. Emperyalizm Doğu Avrupa'daki gelişmeleri başından itibaren yönlendirdi ve olayların seyrine göre müdahalelerde bulundu. Ama Irak'ta önden hazırlanmış, son biçimi verilmiş bir proje uygulanmaya çalışılıyor. Ülke, ABD stratejik araştırma kurumlarının hazırladıkları ve politik mercilerin sahiplendikleri bir modelin uygulanması için bir laboratuvara dönüştürülmek isteniyor. İkinci nokta, Irak deneyimine evrensel bir karakter atfedilmesidir. ABD yöneticileri Irak'taki icraatlarının ilerde eşdeğer konumda olan başka ülkeler için bir model teşkil edeceğini, bir politik norm olarak kullanılacağını açık seçik ilan ediyorlar. Üçüncü nokta ise, ABD emperyalizminin Irak'a saldırısını uluslararası mevcut güçler dengesini yeniden şekillendirmek için bir kaldıraç olarak kullanmak istemesidir. Donald Rumsfeld "Saddam Hüseyin rejiminin devrilmesi Berlin duvarının yıkılması ile eşanlamlıdır" derken boş konuşmamakta, ABD emperyalizminin kendisine saptadığı perspektifi özetlemektedir.

Sermaye dünyası Doğu Avrupa'yı sindirmekte fazla güçlük çekmedi. Nitekim, Doğu Avrupa'nın yozlaşmış rejimlerini kandırılmış olsalar bile kitleler ayaklanarak kendileri yıktılar. Devrik rejim önderlerinin heykellerini işgal güçlerinin tankları devirmedi. Aradan fazla zaman geçmeden aynı kitleler kendi yıktıklarını arar oldular. Örneğin Romanya emekçilerine eski dönemi arattıran vahşi kapitalizmin açtığı yaralar, yaptığı talan ve neden olduğu sefalettir. Irak'ta yakın dönemde yaşanacak gelişmeler ise çok daha farklı bir seyir izlemek durumundadır. ABD emperyalizmi saldırısına ne kadar uluslararası ölçekte bir stratejik hedef biçerse biçsin, birçok gerçeğe boyun eğmek zorunda kalacaktır.

Herşeyden önce ABD emperyalizmi amacına erişebilmek için Irak'ta fiilen kalmak zorunda. Bu gereklilik Irak'ın sahip olduğu zengin petrol rezervlerini kalıcı bir biçimde gasp etmekten kaynaklanıyor. Ayrıca ABD'nin Irak'ı bir köprü başı olarak kullanıp Ortadoğu'nun tamamını yeniden biçimlendirme gibi bir hesabı da var. Güvenilir ve sağlam bir uşak rejim oluşturulana kadar ABD'nin kalıcı olmasının gerekli olduğunu en yetkili ağızlar belirtmektedirler. Fakat bunun için somut bir takvim açıklamaktan kaçınıyorlar.

ABD Irak'ta bir barut fıçısı üzerine oturmuş durumda

Irak halkının ABD'ye kucak açmadığını, tüm olanaksızlıklarına karşın direnebildiğini bütün dünya gördü. Yani işgal kuvvetleri amaçlarına erişebilmek için Irak halkını şiddetle susturmak ve ülkeyi sömürgeleştirmeye çalışmak zorunda. Böyle bir politikanın hayat bulabilmesinin asgari koşulu işbirlikçi bir toplumsal kesime dayanabilmektir. Basra'nın ayaklanmayı redderek direnmesi ve geçenlerde Kerbela'da önder konumunda olan ve muhtemelen böyle bir misyona yatkın görülen bir imamın katledilmesi ile Şiilere dayanma umudu en azından şimdilik çöktü. Dolayısıyla, ABD kuzeyde böyle bir misyon için Kürt önderler dışında henüz toplumsal bir dayanak bulmaktan uzaktır. Öte yandan, CIA yıllardır emek verdi, servet harcadı, ama muhalif bir gücün kadrolarını bile yaratamadı. Dolayısıyla işgal orduları beraberlerinde götürdükleri hırsız ve onun yakın ailesi dışında bir işbirlikçi dayanak bulabilmiş değiller. Buna rağmen ABD umutlu görünüyor. Subaylar, Ürdün'de banka batırmaktan dolayı gıyabında 22 yıla mahkum edilmiş, CIA'nın Irak muhalefet güçlerine yaptığı 4,3 milyon doların yarısını kendi zimmetine geçirmiş olan banker Çelebi'yi çelik yelekler giydirip Irak'ta kent kent gezdiriyor, önderlik turları attırıyorlar.

ABD'nin yüzyüze kalmaya başladığı güçlükler sadece uşak bulma sıkıntısıyla sınırlı değil. ABD'nin tüm olanaklarını seferber etmiş olmasına ve üstelik silahı şakağına dayamış olmasına karşın Irak halkı işgali reddediyor, kendisini kurtarılmış saymıyor. İşgalden önce kandırılmayan Irak halkının yaşanan vahşetten sonra baştan çıkarılması büsbütün zor olacaktır. Çetin sınavlardan geçmeye alışmış Irak halkı uğradığı dehşet saldırısı henüz dinmeden işgal güçlerine karşı sokağa dökülmeye başladı. Toplum bir korku atmosferi sarmış değil. Bağdat'ta kayıp yakınları gösteri düzenledi, işgal kuvvetlerinden hesap sormaya başladılar. Semt sakinleri silahlanarak ABD askerlerine güvenmediklerini açıkça ilan ettiler ve kendi güvenliklerini kendileri sağlamak için nöbet tutmaya başladılar.

Yabancı gazeteciler ABD birlikleri Bağdat'a girdikten ve rejim devrildikten sonra insanlara soru soruyorlar. Ekranaya getirilen röportaj kesitlerinden insanların ABD'ye ateş püskürdüğü ortaya çıkıyor. Oysa medya Irak'ta başka bir arayış içinde; Saddam Hüseyin'in kirli çamaşırlarını ortaya serip okur ve izleyicilerine ABD saldırısının tüm kusurlarına rağmen haklı olduğunu propaganda etmeye çalışıyor. Fakat insanlar kendilerine masum pozlarla sorulan sorunun tuzağına düşmüyor, Saddam'ı anlatmak yerine yaşadıkları trajedinin esas sorumlularına işaret ediyorlar. Bu tavır Irak halkının ne kadar kişilikli davrandığını gösteriyor. İşgal güçlerinin kontrolü ele geçirmeleri ile birlikte başlayan ve dünyayı şok eden talan dalgasının sırrı burada yatıyor. Bu talanı ABD güçleri kışkırttı ve desteklediler. Kendilerine direnen Irak halkının onurunu ayaklar altına alabilmek için toplumu temsil etmeyen en zayıf güçleri böyle bir pislğin içine sürüklediler ve Irak halkını dünyaya bir hırsız şebekesi olarak sunmaya çalıştılar. Haftalar boyunca dehşet içinde yaşayan, her an ölümü bekleyen

Kan koklayıp kâr kokusu alan leş kargaları!..

Komşu bir ülke emperyalist orduların işgali altında. Haftalardır bombalanıyor, yakılıyor, yıkılıyor. Bu ülkede yaşayan halk katliamlardan geçiriliyor. Aç, susuz, ilaçsız bırakılıyor.

Iraklılar'ın çektikleri acılar işgalcilerin umurunda bile değil. Halka ekmek, su ve ilaç temin edilmesi onları zerre kadar ilgilendirmiyor. Kimyasal silahları imha edeceğiz, demokrasi ve özgürlük getireceğiz diye Irak'ı işgal eden emperyalistlerin tek derdi petrol kuyularını, boru hatlarını güvence altına almak, rafineri ve limanları bir an önce çalışır duruma getirmek. Bir taraftan da kapalı kapılar ardında Irak'ın zenginliklerini nasıl paylaşacaklarının, kimin yağmadan ne kadar pay alacağını kavgasını yapıyorlar. Irak'taki kuyular petrol tekelleri arasında paylaşırıldı bile.

Türkiye'deki işbirlikçi sermaye sınıfı en başından beri Irak savaşını ellerini ovuşturarak izledi, yağmadan kendisine yağlı bir parça düşeceğinin hayallerini kurdu. Ne var ki sermayenin bu sefil hayalleri savaş sırasında gerçekleşmedi. Emperyalistler Türkiye'yi ve hava sahasını istedikleri gibi kullanmalarına rağmen elde ettikleri ganimetten pay vermeye yanaşmadılar, Türkiye'yi bedava uşaklığa zorladılar. Yağma sofrasından kovdular.

Ancak bu aşağılama bile sermayenin yağmadan pay alma heveslerini kırmamış görünüyor. Türkiye'deki sermaye sınıfının en "güzide temsilcileri" bir taraftan savaş sırasında kaçırdıkları fırsatlara hayıflanıyorlar, bir taraftan da emperyalistlerin dağıtacağı yağma kırıntılarının hesabını yapmayı sürdürüyorlar. Tıpkı efendiler gibi uşakları da Irak halkının yaşadığı acılara duysuz. Tıpkı efendileri gibi onların da tek derdi daha fazla para, daha fazla kâr. Türkiye'nin Irak'a komşu olmasından medet umuyor, bu sayede bir kemik de kendilerine düşer diye umutlanmayı sürdürüyorlar. Rahmi Koç, "Beyaz Saray'da harbe karşı olan hiçbir ülkeye, Irak'ın yeniden yapılanmasında iş vermeyeceklerini açık seçik söylediler. En azından komşu olduğumuz için muhakkak bize bir işler düşecek" diyor.

Türkiye'nin "medar-ı iftihar"ı işadamlarından Sakıp Sabancı da farklı düşünmüyor. O da savaşın Türkiye burjuvazisi için büyük fırsatlar yarattığını düşünenlerden. Dolayısıyla kaçan fırsata o da üzgün. Sabancı, "Bugün Irak'a 200 asker gönderen Polonya masaya oturabiliyor. Bunları gazeteden okuyunca vah vah diyorum. Biz elimize gelen talih kuşunu kaçırdık. Omuzumuza talih kuşu konmuştu. Talih kuşunu kışladık" diyor.

Müteahhitler para kokusu alıyor

Savaşın başından beri Amerikalı yetkililerle ve Irak'ta iş alan ABD firmalarıyla sıkı ilişkiler içinde olan Türkiye Müteahhitler Birliği Başkanı Nihat Özdemir ise azminden hiçbir şey yitirmemiş görünüyor. Birinci tezkere meclisten geçtiğinde Amerikalılar Türkiye'deki üslerin modernizasyon ve genişletme çalışmalarında Türk firmalarına milyonlarca dolarlık iş verecek diye zil takıp oynamadığı kalan Nihat Özdemir, gözünü çoktan Irak'taki inşaat işlerine dikmiş bulunuyor. Irak'ta işgal ve yıkım nedeniyle aç kalan insanlara bir çuval un, ilaçsız hastalara bir kutu aspirin göndermeyi aklının ucundan bile geçirmeyen Türkiye Müteahhitler Birliği

Başkanı Nihat Özdemir şunları söylüyor: "Yoğun bombalama nedeniyle yeniden yapılanmanın maliyeti 100 milyar dolar. Enerji altyapısının, hastanelerin, okulların yeniden yapılması zorunlu. Türk firmaları olarak Irak'ın yeniden inşasından yüzde 20 pay alacağımızı düşünüyoruz. Ya ABD'li firmalarla birlikte ya da onlar adına iş yaparak mutlaka yer alacağız. Zaten lojistik olarak da en hazırlıklı olan firmalar Türk firmaları. Bu nedenle çok şanslıyız. Kesinlikle Irak'tan iş alacağız." Bu sözler, sermaye sınıfının insanlık değerlerine ne denli yabancı olduğunu bir kez daha ele veriyor.

Sermayedarlar böyle düşünür de akıl hocaları onlardan aşağı kalır mı? Sermayenin çıkarları için kalem oynatan, bunun için para alan kalemsöhrler de savaştan sonra Irak pazarının Türkiye burjuvazisi için ne kadar önemli olduğunu yazıp çiziyorlar bugünlerde. *Finansal Forum* gazetesi yazarı Selim Türsen de onlardan biri. İşte konuyla ilgili olarak 12 Nisan günü yazdıkları:

"İhracatının yarısından fazlasını Avrupa'ya yapan Türkiye için büyüme hızı büyük bir önem taşıyor. Eğer Avrupa ekonomilerindeki durgunluk kısa sürede aşılamazsa gerek ihracat, gerekse turizm açısından ciddi sıkıntılar yaşanmaya başlayabilir.

"Bütün bunların yanında hemen yanı başımızda tohumları ekilmekte olan yeni bir Pazar gerçeği de var. Irak'ın yeniden inşasında Türk müteahhitlik

kuruluşları en az yüzde 20 pay bekliyor. (...)

"Eğer Türkiye bu fırsatı iyi değerlendirirse bölge ülkeleri yeniden yapılanuncaya kadar ihtiyacı olan mal ve hizmet üretiminde çok önemli rol oynayabilir. Ancak bunun için akıllı politikaların çok iyi bir şekilde yürütülmesi gerekiyor. İnşaatın gıdaya milyarlarca dolarlık ticaret hacmi yaratılabilir. Savaş öncesi Irak'la ticaret hacmimizin 2.5 milyar doları bulunduğu hatırlanırsa bunların gerçekleşmesi mümkün.

"Kuzey Irak'taki durum daha da net. Fazla sorun çıkarmayacak bir yönetimin oluşturulması durumunda Kuzey Irak Türkiye için yeni bir Pazar olabilir. Böylece petrolden alınacak pay bütün bölgeye ticari bir şekilde dağılmış olur."

Söylenenler, yazılıp çizilenler fazla söze gerek bırakmıyor. Irak'ı işgal eden emperyalistlerin "halka özgürlük getireceğiz" sözleri ne kadar yalansa, Türkiye'deki işbirlikçilerinin "Irak halkı bizim komşumuz, kardeşimiz. Türkiye olarak Irak halkının yaralarının sarılması için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız" sözleri de o ölçüde yalan. İnsanlık değerlerine, en basit ahlaki ölçülere bile yabancılaşmış sermaye sınıfı her hesabını daha fazla para üzerine, daha fazla sömürü üzerine yapıyor.

Bu sınıfın egemenliğine son vermeden insanlığın geleceğinden söz etmek mümkün değil. Tam da Rosa Luxemburg'un dediği gibi "Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!"

Irak'ı yağmalama planları...

Medya bu barbarlığı maskeleye yarışında!

Irak'ın işgalinde önemli oranda pay sahibi olan burjuva medya, şimdi de aynı uğursuz rolünü onun yağmalanmasında oynuyor. İnsani değerlerle hiçbir ilişkisi bulunmadığını saldırı sürecinde kanıtlamıştı. Yağma sürecinde de bu değerlere karşı büyük korku ve nefretini saçıyor.

Oysa ilk bakışta, medyanın yağmaya karşı olduğu, özellikle müze, kütüphane gibi insanlığın ortak tarihi değerlerini pek önemseydiği gibi bir izlenim edinilebilir. Yağma olayına katılan Iraklılar'a yönelik büyük öfke gösterisi sergilenmekte, bu fırsattan istifade tüm Irak halkına hatta tüm Arap toplumuna yönelik ağır hakaretler yöneltilmektedir. Televizyon ekranlarında, gazetelerin sayfalarında Araplar'ın ne kadar ilkel, barbar vb. olduğuna yönelik yorumlar, yağma görüntüleri eşliğinde kafalara kazınmaya çalışılmaktadır. Bir kez daha gerçekler görüntülerle gizlenmeye, tersyüz edilmeye başlanmıştır.

Medyanın bu yayınlarla gizlediği gerçek, asıl yağmacının emperyalist işgal orduları, emperyalist-kapitalist tekeller ve devletler olduğudur.

Yağma hareketinin görüntüleri, işgal ordularının nasıl seyirci olduğunu açıkça gösteriyor zaten. Şimdi, olayın seyretmek kadar masum olmadığı, bizzat başlatıldığı ve teşvik edildiği haberleri ulaşmaya başladı. Bağdat müzesinden çalışanların Avrupa'da satışa çıkarılabilmesi, açıktır ki, Bağdat varoşlarında yaşayan yoksulların harcı değildir. Fakat gizlenmeye çalışılan asıl büyük yağma hareketi

henüz başlamadı. Emperyalist işgal altında, Irak'ın tüm zenginliklerinin yağmalanması halihazırda planlama aşamasında. Bu o kadar büyük bir varlık olmalı ki, işgal güçleri dışındaki leş kargalarının bile iştahını kabartıyor.

Dün zafer şölenu için kurulacak "masada yer almak" şeklinde ifade edilen yağmaya katılma hevesi, bugün Irak'ın "yeniden yapılandırılması"nda rol almak söz ve planlarıyla ortaya konuluyor. Çarşaf çarşaf iş imkanları listeleri yayımlanarak, taşeron Türk firmalarının hevesleri kaşınıyor.

Bir ülkenin yıkımından, bir halkın katlinden kâr bekleyenler dönüp tam bir arsızlıkla o ülkenin halkını ilkelikle suçluyorlar. İlkellik insanlığın binlerce yılda biriktirdiği değerlerden yoksunluksa eğer, çağın en ilkel, en barbar grubunun kapitalist-emperyalist sınıf olduğu açık değil mi? Bu sınıf, insan toplumunun bilimsel-teknolojik birikimine ve parasal varlığına sahip olmakla (ki bu sahiplenmenin başlangıcında ve bugününde hırsızlık ve zor alım vardır) insanlığı temsil etme hakkına sahip değildir. Çünkü elindeki gücü insanlığın gelişmesi değil yıkımı için seferber ediyor.

Sonuç olarak, burjuva medyanın Irak'ta gizlemeye çalıştığı emperyalist yıkıcılık ve yağmacılık, ilkellik ve barbarlıktır. Ancak, hangi araçları kullanırsa kullansın artık dünyayı aldatma imkanlarına sahip değildir. Bir kez daha harekete geçirilmiş bulunan emperyalist savaş makinesiyle birlikte, kapitalist barbarlığı gözlerden gizlemenin imkanları tüketilmiş durumdadır.

Emperyalizmle işbirliğinin sonu özgürlük değil, utanç verici bir köleliktir!

A. Azin

ABD emperyalizmi Irak'ı hedef tahtasına çaktığında, belli başlı Kürt akımları (PDK, YNK, KADEK) aynı çizgide buluştular. Dünya halkları emperyalist haydutların ilan ettiği uzun süreli petrol ve hegemonya savaşına karşı eyleme yönelirken, bu akımlar ABD saldırganlığını onaylar bir tutum içine girdiler. Ortak tema, ABD'nin Irak saldırısının mevcut statüko ve dengeleri bozacağı, Kürtler'in devletleşmesi için fırsatlar doğuracağı biçimindeydi. Dolayısıyla ABD'nin Irak'a yönelik saldırı planları desteklenmeliydi.

İçlerinden ikisi, PDK ve YNK, bu çizgiye uygun bir davranış sergileme olanağı buldu. Barzani ve Talabani ABD'nin saldırıyı hazırlama sürecinde organize ettiği "Irak muhalefeti" toplantılarının baş aktörleri oldular. Bush'un Irak'a uzanan eli olan Zalmay Halilzad, "muhalefeti" bağlayan açıklama ve toplantıların neredeyse tümünde Barzani ve Talabani'nin ortasına oturuyordu. Bu işbirlikçiler fırsat buldukça ABD'den beklentilerini dile getirdiler. Ancak Nazi faşizmiyle kıyaslanabilecek olan Washington'un kan emicilerine, başta da Bush hayduduna övgüler düzmekten de geri durmadılar.

ABD'nin bu iki işbirlikçiyi ileri düzeyde kullanması, Türk devletinden istenen savaş tezkeresinin kazaya uğraması sayesinde mümkün olabildi. Savaş tezkeresinin meclise gelmesi sürecinde PDK ve YNK ile işbirliğini esasta bir şantaj olarak kullandı. Türkiye'deki uşak iktidarın bugünkünden daha ileri bir düzeyde, bilfiil Kuzey cephesi açarak savaşa katılması durumunda, ABD Kürt işbirlikçilerine bu düzeyde bir rol vermeye gerek duymayacaktı. ABD'nin planı da bu yöneydi. Ancak bu plan Türk egemenlerinin niyetli olmasına rağmen hayata geçmedi. Dünyayı parsellemeye soyunan haydut takımı, uşaklığın gereklerini ivedilikle yerine getiremeyen, ücret pazarlığını uzatan Türk devletini hizaya sokmak için de olsa Kürt işbirlikçilerine halihazırda oynadıkları aktif rolü verdi.

ABD, savaş süresince Irak'ın güneyinde arayıp da bulamadığını, Güney Kürdistan'daki iki işbirlikçi sayesinde Irak'ın kuzeyinde fazlasıyla buldu. PDK ve YNK peşmergeleri, ABD birliklerinin komutası altında ülkelerinin işgal edilmesinin ayakçılığını yaptılar. Artık emperyalist savaş cephesinin askeri olmak gibi bir utançla anılacaklar. Sadece bu bile Kürt halkının ulusal kurtuluş davasına karşı işlenmiş affedilmez bir suç teşkil ediyor. Dünya halkları Güney Irak halklarının direnişine, örneğin ABD'nin hesaplarını boşa çıkarıp savaşın başından beri direniş yolunu seçen Şii Araplar'a ne denli sempatiyle bakıyor, bu direnişi ne denli destekliyorsa, Kürt akımlarının işbirlikçi tutumlarından da o denli iğreniyor.

Barzani ve Talabani, Amerikan emperyalizmine birlikte savaş ayakçılığı yaptıkları halde, o klasik ihanet örneklerinden birini sergilemekten de geri kalmadılar. Musul ve Kerkük'e girilene kadar birlikte hareket eden PDK ve YNK güçleri, söz konusu kentlere girildikten sonra birbirlerini suçlamaya, karşılıklı atışmaya başladılar. Mesut Barzani, o ana kadar Türk askerinin bölgeye girmesine kesinkes karşı çıktıklarını dile getiren, girmesi durumunda savaşacaklarını açıklayan kendisi değilmiş gibi, "gerekirse Türk ordusunu çağırır, YNK peşmergelerini

Kerkük'ten birlikte çıkarırız" diyebilirdi.

Tarih bu iki akımın ihanetçi kimliğini fazlasıyla tescil etmiş durumda. Karşılıklı olarak zımnen kabul ettikleri dengelerde bir parça bozulma olduğunda Kürt ulusal kurtuluşunun başlıca düşmanlarından yardım istemekten zerrece utanmıyorlar. Mesela birinden biri bir adım öne çıktığında, diğeri ya Saddam rejiminden, ya Türk devletinden, en çok da ABD'den müdahale istemekte hiçbir mahzur görmüyor. Örneğin '96 güzünde, "YNK'nın sırtını İran'a dayaması karşısında PKK engelinden dolayı Türkiye'den istediği desteği alamayan PDK, çözümü katliamcı Bağdat rejimini müdahaleye çağırarak buldu. Irak ordusu federe devletin başkenti olan ve Talabani'nin elinde bulunan Erbil kentine müdahale ederek, onu geçici olarak PDK'nın denetimine verdi." (Kürt Ulusal Sorunu-2, Eksen Yayıncılık, s.358) '97 baharında ise Barzani bu kez Güney Kürdistan'ı işgal etmesi için sömürgeci Türk devletini davet etmişti. (Haziran '94-Haziran '97 tarihleri arasında yazılmış bir dizi makaleden oluşan "Kürt Ulusal Sorunu-2" başlıklı derlemenin Güney Kürdistan başlıklı bölümü bu iki akımın ihanetlerini sergiliyor. Yakın tarihle ilgilenenler burada, PDK ile YNK arasındaki sürtüşme ve çatışmanın, bu iki akımın PKK'ye saldırmamasının, bu arada ABD, Irak ve Türkiye ile geliştirdikleri işbirlikçiliğin sayısız örneğiyle karşılaşacaktır.)

Son yirmi yılda yaşananlar göstermektedir ki, bu işbirlikçiler bugünkü etkinliklerini devrimci mücadelesi döneminde PKK'ye silah doğrultarak edinmişlerdir. Buna emperyalist efendiler tarafından desteklenmiş, bugünkü ayrıcalıklarla ödüllendirilmişlerdir de denilebilir.

Yeri gelmişken tarihsel bir gerçeğin altını çizelim. ABD'nin vesayeti altında "federe" ya da güya bağımsız bir Kürt devleti kazanım mıdır değil midir sorunundan bağımsız olarak, bugün Güney Kürdistan'da ulusal haklar bağlamında bir gelişme varsa, bu işbirlikçi burjuva-feodal ağaların değil, esas olarak zamanında PKK'nin devrimci bir çizgide yükseldiği özgürlük mücadelesi sayesinde mümkün olmuştur. Kürt ulusal sorununu dünya kamuoyunun gündemine sokan, Kuzey Kürdistan'ın yoksul köylülerinin, emekçilerinin, aydın gençlerinin silahlı direnişi ve serhıldanlarıdır. ABD, AB gibi emperyalist odakların kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak için de olsa bugünkü düzeyde sorunun etrafında

dönmeleri de, böylesine gündemleşmiş olmasından ileri gelmektedir. PKK'nin önderliği şahsında yaşadığı utanç verici teslimiyet ve KADEK'e evrilme süreci bu gerçeği hiçbir şekilde değiştirmez. Kürt burjuva-feodal mülk sahibi sınıfların siyasal temsilcileri olarak Güneyli işbirlikçi akımların sorunu Kürt ulusunun özgürlüğü değil kendi, sınıfsal çıkarlarının güvenceye alınması olmuştur hep. Bugün de böyledir. Sınıfsal konularından kaynaklı olarak başından itibaren sırtlarını hep emperyalistlere yasladılar. Emperyalistler tarafından sonu katliamlarla biten aldatılmalara, kullanılmalara rağmen, emperyalizmin aleti olmaktan vazgeçmediler. Şimdi de aynı şeyi yapıyorlar. Burjuva-feodal ağalar Kürt işçi ve emekçilerinin ulusal özgürlük davasına yarar sağlamak bir yana, onun önündeki aşılması gereken engellerdir. Zira emperyalizm çağında ulusal sorunun tek devrimci çözümü,

emekçi halkın çıkarına olan tek gerçek ve kalıcı çözümü, emekçi sınıfların önderliğinde bir mücadele ile mümkündür. Geçtiğimiz yüzyılın deneyimleri bunu defalarca kanıtlamıştır.

Tabii ki ulusal sorunun çözümünü emperyalizmle işbirliğinde görenlerden bunu gözetken bir tutum almalarını beklemiyoruz. Onlar günümüzde, her ne suretle olursa olsun burjuva-feodal sınıfların çıkarlarını güvenceleyecek bir Kürt devletinin kurulmasını, ulusların kendi kaderini tayin hakkının kullanılabilmesinin tek "reel politik" yolu olarak görüyor olmaları. Bu onlara göre bir "kazanım" gibi görünebilir. Komünistler olarak elbette emperyalizmin vesayetinde ayrı bir Kürt devleti kurulamayacağını söyleyecek değiliz. Ama böyle bir "çözüm"ü desteklememiz, onaylamamız da elbette beklenemez. Zira böylesi bir "çözüm", tümüyle Kürt işçi ve emekçilerinin gerçek devrimci çıkarlarına aykırıdır ve dahası onların devrimci dinamiklerini boğmaya yöneliktir. Böyle bir durumda komünistlerin tutumu, Kürt emekçilerini devrimci çözüme kazanma, bu doğrultuda örgütleyip mücadeleye kanalize etme doğrultusunda olacaktır.

Bu çerçevede Kürt işçi ve emekçilerine, Kürt gençlerine yönelik son sözü ise yeni çıkan bir kitaba (Dünya, Ortadoğu ve Türkiye) bırakıyoruz:

"Dünya ölçüsünde ve özellikle de bugünün Türkiye'sinde sosyal mücadelenin ve dolayısıyla devrimci hareketin zayıflığı, Kürt akımlarının emperyalizmin ve siyonizmin tuzağına düşmelerine ve aleti haline gelmelerine uygun bir zemin oluşturmaktadır. Bu zeminin dışında kalanlar, tarihsel ve sınıfsal bir bilinçle hareket etmeyi başararak soluklu davranabilenlerdir. Yazık ki bunlar halihazırda çok küçük bir azınlığı oluşturmaktadırlar. Fakat geleceği onlar temsil etmektedirler. Emperyalizmle iş ve kader birliği, hiçbir yerde halklara özgürlük ve bağımsızlık getirmemiş, fakat istisnasız her yerde onları yeni biçimler içinde ağır ve utanç verici bir kölelikle yüzyüze bırakmıştır. Kürt hareketinin kendi yakın geçmişinde ise bu tutum, kitlesel acı ve yıkımlara yol açan ağır felaketlerle sonuçlanmıştır. Bugün tüm umutlarını emperyalizme bağlayanlar daha düne kadar bütün bunları biliyorlardı, bugün ise bunları modası geçmiş boş lakırdı sayıyorlar." (Eksen Yayıncılık, s.402)

İzmir'de Irak işgali protesto edildi...

“Emperyalist savaşa hayır!”

11 Nisan günü saat 13:30'da İzmir Adliyesi'nde Irak'ın işgal edilmesinin sorumluları hakkında suç duyurusunda bulunmak isteyen İzmir Savaş Karşıtı Öğrenci Gençlik Platformu üyeleri, İHD İzmir Şubesi önünde biraraya gelmeye başladılar. Eylem öncesinde Çankaya çevresindeki sokak başlarını, metro girişlerini panzer ve polis otolarıyla, yüzlerce çevik ve robokop polisle kapatan terör güçleri Bağdat sokaklarını işgal eden ABD ordusunu andırıyordu.

İHD önünde toplanan yaklaşık 80 öğrenci “Emperyalist savaşa hayır! Gençlik bu savaşı durduracak! / İzmir Savaş Karşıtı Öğrenci Platformu” pankartı açarak kortej oluşturdu. Buradan Konak Adliyesi'ne yürüyerek gitmek isteyen öğrenciler kolluk güçleri tarafından engellenmeye çalışıldı. Valilik tarafından izin verilmediği gerekçesiyle bir taraftan tehditler savrulurken, diğer taraftan da İHD hedef gösterilerek saldırı amacıyla getirilen sivil faşistler kışkırtıldı.

Polisin bu provokatif tavrı karşısında geri adım atmayan, slogan ve konuşmalarla amaçlarını

anlatmaya çalışan üniversite öğrencileri, yürümek istemeleri üzerine kolluk güçlerinin vahşice saldırısına maruz kaldılar. Cop, tekme ve yumruklarla süren saldırı esnasında gözyaşartıcı sprey kullanıldı.

Saldırıdan çevredeki insanlar da nasibini aldı. Saldırı sonucu dağılan öğrencilerin bir kısmı AKP Çankaya İlçe Örgütü'nü işgal etti. Gözaltına alınan öğrencilerin serbest bırakılmasını talep eden öğrenciler, İHD yöneticileri, İzmir Barosu avukatları ve İzmir Savaş Karşıtı Platformu temsilcilerinin arabulucu olması üzerine AKP ilçe binasındaki eylem son vererek, slogan ve alkışlarla dışarı çıktılar. İlçe binası önünde yaptıkları basın açıklamasıyla amaçlarını ve polisin saldırısını teşhir eden öğrenciler, otobüse bindiklerinde aldatıldıklarını anladılar. Polis tüm öğrencileri gözaltına aldı. Gözaltına alınan İHD yöneticileri aynı akşam serbest bırakılırken, üniversite öğrencileri ertesi gün akşam saatlerinde adliyeye çıkarıldılar. Adliye binası önündeki bekleyiş süresince sloganlar ve marşlar hiç eksik olmadı. Adliye çıkışında yaklaşık 100 kişinin katılımıyla tekrar bir basın açıklaması yapıldı. Salıverilen iki öğrenci hakkında daha sonra gıyabi tutuklama kararı çıkarıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

ODTÜ'de emperyalist savaş karşıtı etkinlikler sürüyor!

Emperyalist işgal ODTÜ'deki savaşa karşıtı güçleri de olumsuz yönde etkiledi. Savaşın bitmediğini yaptığımız çalışmalarla herkese anlatmaya çalışıyoruz. Bunun için geçen hafta okulda masa açtık, insanlarla konuştuk. *Kızıl Bayrak*, *Ekim Gençliği* ve son çıkan “Dünya, Ortadoğu ve Türkiye” kitabımızın satışını yaptık.

Biz, bazı kesimlerin yaptığı gibi, sadece insanlar ölüyor diye karşı çıkmadık bu savaşa. Biz bu savaşa emperyalist bir savaş olduğu için, petrol yataklarını ele geçirmeyi, emperyalizmin dünya ve Ortadoğu egemenliği sağlamayı hedeflediği için karşı çıktık. Bu nedenle eylem ve etkinliklerimizi sürdürmek ve güçlendirmek daha bir önem taşıyor.

Ekim Gençliği, *Özgür Gençlik*, Ankara Üniversiteleri Öğrenci Koordinasyonu, Sosyalist Demokrasi Gençliği, *Devrimci Proleter Gençlik* ve Paralı Eğitime ve Emperyalist Savaşa Hayır Platformu'nun ortaklaşa gerçekleştirdiği oturma eylemleri yapıyoruz. Bildiriler ve el ilanları dağıtıyor, afişler yapıyoruz. 16 Nisan'dan itibaren her gün saat 11:45'te Fizik bölümü önünde gerçekleştirdiğimiz bu eylemlere yaklaşık 25-30 kişi katılıyor. Oturma eylemlerimizi attığımız sloganlarla, söylediğimiz marşlarla, okuduğumuz şiirlerle ve konuşmalarla güçlendiriyoruz.

Emperyalizmi Ortadoğu'dan defedene dek sürecek bizim savaşımız. Emperyalizm yenilene, o kirli ellerini dünya halklarının yakasından çekene dek sürecek!

Kahrolsun emperyalizm, yaşasın sosyalizm!

Katil ABD Ortadoğu'dan defol!

Ekim Gençliği/ODTÜ

İzmir'den kısa kısa...

İzmir İHD savaş suçlularını protesto etti...

İHD İzmir Şubesi 11 Nisan günü, ABD ve İngiltere'nin Irak'a yönelik işgal ve katliamlarından dolayı Bush ve Blair'e ustalık sertifikası gönderdi. Saat 13:00'da Cumhuriyet Postanesi önünde 30 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada; “Son Irak savaşı da göstermiştir ki ABD barışta olduğu gibi savaşta da hiçbir hukuk tanımıyor. 22 günlük savaşta sivilleri hedef alan yüzlerce saldırıya tanık olduk. Yerleşim birimleri, pazar yerleri, hastaneler, gazetecilerin kaldığı oteller, gıda depoları...” denildi. Daha sonra sertifikalar Bush ve Blair'a gönderildi. Eylemde “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Kahrolsun emperyalizm, yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı.

İzmir İHD'den suç duyurusu...

İHD İzmir Şubesi, 11 Nisan'da Çankaya'da öğrencilerin yaptığı basın açıklaması eylemine saldırarak bazı öğrencilerin yaralanması, onlarca öğrenci ve İHD İzmir Şubesi yöneticisinin gözaltına alınmasının sorumlusu polisler hakkında İzmir

Adliyesi'de suç duyurusunda bulundular. 16 Nisan günü saat 11:00'da suç duyurusu metni basına dağıtıldı. 30 kişinin katıldığı eylemde, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Susma, sustukça sıra sana gelecek!” sloganları atıldı.

Öğrenciler emperyalist saldırganlığı protesto etti...

16 Nisan Çarşamba günü, 9 Eylül Üniversitesi öğrencileri, Eğitim Fakültesi önünde toplanarak emperyalist işgal ve saldırganlığı protesto ettiler. Buca Çevik Bir Meydanı'na kadar yürüyen yaklaşık 100 öğrenci yürüyüş boyunca yolu trafiğe kapattı. “Irak Halkı yalnız değildir!”, “Katil Amerika Ortadoğu'dan defol!” sloganların atıldı. Basın açıklamasının ardından tekrar Eğitim Fakültesi önüne gelen öğrenciler eylemi bitirdiler.

Sağlık emekçilerinin işgali protesto eylemi...

16 Nisan Çarşamba günü saat 12:30'da İzmir Tabip Odası, Diş Hekimleri Odası, İzmir Eczacı Odası ve SES, Alsancak'taki İngiliz Konsoloslugu önünde bir protesto eylemi gerçekleştirdi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Adana Savaş Karşıtı Platform'dan açıklama...

15 Mart günü Savaş Karşıtı Platform tarafından saat 12.30'da İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Platform adına konuşma yapan Hüseyin Kılınç; ABD'in Irak'a girmesiyle beraber yağma ve talanın başladığını, ABD'nin zafer kazanmış havaları yaratarak ve kendini bilmez bir avuç Iraklı'nın ABD askerlerine yaltaklanarak Irak halkının onurunun ayaklar altına alınmaya çalışıldığını belirtti.

Eylemde “Emperyalist işgale son! Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!” sloganları atıldı.

(SY Kızıl Bayrak/Adana)

Ankara Sağlık Platformu'nun eylemi...

“İşgalci ABD Ortadoğu'dan defol!”

Savaşa ve işgale karşı tepkiler Ankara'da da sürüyor. 16 Nisan'da Ankara Tabip Odası ve SES Ankara Şubesi'nin oluşturduğu Ankara Sağlık Platformu Irak'ta yaşanan işgali ve katliamı protesto etmek için Yüksel Caddesi'nde bir araya geldiler ve ABD Konsoloslugu'na yürüdüler.

Yürüyüş sırasında “İşgalci ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Savaşa değil, sağlığa bütçe!”, “Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filoyu unutmayın!” sloganları atıldı. Konsolosluk önünde saldırganlık ve işgali protesto eden metin okundu. Ardından, işgalin sonlandırılması ve katliamın durdurulmasını talep eden bir mektup ABD Konsoloslugu'na verildi. 60 sağlık emekçisinin katıldığı eylem mektubun iletilmesinin ardından bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Kamuda TİS süreci başladı...**Sorunlar, olanaklar, görevler...**

Emperyalist saldırganlığın, işçi sınıfını Ortaçağ kölelerine dönüştürmenin adı olan yeni iş yasası saldırısının gündemde olduğu, kamu emekçilerini işsizliğin girdabına itecek personel rejimi yasasının çıkarılması yönünde son hazırlıkların yapıldığı zorlu bir süreç yaşanıyor. 50 bini belediye işçisi olmak üzere 500 bin kamu işçisini ilgilendiren toplu sözleşme görüşmeleri de böyle bir süreçte gerçekleşiyor.

Sermaye hükümetinin tüm politikalarına olduğu gibi TİS politikasına da tekeli sermayenin gereksinimleri damgasını vuruyor. İşçi sınıfını güvencesiz bir çalışma ortamına itmenin adı olan yeni iş yasası bu nedenle çıkarılmak isteniyor. Kamu emekçilerini iş güvencesinden yoksun bırakacak, 1 milyon 300 bin kamu emekçisini işsiz bırakacak personel rejimi yasa tasarısı bu nedenle çıkarılmak isteniyor. Elbette TİS politikası da sermayenin daha da güçlendirilmesi, emeğin ise tümünden değersizleştirilmesi mantığı çerçevesinde şekillendiriliyor.

TİS'leri ekonomik taleplere indirgeyen yaklaşım aşılmalıdır!

Son TİS sürecinden bu yana işçi sınıfının uğradığı reel ücret kaybı yüzde 26'yı aşmıştır. Bu rakam Türk-İş'in yaptığı araştırmanın sonucudur. İşçi sınıfının ücret kaybının bu rakamın çok üzerinde olduğunu belirtmek bile gereksizdir.

Kamuda çalışan işçi sayısı sürekli olarak azalıyor. Emekli olan işçilerin boşalan kadroları yeni işçi alımı ile doldurulmuyor. Kamuda istihdam sistemli olarak daraltılıyor. Sermaye kamu işlerinin tümünden özelleştirilmesini, kamu işçilerine ayrılan ücretler de dahil tüm harcamaların kendi kasalarına akıtılmasını istemektedir. Sermaye hükümetleri de bu isteme uygun adımlar atmaktadır.

Kamu işçilerinin ikramiyelerine sermaye hükümetinin kararıyla el konulmuştur. Nemaların ödenmesi süreci belirsizleştirilmiş, ödeme planının 2005 yılına kadar yayılması hedeflenmektedir. İMF özelleştirmelerin hızlandırılmasını talep etmiş, hemen özelleştirme takvimi açıklanmıştır. TÜPRAŞ, TPAO, BOTAŞ, İGSAŞ, TEKEL, PETKİM bu yıl özelleştirilerek sermayeye peşkeş çekilmek isteniyor.

Sermayeye peşkeş çekilecek KİT'ler konusundaki kararlılık ifadesi hükümetin ekonomiden sorumlu bakanının açıklamalarına da yansıyor. Ali Babacan, "Devletin gelirlerini artırmak için özelleştirmeye güveniyoruz. Pek çok Avrupalı şirket, özellikle yatırım bankaları şimdiden ilgi gösteriyorlar. Ayrıca kamu kuruluşları çok fazla para kaybediyor ve devlette kaldıkları sürece de para kaybetmeye devam edecekler. Bunları düşük bir fiyata satmış olsak bile tasarruf etmiş olacağız" diyerek, KİT'lerin haraç-mezat satılacağını uygun bir dille ifade ediyor. Maliye Bakanı ise "KİT'leri duman edeceğim" diyerek hükümetin niyetini tüm kabalığıyla ortaya koyuyor.

TİS'leri gündemde olan kamu işçisi bu kapsamlı saldırıyı püskürtmediği koşullarda, bir sonraki süreçte TİS masasına oturması mümkün olmayacaktır. Zira özelleştirme saldırısına uğrayan tüm işletmelerde sendikasılaştırma gündeme geldi. Bu işletmelerde çalışan işçilerin büyük bir çoğunluğu işten atıldı. Bu nedenle kamu işçileri toplu sözleşme görüşmeleri süreci boyunca özelleştirmeleri durdurma kararlılığına da ilan etmelidirler.

TİS sürecinde kamu işçisi söz, yetki ve karar sahibi olmalıdır!

Türk-İş kamu TİS'lerinde uygulanacak politikayı yönlendirme çerçevesinde 9 ya da 11 kişiden oluşacak, sözleşme görüşmelerinin ilkelerini belirleyecek, ücret ve idari konularda yetkili olacak sendika ağalarından oluşan bir kurulu yetkilendirmeye karar verdi.

İşçi sınıfı geçmiş TİS'leri satanların bu yetkilendirilen kurullar olduğunu çok iyi biliyor. Her defasında masada işverenin uzantısı gibi hareket eden bu kurullar, işçi sınıfının kayıplarını karşılamaktan uzak TİS'lere imza atmışlardır. Birlikte hareket etme iddiası ile yola çıkıp, Sağlık İş Genel Başkanı Mustafa Başoğlu örneğinde görüldüğü gibi grup sözleşmesi yerine özel sözleşme yapma utanmazlığını bile göstermişlerdir.

Kamu işçisi taban inisiyatifini öne çıkararak sözleşmesine sahip çıkmalıdır. Sözleşme hükümlerinin belirlenmesinde söz, yetki, karar sahibi olmalıdır. Bağlı buldukları sendikaları bu doğrultuda zorlamalıdır. Kamuda varolan mütaahhit işçilik uygulamasına son verilmelidir. Mütaahhit geçici işçilerin sendikası olmasının önünde herhangi bir engel yoktur. Petrol-İş Sendikası mütaahhit işçilik statüsü ile yetkili bulunduğu işyerlerinde çalışan 3560 işçiyi sendikaya üye yapmıştır. Açılan davalar sonucunda taşeron işçilerin de sendikaya üyelik hakkına sahip olduğu mahkemelerce karara bağlanmıştır. Buna rağmen sendika ağaları sermaye devleti ile aralarındaki zımnı anlaşmanın gereği olarak alanlarındaki geçici, mevsimlik ve taşeron işçileri sendikaya üye yapmamaktadırlar. Sendika bürokratlarının böyle bir adımı atmaları ancak tabanın zorlamasıyla, sürece yapacağı etkin müdahaleyle mümkün olabilir.

Tüm TİS süreçlerinde olduğu gibi sermaye basını da yine uğursuz rolünü oynayacaktır. Kamu işçilerinin ücretlerinin yüksekliği öne çıkarılacaktır. Devletin yüksek

bürokratlarının aldığı ücret ile kamu işçilerinin aldığı ücret karşılaştırılacak, kamu işçilerinin çalışmadan para kazandığı yalanlarına dayalı haberler döne döne yayınlanacaktır. Eylemlerde sermaye basınının teşhirine yönelik şiarlar yükseltilmelidir.

Kamu işçileri birlikli militan mücadeleyi yükseltmelidir!

AKP'nin oluşturduğu sermaye hükümeti, diğer sermaye hükümetleri gibi, sermayenin çıkarlarını esas alan uygulamalara girişmekten kaçınmayacağını göstermektedir. Başlangıçta işçi sınıfı ve emekçileri yanıltmak amacıyla "vergileri düşüreceğiz, gelir dağılımını düzelteceğiz, rantiyenin suyunu keseceğiz, çalışanların, emeklilerin, yoksulların hayat koşullarını iyileştireceğiz" demekten geri durmuyorlardı. Gelinek noktada bu sözlerin tümü unutuldu. Asgari ücret artışı son derece düşük tutuldu. Zorunlu tasarrufların ödenmesi bir başka bahara kaldı. Özelleştirmeler hız kazandı.

Kısacası "takke düştü kel göründü". AKP hükümetinin diğer sermaye hükümetlerini aşan bir tutumla emek düşmanı politikaları yaşam vermeye çalışacağı tüm açıklığı ile ortaya çıktı.

Kamu TİS'lerine sahip çıkan, taban örgütlerini kurup harekete geçirmeyen, TİS'leri sendika ağalarının insafına bırakan kamu işçilerinin payına açlık ve sefaletin daha derinleştirilmesinin düşeceği kesindir. Sınıf bilinçli işçilerin, tarihin en kapsamlı saldırılarının gündemde olduğu böylesi bir dönemde süreci tersine çevirme yolunda gösterecekleri çaba, ortaya koyacakları kapasite, kamu işçilerinin TİS sürecini kazanması yolunda önemli bir zemin olacaktır.

Kamu TİS'lerinin güvenceye alınmasının biricik yolu, kamu işçisinin toplu iş sözleşmesine sahip çıkarak, iktisadi, sosyal ve siyasi hak ve özgürlüklerini geliştirme yolunda iradesini ortaya koymasındır.

15-16 Haziranlar'ı, '89 Bahar eylemlerini, '91 Zonguldak Direnişini yaratan Türkiye işçi sınıfıydı. '95 yılında hükümetin yıkılması sonucuna yolaçan eylemleri gerçekleştirenler ise, TİS uzlaşmazlığına karşı eylemli sürece yönelen kamu işçileri olmuştur. Kamu işçileri bu süreçte de aynı yolu tutmalı, ekonomik, demokratik hak ve özgürlüklerine sahip çıkmalı, toplu iş sözleşmesi sürecini başarıyla sonuçlandırmak için birlikli-militan mücadeleyi yükseltmelidir.

Türk-İş'e bağlı sendikalardan eylem çağırısı...

Türk-İş'e bağlı sendikalar, özelleştirme, nemaların ödenmesi, iş güvencesi gibi konularda İzmir'de bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasına Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, Türk-İş 3 No'lu Bölge Temsilcisi Mustafa Kundakçı ve İzmir şube temsilcileri katıldılar. Planlanan bahar eylemlerinden ilkinin 19 Nisan'da Aliğa'da özelleştirmeye karşı yapılacak olan mitingle başlanacağı açıklandı. Basın açıklamasında konuşan Petrol-İş Genel Başkanı, 19 Nisan Aliğa eyleminden sonra Bursa, Kırkkale, Kocaeli ve Eskişehir'de de mitinglerin devam edeceğini söyleyerek, 19 Nisan'da yapılacak eyleme tüm sendikaların katılımı çağırısında bulundu.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Emperyalizme karşı mü bağımsız devrin

Yeni dönemde artan emperyalist bloklaşmalar, işçi ve emekçilere, ezilen halklara yönelik saldırıların daha da yoğunlaşması, insanlığın barbarca savaş tehditleri altında yaşaması demektir.

“Bugün henüz bir geçiş evresi yaşanmaktadır. Batılı emperyalistler henüz siyasal ve askeri birliklerini koruyor görünüyorlar. Körfez krizinde ve savaşında bunu bir kez daha gösterdiler. Fakat bir dizi ortak çıkarın kuvvetli bir şekilde örtüştüğü bu özel olay bile, onlar arasındaki belirgin çıkar ve politika farklılaşmasını gizlemeye yetmedi. ABD'nin Körfez krizindeki şiddetli tepkisi, bir yönüyle de, dev askeri gücünü kullanarak kapitalist dünya sistemi içindeki liderliğini yeniden sergileme, askeri üstünlüğüne dayanarak rakipleri karşısında politik (ve Ortadoğu'nun petroleri düşünülürse, iktisadi) üstünlük sağlama çabasıydı. Benzer amaç ve kaygılar yeni dönemde ABD emperyalizmini daha 'aktif', demek oluyor ki daha saldırgan kılacaktır.

“Fakat kesin olan bir şey varsa o da Doğu Bloku'nun çöküşünden sonra ABD'nin tüm çabalarına rağmen Batılı emperyalistler karşısında eski siyasal ve askeri konumunu koruyamayacağıdır. Bu Pax Americana'nın da sonu demektir. Devrimci süreçlere karşı güç birliklerini korumayı sürdürseler bile emperyalistler arasındaki rekabet şiddetlenecek ve artık dünya ölçüsünde bir politik etkinlik mücadelesi boyutu kazanarak sürecektir. Gerek Almanya liderliğindeki AET gerekse Japonya, bu konuda açık ve güçlü bir eğilim taşımaktadırlar. ABD ise üstünlüklerini ve liderliğini kaybetmemek kararlığı içindedir. Bunlar mücadeleyi şiddetlendirici öğelerdir.” (Dünya, Ortadoğu ve Türkiye, Eksen Yayıncılık, s.29-30)

Yeni dönemin temel çelişkileri ve çatışmaları

Yukardaki satırlar Mart '91 tarihini taşıyor. EKİM 1. Genel Konferansı'nın temel belgesi olarak kamuoyuna sunulan bu metin, *“Bunalımlar, savaşlar ve devrimler yüzyılı”* başlığı altında içine girdiğimiz yeni dönemin temel gelişme doğrultusunu ortaya koymak için geçmişin bir muhasebesini sunuyor ve yeni bir döneme girdiğimizi ilan ediyordu. Metinde birinci Körfez Savaşı'nın hemen ardından ve bu saldırı vesilesiyle döneme ilişkin yapılan tespitler büyük bir isabetle doğrulanmış bulunuyor. O günden bu yana yaşanan olaylar, emperyalizmin içine girdiği “geçiş evresi”nin bir kanlı çatışmalar ve saldırılar dönemi olduğu konusunda şüpheye yer bırakmayacak yeni kanıtlar sunuyor.

Yeni dönemdeki emperyalist saldırıların ve keskinleşen çelişkilerin tek yönlü, tek boyutlu olmadığını belirtmeye gerek yok. Süreç oldukça

zengin ve oldukça karmaşık. Dün emperyalistlerin döşediği taşlar bugün yine bizzat kendileri tarafından yerinden oynatılmaktadır. Dün çizilen sınırlar bugün bizzat emperyalistler tarafından değiştirilmek isteniyor. Dün yapılan ittifaklar bugün bozuluyor. Dünün dostları bugün karşı karşıya gelebiliyorlar. Dünün saldırı gerekçeleri yerini yenilerine bırakıyor vb... Bu değişkenler güncel ve taktik planda bir takım değişikliklere yol açıyor olabilir. Ama, tali planda kalan bu etkenler ne emperyalizme ruhunu veren temel politikaları ne de ona karşı verilecek mücadelenin esaslarını ortadan kaldırmaktadır.

Mevcut karmaşık çelişkiler içinde temel olanları atlayarak bir çözümlemeye girişmek, el yordamıyla yön tespit etmeye benziyor. Doğal olarak bu, alınan tutumlara, belirlenen politikalara da yansıyor. Bugün karşı karşıya olduğumuz emperyalist savaş ve saldırganlık karşısında doğru bir tutum almak, kararlı bir mücadele yürütmek için, sağlam bir sınıfsal bir temele, devrimci bir perspektife ve tarihsel deneyimlerin derslerine her zamankinden daha fazla yaslanmak bir görev ve bir ihtiyaçtır. Aynı anlama gelmek üzere, böyle bir görev, emperyalizme karşıtlık söylemiyle ortalıkta dolaşan burjuva ve küçük-burjuva anlayışlara karşı mücadelenin önemine de işaret etmektedir.

On küsur yıldır işçi sınıfına ve halklara dönük dizginlerinden boşalan saldırganlığın gerisinde yapısal bunalımın körüklediği keskinleşen emperyalist rekabet ve egemenlik savaşları bulunmaktadır. Yaşadığı görece bir gelişme döneminin ardından kapitalizm '70'lerden bu yana içine girdiği bunalımı atlatabilmiş değildir. Doğu Bloku ve Sovyetler Birliği'nin çöküşünün ardından büyük bir fırsat yakalayan ve bunu işçi sınıfına, devrimci odaklara ve emekçi halklara dönük kapsamlı bir saldırı vesilesi yapan kapitalist sistem, bir kez daha en çıplak yüzüyle ve en saldırgan politikalarıyla meydana çıkmış, savaşların, yıkımın ve sefaletin kaynağı olduğunu göstermiştir. Saldırganlık ve savaşlar, emperyalizm aşamasındaki çürüyen kapitalizmin en temel karakteristiğidir. İşçi ve emekçilere dönük sistemli ve sürekli saldırılar kadar halklara dönük klasik sömürgecilik dönemini aratmayan saldırılar da, emperyalistler arasındaki boğazlaşmalar ve çatışmalar da onun yapısal karakterinin yarattığı sonuçlardır. Dünya ölçüsünde büyüyen sefalet ve sosyal yıkımın, ahlaki ve moral çöküşün, doğanın insafsızca tahrip edilmesinin yegane sorumlusu kapitalist sistemdir kendisidir. Ulusal köleliğin, sınıfsal sömürünün, her türden eşitsizliğin ve baskının arkasında emperyalist tahakküm ilişkileri bulunmaktadır.

Kapitalist saldırılara, emperyalist boğazlaşmalara ve halkların köleleştirilmesine karşı olmak, insanca yaşam talebine ulaşmak için bu sistemin yerle bir edilmesi ve yerine işçi ve emekçilerin devrimci sınıf iktidarının kurulması bir zorunluluktur. Ancak çıkarları emperyalist haydutlarla temelden çelişen işçi sınıfının ve her türden talan ve yıkımla karşı karşıya olan, bin bir yolla sömürülen halkların bağımsız, birleşik ve devrimci temeldeki dayanışmasıyla emperyalizme karşı tutarlı ve kararlı bir mücadele

verilebilir. Afganistan'daki gerici Taliban iktidarı ve halkını yüzüstü bırakıp ülkesinin talanına göz yuman Saddam önderliğindeki çürümüş BAAS rejimi bunu bir kez daha gözler önüne sermiş bulunuyor.

“Ulusal çıkarlar” adına ve “demokratikleşme” hayalleriyle emperyalist politikalara dolgu malzemesi olanlar

Dün ABD'nin jandarmalığında komünizm tehlikesine karşı ortak bir politika, ortak bir askeri örgütlenme ve ortak bir stratejiyle birbirine bağlanmış emperyalist-kapitalist blok, bugün çatlayarak yeniden bir şekillenme süreci yaşıyor. Dünkü koşullar ortadan kalkınca ortaklığın temeli sarsıldı ve yerini yeni çıkar çatışmalarına bıraktı. ABD, yaşadığı iktisadi gerilemeyi sınırlamak, kaybetme sürecine girdiği dünyadaki siyasal egemenliğini elinde tutmak için stratejik önemi olan bölgelere başlattığı askeri seferberliği büyük bir pervasızlıkla sürdürüyor. AB, ABD'nin vesayetinden ve 50 küsur yıllık patronluğundan sıyrılıp yeni ve daha kalıcı bağımsız bir askeri ve siyasi bir birlik oluşturma peşinde. Avrupa ordusunu oluşturma, AB'nin yeni üyelerle genişletilmesi, ortak para birimine geçilmesi vb. bunun adımlarıdır. ABD'nin tek başına Ortadoğu'ya ve Avrasya'ya girmesine bu nedenle karşı çıkmaktadır. Şanghay Beşlisi olarak bilinen Asya'nın emperyalist güçleri ise, hiç değilse kendi bölgelerinde ABD'ye karşı birlikte hareket etme ihtiyacıyla ortak bir birlik oluşturma arayışındadır.

Son on yıldır uçları iyice belirginleşen emperyalist bloklaşmaların bu kaba çerçevesi içinde işçi sınıfının ya da halkların çıkarına olan en ufak bir kırıntı dahi bulmak mümkün müdür? Bu gerici temeldeki bloklaşmalardan halklara ve işçi sınıfının çıkarlarına yarayacak sonuçların kendiliğinden çıkacağını ummanın ve beklemenin bir karşılığı var mıdır? Bu bloklaşmaların yarınki emperyalist boğazlaşmaların önünü düzlediğini bir an için unutsak bile, bizzat bu ülkelerin işçi ve emekçilerinin bloklaşmaların getirdiği yeni saldırılara maruz kalması, Ortadoğu ve Avrasya'nın kan gölüne çevrilmesi bunun mümkün olmadığını görmek için yeterlidir. Zira egemenler arasındaki her yeni bloklaşma yeni yatırımlar, yeni düzenlemeler, yeni faturalar ve yeni çatışmalar demektir. Emperyalistler bunun faturasını emekçilere ve halklara ödetmek dışında bir çıkar yol bulamamaktadırlar. Eğer emperyalistler arası çelişki ve çatışmalardan yararlanılacaksa, bunun tek yolu ve biricik güvencesi, işçilerin birliği ve halkların kardeşliği temelindeki bağımsız sınıf politikasıyla mücadeleyi emperyalist haydutlara ve onların işbirlikçi uşaklarına yöneltmektir.

Tarihsel deneyimlerle kanıtlanmış bu gerçekler orta yerde dururken ve dünya halkları bu deneyimden de yararlanarak ayağa kalkmışken, sol geçinen bazı anlayışların bu emperyalist bloklara ve bloklaşmalara farklı anlamlar atfetmeleri, kimilerinin ise emperyalizmle işbirliği ve uşaklık çizgisine savrulmaları, üzerinde önemle durulması gereken bir mesele olarak karşımıza çıkıyor. ÖDP'nin seçim

icadelenin engelleri ve nci sınıf çizgisi

sürecinde hızlanan AB görüşmeleri boyunca takındığı tutum bunun bir örneğiydi. ÖDP'nin bir takım demokratik hak ve özgürlüklerin genişleyeceği beklentisiyle AB üyeliğine sıcak bakması, sonuçta burjuva politikasına güç verdi. HADEP ise aynı düzlemde ve aynı içerikte fakat sonuçları itibarıyla daha beter bir tutum aldı. Dün Kürt kimliğinin tanınması ve bir takım kısıntı hakların alınması için AB'ye verilen destek, bugün bahşedilmesi beklenen bir Kürt devleti uğruna Amerikan emperyalizmine açık ya da örtülü bir destek, ya da sessiz kalarak emperyalist saldırıyı onaylamak olarak utanç verici bir biçimde yeni bir açılım ve yeni bir boyut kazanmış bulunuyor.

Emperyalizmin hizmetine girerek bir takım haklar elde etme hayali, Güney Kürdistan'daki savaş ağalarının on yıllardır izlediği bir politika. Eğer Bağdat beklenilenden erken bir tarihte düşme ve eğer savaş biraz daha uzasaydı, feodal Kürt savaş ağaları, "ulusal çıkarlar"ı adına ABD'nin emrinde kardeş Irak halkının kanını dökeceklerdi. Kuşkusuz ki, yıllardır emperyalizme dayanarak, onunla açık işbirliği yaparak ayakta duran bu gerici takım için böyle bir tutum şaşırtıcı olmazdı.

Şaşırtıcı, şaşırtıcı olduğu kadar utanç verici olan ise, gelinen yerde bir takım sol Kürt çevrelerinin de bu tutuma ortak olması ve ABD emperyalizminin sunacağı kısıntılardan yararlanmayı "ulusal çıkarlar" olarak sunmasıdır. En masum biçimiyle emperyalizme bu türden bir yedeklenme, "Kürt halkının bir takım tarihsel kazanımlarını koruma" mazeretiyle ileri sürülmektedir. Oysa bunun emperyalistler arası çatlaklardan yararlanarak ulusal çıkarların korunması ve genişletmesiyle, taktik politikayla uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Çünkü birincisi, ortada korunması gereken kazanımlar varsa bile, bunlar Talabanilerle ve Barzanilerle değil Kürt halkının mücadelesiyle kazanılmıştır, fakat bu işbirlikçi ağalar tarafından kirli pazarlıkların konusu yapılmaktadır. İkincisi, bu kazanımlar, Barzaniler ve Talabaniler ve onların uşakça politikalarıyla değil ancak mücadeleyle korunabilir. Üçüncüsü, Kürt halkının çıkarları olarak sunulmaya çalışılan şey doğrudan Kürt savaş ağalarının çıkarlarıdır. Yürütülen pazarlıklar bütünüyle hangi işbirlikçi grubun kasasına ne kadar dolar gireceği üzerinden yürümektedir. Dördüncüsü, bu politikanın başı da sonu da emperyalizme uşaklığa, onun paralı askerliğine dayanmaktadır. Ortada Kürtler'in ulusal taleplerine ilişkin en küçük bir tartışma yoktur.

Emperyalizmle girilen bu türden işbirliklerinin tarihsel sonuçları orta yerde durmaktadır. Sormak gerekir, şimdiye kadar emperyalistlerin özgürlüğüne kavuşturduğu, bağımsızlık bahşettiği bir halk olmuş mudur? Gerici, işbirlikçi ve çoğu tarihsel olarak ömrünü tamamlamış bir takım feodal artıkların yönetici sıfatıyla başlarına getirildiği, sınırlarının masa başında belirlendiği hangi halk gerçekten bağımsız ve özgür bir ulus olmanın imkanlarından faydalanabilmiştir? Emperyalistler ne zaman girdikleri topraklardan kendi rızalarıyla çıkmışlardır? İkinci Dünya Savaşı'nda girdikleri İtalya ve Almanya'da hala da onbinlerce Amerikan askeri bulunmaktadır.

1950'lerin başında girdikleri Güney Kore'de 30 bine yakın ABD askeri bulunmaktadır. Birinci Körfez Krizi döneminden bu yana Kuveyt ve Suudi Arabistan ABD'nin gizli işgali altındadır.

Gerçekleri görmek isteyenler dünün Afrika'sına, bugünün pek çok Arap şeyhliklerine ve Afganistan'ına bu gözle bir kez daha bakmalıdırlar. Emperyalizmin kendi elleriyle kurup beslediği bir İsrail olmaksızın bölge halklarıyla dayanışma içinde özgürlük mücadelesini sürdürmekten yana olduğunu, emperyalist işgalcileri taşlarla köylerinden kovan yoksul Kürt emekçileri tavır ve tutumlarıyla çoktan ortaya koymuş bulunuyorlar.

İpliği sermayenin elinde olanların sahte anti-emperyalizmi

Emperyalist bloklaşmalardan birinden yana tutum almak üzerine kurulu bir diğer anlayış ise ordu yalakası Perinçek'in İP'i tarafından temsil edilmektedir. Üstelik İP bunu, anti-emperyalist bir kılıfla yutturmaya çalışmakta, savaşı engellemenin biricik garantisi olarak ileri sürebilmektedir. Perinçekçi İP'e göre Türkiye'nin ulusal çıkarları ne emperyalist ABD'nin, ne de bir zamanlar Türkiye'yi işgal eden, şimdilerde bizi bölmeye çalışan AB ile birlikte hareket etmektedir. İP'e göre Türkiye yönünü Asya'ya çevirmelidir. Dönüp bakıldığında çıkar birliği yapılması gerektiği salık verilen bu ülkelerin Asya'nın mazlum halkları değil, en büyük emperyalist ülkeleri olduğu görülür. Eğer bu yapılırsa ABD'nin Avrasya seferi çöker, Türkiye bölgenin güçlü ülkesi olur ve bölgedeki tüm ulusal devletler kazançlı çıkarılmış.

Yeri geldiğinde bir takım kişileri Amerika'nın ve Avrupa'nın uşağı olmakla suçlayan Perinçek'in rakipleriyle aynı gerici emelleri taşıyan, bölge halkları üzerinde aynı türden baskılar uygulayan Asyalı haydutlarla birlikte hareket etmeyi "ulusal çıkarlar" adı altında sunmasına şaşırılmaması gerekir. Zira onun derdi ne emperyalizme karşı mücadele etmek ne de saldırıya uğrayan halklarla dayanışma içinde olmaktır. "Ulusal çıkarlar" adına işbirlikçi iktidara hizmet etmeyi temel görevi olarak belirleyen İP'in MHP ile beraber şovenizmin bayraktarlığını yapması tesadüf değildir. İP bu noktaya, Kürtler'in bağımsız bir halk olarak varlığını inkar ederek, bir dönem dillendirdiği Türkler'in ve Kürtler'in ortak emekçi cumhuriyetini savunmanın bir hata olduğu eleştirisini hizmetinde olduğu devlete sunarak gelmiştir. Bu şovenist hizmetçilerin, Türkiye'nin "ulusal çıkarları" gerektiriyorsa mazlum bir halkın kanının dökülmesini meşru görmeleri ve bu uğurda her türlü çığırkanlığı yapmaları son derece doğaldır. Güney Kürdistan'a müdahalenin arkasında durmalarının nedeni ABD'nin oyununu bozmak hedef ve iddiası değil, bu düşmanlığın ta kendisidir. Eğer emperyalistlerin hesabı bozulacaksa, Perinçek'in dikkatleri Kıbrıs'a, Kuzey Irak'a ya da Asya'ya çekmesine gerek yok. Bu hesaplar bizzat bu devletin tepesinde; mecliste, hükümette ve ordu kademelerinde yapılmaktadır.

Mevcut çatışmaları ulusal devletler ile ulusal devletleri yıkmaya çalışan emperyalistler, ulusal devlet ile onun düşmanları arasındaki bir meseleye

indirgeyerek emekçileri şovenizmle zehirlemeye çalışanlara en iyi yanıtı farklı ulus ve dinlere mensup halkların aylardır yürüttüğü mücadelenin kendisi vermektedir.

Biriken olanakları değerlendirme sorumluluğu

Emperyalizm halkların bağımsızlığına ve özgürlüğüne yönelmiş bir tehdit, işçi ve emekçilerin sömürü ve sefaletten kurtuluş mücadelesinin önüne dikilmiş temel bir engeldir. Derinleşen iktisadi ve siyasi rekabet, kapitalist dünya içindeki çatlakları iyice belirginleştirmekte ve yeni bir bloklaşma sürecini hızlandırmaktadır.

Komünizmin ve devrimci isyanların yarattığı korku ve baskı nedeniyle bastırılan, sınırlandırılan emperyalistler arası çelişki ve çatışmalar son on yılın olaylarıyla giderek daha açık biçimlerde su yüzüne çıkmaktadır. Yeni dönemde artan emperyalist bloklaşmalar, işçi ve emekçilere, ezilen halklara yönelik saldırıların daha da yoğunlaşması, insanlığın barbarca savaş tehditleri altında yaşaması demektir.

Artık dünya halkları ve saldırıya uğrayan emekçiler bunun yeterince farkındadırlar. Son iki yılın gelişmeleri emperyalist savaş ve saldırılara karşı halkların muazzam ölçülerdeki dayanışmasına ve kaynaşmasına tanıklık etmektedir. Ne emperyalist bloklaşmalara ne de ulusal çıkarlara dayalı propagandalar halkların bu kaynaşmasını engelleyebilmektedir.

Gerici Taliban yönetimine, çürümüş BAAS rejimine rağmen dünya halkları tereddütsüz bir biçimde saldırıya uğrayan bölge halkların yanında yer alarak bu mücadelede tarihsel bir sorumlulukla hareket etmeyi başardılar. Bunun kendisi bile emperyalist haydutların elde ettikleri kolay başarıları gölgeleyecek bir siyasal anlam taşıyor.

Kaldı ki, henüz emperyalistlerin istedikleri sonuçlar alınabilmiş değil. Çürümüş yönetimi tarafından yüzüstü bırakılan Irak halkı, daha işgalin üstünden birkaç gün bile geçmeden, işgalcilere karşı tepkilerini eylemlerle ortaya koymaya başladı. Çiçeklerle karşılanmayı umanlar ikinci hayal kırıklığını halkın doğrudan kendilerini hedef alan bu protestoları nedeniyle yaşıyorlar. Ve yapabildikleri tek şey, kendilerini protesto eden halkın üzerine kurşun yağdırmak. Güney'de Şiiler işbirlikçi ajan ve uşakların toplantısına katılmadıkları gibi, onları tanımayacaklarını protesto gösterileriyle ilan ettiler. Kendi içlerinden çıkan işbirlikçilerin cezalandırılması eylemleri ise sürüyor. Bölgeye atanacak olan sömürge valisinin ve onun emrine verilecek olan işbirlikçilerin bu koşullarda emperyalist egemenliği çok kolayından tesis edemeyeceği bugünden açıktır.

Emperyalist saldırganlık yalnızca bölgede değil, tüm dünyada yeni ve güçlü bir mücadeleyi de tetiklemiş bulunuyor. Irak işgaline rağmen tüm dünyada protesto gösterileri hala da devam ediyor. Emperyalistlerin yarın bir başka ülkeye saldırısı, kolay zaferler serisinin sonu olabilir. Bütün mesele biriken olanakları devrimci bir önderlik altında ve en iyi biçimde değerlendirmeyi başarabilmekte.

Savaş medyası işbaşında!

Uğur Deniz

Ortaya çıkış itibarıyla temel işlevi, kitleleri bilgilendirmek, onları olaylardan ve gelişmelerden haberdar etmek olan medyanın günümüzdeki işlevi kitleleri etkileme, yönlendirme ve yönetme konularındaki muazzam etkisi yüzünden farklı bir boyut kazanmıştır. İktidarı elinde bulunduran burjuvazi doğal olarak medyanın bu etkisini kendi varlığını sürdürme doğrultusunda kullanmaktadır. Öyle ki, medya bugün dördüncü kuvvet olarak anılmaktadır. Bu öylesine bir kuvvettir ki, yeri geldiğinde silahlı kuvvetlerin bir kolu, psikolojik savaşın ise baş aktörü olarak çalıştırılmaktadır. Bunun en son örneğini başını ABD'nin çektiği Irak saldırısında gördük ve görmeye devam etmekteyiz.

Savaş mı, saldırı mı?

ABD'nin Irak'a yönelik saldırı ve işgali dördüncü haftasını doldurmuş durumda. İşgale ilgili haberler ABD ve Avrupa medyasında farklı adlandırılıyor. ABD savaş medyası konuyla ilgili haberleri 'Irak savaşı' spotuyla verirken, Ortadoğu'da çıkarları zedelenen Avrupa medyası şimdilik 'Irak saldırısı' spotunu tercih ediyor. İşbirlikçi Türk medyası ise ABD'li efendilerinin söylemini kullanıyor.

Bir olayın savaş olarak tanımlanabilmesi için ortada çıkarların çatıştığı, paylaşım noktasında ise tarafların hak iddia ettiği bir durumun söz konusu olması gerekir. Oysa ABD'nin söylemlerinde Irak'ı işgal etmek, petrollerine el koymak gibi bir iddia açıkça savunulmamaktadır. Tüm çıplaklığıyla gerçek neden bu olmasına rağmen bunun yerine 'Irak halkına özgürlük getirmek ve bu özgürlük hareketına karşı çıkan Saddam yönetimine karşı savaşmak' söylemi kullanılmaktadır. Böylece gerçek niyet maskelenmeye çalışılmakta, Amerikan halkının bu işgali meşru görmesi hedeflenmektedir. Oysa yapılan işgaldir, saldırıdır; illa savaş demek gerekiyorsa, kirli bir savaştır.

Savaş medyası işbaşında!

Yirmi gündür fiili olarak devam eden bu saldırı başlamadan çok önce medya savaş hazırlıklarına başlamıştı.

Gerçekte Ortadoğu petroleri üzerinde ABD'nin mutlak hakimiyetini kurmak için yapılan bu haksız, kirli savaşın önce kitleler nezdinde meşru kılınması gerekiyordu. Yirmi yıldır her türlü kirli politikann uygulayıcısı olmasına rağmen bu konuda emperyalist blok tarafından hiçbir tepki almayan Saddam, bir anda özgürlük düşmanı, eli kanlı diktatör ilan edildi ve medya kuvvetleri tarafından ilk saldırı başlatıldı. Halepçe katliamının yaşandığı günlerde olayı yok sayan medya, çarşaf çarşaf katliama ait yazı ve görüntüler yayınladı.

Savaşın başlamasına gerekçe bulmak için aylardır Irak'ta kimyasal silah üretimine ait tesis bulmaya çalışsan, sözde Birleşmiş Milletler görevlileri El Baradei, Hans Blix ve onlara bağlı ekipler somut hiçbir kanıt ulaşımadılar. Oysa aranan çok daha önceki dönemlerde bizzat ABD silah tekelleri tarafından Irak'a satılmış olan teknolojilerdi. Savaş medyası bu aşamada da tüm gerçekleri yeri geldiğinde çarpıtarak, yeri geldiğinde cımbızlayarak kitlelere aktardı. Üzerlerindeki ABD baskısına rağmen hiçbir kanıt bulamayan bu sözde bilim adamları baskının arttığı dönemlerde bazı ufak tefek kanıtlar

bulduğunu belirttiler ve aynı medya bunu şişirerek ön sayfalara çekti. Ancak saldırının yirmili günlerine gelindiğinde aynı görevliler böyle bir kanıtın olmadığını belirtiyorlar ve bu haberler arka sayfalarda gizleniyordu.

Diğer yandan, saldırı fiili olarak başlamadan hemen önce, ABD savaş kurmayı medyaya saldırı ile ilgili talimatları verdi. Irak'a özgürlük için saldırı başlatan ABD, medya kuvvetleri üzerinde tam bir denetim ağı kurdu. Bölgede çalışacak personel tek tek Pentagon'un onayından geçirildi. Bu sayede, verilecek tüm haberler önce genelkurmay merkezince onaylanacak, olası tüm olumsuz gelişmeler sansürlenebilecekti.

İşbirlikçi Türk medyası

Irak saldırısı başlamadan bir süre önce Türk medyasında da bu saldırının meşrulaştırılmasına yönelik pek çok haber yayınlandı. Bu haberlerin ana temasını savaşın Türk ekonomisine ne gibi katkılar sağlayacağı oluşturuyordu. Uzunca bir süre, savaşa destek rüşveti olarak ABD tarafından Türkiye'ye verilmesi planlanan kan parasının pazarlığı yapıldı. Bu kan parası pazarlığını gizlemek içinse Türkiye'nin "ulusal çıkarları" teranesi kullanıldı, işbirlikçi Türk medyası tarafından.

Ordu ise bu süreçte, savaş kararının, dolayısıyla sorumluluğun tamamen 'milli iradenin sembolü' hükümete ait olduğunu belirtip, siyasi iradenin emrinde olduğunu beyan etti. Bu aşamada işbirlikçi medyanın bir başka görevi de, bu kirli savaşın tüm sorumluluğunu günü geldiğinde AKP iktidarına yıkmaya yönelik tarzda haber yapmaktı ki, bunu da gayet ikiyüzlü bir tarzda yerine getirdi. Böylece, kirli savaşın tüm faturası günü geldiğinde AKP hükümetine kesilmekle kalmayacak, ABD uşağı ordu yara almayacaktı. Oysa savaşla ilgili bu kararın sadece bir hükümet iradesi olmadığı, borç batağı yüzünden uşaklığı utanç verici bir boyut kazanmış Türk devletinin zorunlu bir tercihi olduğu 3 Kasım seçimlerden önce biliniyordu. Nitekim medya

aracılığıyla, tezkerenin onaylanması döneminde ikircikli davranan AKP'ye, seçimlerden önce Tayyip Erdoğan'ın ABD gezisinde verdiği savaşa destek olunacağı sözü hatırlatıldı.

Satılmış kalemşörlər

ABD tarafından, bu saldırıya karşı gelişebilecek tepkileri kontrol altında tutmak için bölge medyasına 200 milyon dolar bütçe ayrıldı. Bu saldırıda en önemli unsurlardan biri olan Türk medyası bu kirli paradan ne kadar pay aldı bilmiyoruz, ama yazılanlara bakıldığında kimlerin bu paradan nemalandığını açıkça görebiliyoruz. İkinci tezkerenin iptal edilmesinden sonra, aldıkları bu paranın karşılığını verememenin yarattığı suçluluk duygusuyla ipin ucunu iyice kaçırarak sağa sola saldıran bu isimlere şöyle bir göz atalım.

ABD'nin yanında yer almayarak Türkiye'nin milyarlarca dolar zarara uğradığını, itibar kaybettiğini söyleyerek, saldırıyla ilgili tüm haberleri ABD savaş medyasının öncülerini FOX TV ve CNN'e dayanarak veren Ufuk Güldemir'in Habertürk'ü satılmışların başını çekiyor. 'Özgür yayın' kanalı Habertürk, ikinci tezkerenin reddinden hemen sonra konuyu "İslamcı, solcu, manken işbirliği Türkiye ekonomisine darbe vurdu" şeklinde verdi. Yine Türk medya kuvvetleri komutanlarından Ertuğrul Özkök, bu kirli savaşa karşı çıkanları vatan hainliğiyle suçlayacak kadar ileri gitti. Medya tekeli Doğan grubunun önemli isimlerinden Cüneyt Ülsever ise tezkerenin reddedildiği gün; bir hafta sürecek bir savaş için Türkiye'nin en önemli müttefikini kaybetmeyi göze almasının anlamsızlığından, bu red kararı yüzünden ekonominin bataklığa sürükleneceğinden ve bunun sorumluluğunun savaşa hayır diyenlerde olduğundan dem vurdu. Gündüz Aktan da Türkiye'nin stratejik çıkarlarından yola çıkarak aynı kirli politikaları savundu. İsimler o kadar çok ki... Fakat bu satılmış insan müsveddesi kalemşörların hiçbiri yazılarında Irak'ta yaşanan ve yaşanacak olan insanlık suçlarından tek kelimeyle dahi bahsetmediler.

Sahte bir kahramanlık öyküsü...

Jessica nasıl kurtarıldı?!

3 Nisan '03 tarihli savaş çığırkani gazeteler birinci sayfalarından sevinç naraları atarak bir haber yayınladılar. Bu habere göre, CIA'nın verdiği bilgiler doğrultusunda ABD özel timleri 10 gündür Nasıriye'de esir tutulan er Jessica'yı büyük bir başarı ile kurtarmışlar. Haydutbaşı Bush memnuniyetini belirtirken, Merkez Komutanlığı sözcüsü ise, "ABD, kahramanlarını asla yalnız bırakmaz" açıklamasını yapmıştı. *Milliyet* gazetesi haberi büyük bir kroki eşliğinde vererek, operasyonun tereyağından kıl çeker gibi gerçekleştirildiğini yazdı. Birkaç gün üstüste tekrarlanan bu haberin Hollywood'un aradığı cinsten bir film konusu olduğu da tekrarlanıp duruluyordu.

Ancak bu kahramanlık öyküsünün sahte olduğu er Jessica'yı tedavi eden Iraklı doktorun bir dergiye açıklama yapması ile ortaya çıktı.

Kadın askeri tedavi eden doktor, er Jessica'nın hastaneye getirildiğinde büyük bir korku içinde ve sürekli olarak "lütfen bana kötü bir şey yapmayın" sözünü tekrarladığını söylemiş. Iraklı doktor onu sakinleştirip ilk müdahalesini yaptıktan sonra başka bir hastaneye göndermiş. Er Jessica'yı taşıyan ambulans önce ABD askerleri tarafından taranmış, ardından da kamera çekimleri eşliğinde sahte bir kurtarma operasyonu yapıp savaş medyasına dağıtılmış. Çekimler esnasında 4 Iraklı doktorun elleri bağlanarak baskıya maruz kaldıklarını anlatan doktor, medyada yayınlanan görüntülerde bu sahnenin gösterilmediğini açıklıyor.

CIA ve işgalci Amerikan askerlerinin kahramanlığını anlatan bu ve benzeri düzmece hikayeler, bir kez daha burjuva medyadaki çürüme ve kokuşmanın boyutlarını gözler önüne seriyor.

Savaş yalanları

Saldırı başladığında ABD, Irak halkının Saddam baskısından kaçarak kendi yanında yer alacağını iddia ediyordu. Öyle ki, bu “özgürlük çıkartması” kısa sürede sonuçlanacaktı. Hatta saldırıdan aylar önce “yeni Irak yönetiminde” hangi piyonların yer alacağı planlanmış, “yeniden yapılanma” aşamasında hangi Amerikan tekelinin hangi ihaleyi alacağı çoktan belli olmuştu. Fakat ABD’nin planları saldırının ilk başladığı gün suya düştü. Savaş medyasına göre kara hareketinin başladığı Umr Kasr kenti hemen teslim alınmıştı. Oysa Katar El Cezire televizyonu ikinci günde bu balonu söndürdü. Savaş medyasında yine Umr Kasr’da teslim alınan Iraklı asker görüntülerinin, gerçekte o bölgedeki bir fabrikadan getirilmiş işçilerin görüntüsü olduğu daha sonra anlaşıldı.

ABD’nin saldırı planına göre güneydeki Saddam muhalifi Şiiler ABD’nin yanında yer alacak, Basra, Nasriye, Necef ve Kerbela çatışma olmadan teslim olacaktı. ABD planları burada da suya düştü. Ürdün’de çalışan yüzlerce Iraklı bu vahşi saldırıya karşı ülkelerini savunmak için Irak’a geçtiler. En şiddetli çatışmaların olduğu kentlerden birisi Basra oldu. Burada Irak ordusu tarafından rehin alınan ABD askerlerin görüntüleri El Cezire ve Irak televizyonu tarafından verilirken, ABD savaş medyası bu görüntüleri yok sayma yoluna gitti. Esir askerlerin görüntüleri El Cezire televizyonu sayesinde kamuoyuna ulaşabildi. Diğer yandan, esir düşen bir Amerikan kadın askerin kurtarılışına ait görüntüler savaş medyasında “filmi yapılacak büyük bir kurtarma operasyonu” söylemiyle yer aldı.

Bir savaş makinesine dönüşmüş olan ABD, bu saldırı sayesinde bolca yeni silahlarının reklamını yaparak silah satışlarını artırmayı da planlıyordu. Bu amaçla savaş medyasında günlerce hangi “akıllı silahlar”ın, nasıl kullanılacağına dair görüntüler yayınlandı. Oysa bu “akıllı silahlar” ardarda Irak’ta pazar yerlerine düşüp katliama yol açtığında, savaş medyası görüntüleri görmezden gelip, açlığa ve ölüme mahkum edilmiş insanlara sözde yardım eden ABD askerlerinin görüntülerini yayınladı.

Tabii bir yandan da bu saldırıya muhalif olan ülkelere gözdağı veriliyordu. Önce İran’ın bir liman kenti “yanlışlıkla” vuruldu. Hemen ardından da İran’dan özür dilemeye gerek olmadığı açıklandı. Bunu yine bir yanlışlık sonucu Urfa’da üç ayrı yere bomba düşmesi izledi. İşbirlikçi sermaye devleti ise bu küçük kazayı büyük bir hoşgörülle karşıladı. Hatta olayı incelemeye gelen ABD subaylarını taşıyan köylüler hakkında süratle dava açılıp on üç yıl hapisleri istendi.

Tüklenen medya

ABD patentli savaş medyası ve onun işbirlikçi yerli temsilcileri yalan yazmaya, yalan göstermeye, yalan anlatmaya devam ediyorlar. Çünkü kapitalizm çürüyor. Çürüdükçe daha fazla katliama ve daha fazla yalana gereksinim duyuyor. Bugün Irak’ta insanlar bombalarla, tüm dünyada ise insanlık yalanlarla teslim alınmaya çalışılıyor. Fakat teslim alınamıyor. Kirli savaş aygıtı kirli medyanın tüm yalanlarına rağmen milyonlar bu saldırıya karşı meydanları doldurmaya devam ediyor. Savaş çılgınlıklarının arasında bir ağızdan yükselen bu başkaldırı yalanının perdesini yırtıp atıyor.

Irak’a saldırı nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bu gerçekte Irak için son değil bir başlangıç. Dünya ve özellikle Ortadoğu yeni bir döneme girmek üzere ve asıl savaş bundan sonra başlayacak. Savaş makinesinin sıradaki katliamları için daha büyük yalanlara gereksinimi var. Bu yalan rüzgarına son vermek, katliam şakşakçısı medyayı alt etmek, bu katliamların en büyük mağduru işçi ve emekçiler için bir zorunluluktur. Adı bile bizim için kirlenmiş olan sermaye medyası ait olduğu sınıfla birlikte yok olacaktır.

Ellerinize ve yalana dair

Bütün taşlar gibi vakarlı,
hapiste söylenen bütün türküler gibi kederli
bütün yük hayvanları gibi battal, ağır
ve aç çocukların dargın yüzlerine benzeyen
elleriniz.

Arılar gibi hünerli, hafif,
sütlü memeler gibi yüklü,
tabiat gibi cesur
ve dost yumuşaklıklarını haşin derilerinin
altında gizleyen elleriniz

Bu dünya öküzün boynunda değil,
bu dünya ellerinizin üstünde duruyor.
İnsanlar, ah benim insanlarım,
yalanla besliyorlar sizi.
Halbuki açsınız,
etle, ekmele beslenmeye muhtaçsınız.
Ve beyaz bir sofrada bir kere bile yemek
yemeden doyasıya,
göçüp gidersiz bu her dalı yemiş dolu
dünyadan.

İnsanlarım, ah benim insanlarım,
hele Asya’dakiler, Afrika’dakiler,
Yakın Doğu, Ortadoğu, Pasifik Adaları
ve benim memleketlilerim;
yani bütün insanların yüzde yetmişinden çoğu,
elleriniz gibi ihtiyar ve dalgınsınız,
elleriniz gibi meraklı, hayran ve gençsiniz.

İnsanlarım, ah benim insanlarım,
Avrupalım, Amerikalım benim,
uyanık, atak ve unutkanların ellerin gibi,
ellerin gibi tez kandırılır,
kolay aldatılırsın...

İnsanlarım, ah benim insanlarım,
antenler yalan söylüyorsa,
yalan söylüyorsa rotatifler,
kitaplar yalan söylüyorsa,
duvarda afiş, sütunda ilan yalan söylüyorsa,
beyaz perdede yalan söylüyorsa çıplak
baldırları kızların,
dua yalan söylüyorsa,
ninni yalan söylüyorsa,
rüya yalan söylüyorsa,
meyhanede keman çalan yalan söylüyorsa,
yalan söylüyorsa umutsuz günlerin gecelerinde
ayıdığı,
ses yalan söylüyorsa,
ellerinizden başka her şey
herkes yalan söylüyorsa,
elleriniz balçık gibi itaatli,
elleriniz karanlık gibi kör,
elleriniz çoban köpekleri gibi aptal olsun,
elleriniz isyan etmesin diyedir.
Ve zaten bu kadar az misafir kaldığımız
bu ölümlü, bu yaşanası dünyada
bu bezirgan saltanatı, bu zulüm bitmesin
diyedir.

Nazım Hikmet/1949

Kim bu üç-beş insan!

İşgalciler üç hafta sonra Bağdat sokaklarında cirit atıyorlardı. Hepsi “zafer” sarhoşluğu içerisindeydiler. Amerikan askeri meydandaki Saddam heykelinin üstüne çıkıp Amerikan bayrağını sarmış, ardından Amerikan ilmiğini heykelin boynuna takmış, Amerikan tankı ile çekerek heykeli yıkıyordu. Tüm TV kanalları bu seremoniyi tekrar tekrar gösteriyordu dünyaya. Bir dönemin sonu denilerek “sonsuz özgürlük” hareketinin ikinci evresi tamamlanmış oluyordu. Öyle mi acaba?

Harekatı tamamlayan işgal güçleri, ilk iş olarak kara elmas (petrol) yataklarını kontrol altına aldılar. Ardından halkı yağmaya teşvik ettiler. Kendilerinin gözetiminde saraylar, binalar, hastaneler, kütüphaneler ve tarihi yerler bazı yağmacıların istilasına uğramıştı. Bağdat ve diğer kentler... Halkın büyük bir kısmı ise evlerine çekilmiş, burukluk içinde izliyordu bu olanları. Şaşkın bir halde, anlam vermeye çalışıyorlardı.

İşte tam bu sırada bir grup canlı kalkan ellerinde “Yankee go home!” pankartını açıp slogan atarak dikildiler tankların karşısına. “Amerikalı evine dön!” diyorlardı. Kaygısız, korkusuz ve yüreklice... Bir-iki TV kanalı göstermişti onları, geçerken sıradan bir haber gibi...

Emperyalistlerin Irak saldırısı öncesi ve sonrası için çok şey yazıldı, çizildi. Nutuklar atıldı, tartışma platformları oluşturuldu. Fakat dünyanın dört bir yanından kopup gelen barış elçilerine ilgi hiç yok gibiydi. Kimdi bu kalkanlar? Neden savaşı durdurmak istiyorlardı? Amaçları neydi? Pek soran da olmadı. Baas rejimi Bağdat’ı bırakıp kaçarken, ne işi vardı bu üç-beş insanın Bağdat sokaklarında... ABD’nin kışkırttığı zavallılar herşeyi yakıp yıkarken, yağmalarken üç-

beş insan ellerinde “Yankee go home” pankartı ile dikilmişti düşmanın karşısına, “Evine dön” diyorlardı, ölümün kol gezdiği bir kentte ölüme meydan okurcasına... Gerçekten kimdi bunlar? Onlar için pek kafa yoran da olmadı.

Gazetecilerin bile tank ateşiyle katledildiği yerde çıkıp tankın karşısına ben buradayım deniyordu. Geldiğim ülke, dinim, dilim, milletim hiç önemli değil. Ben işgali ve katliamı durdurmak için geldim. İnsanlar ve çocuklar öldürülmesinler diye geldim. Kan ve gözyaşını durdurmak için geldim. Bir ülkenin kaynakları o ülke halkınıdır diye geldim. Çünkü ben savaşta ve sonrasında ne tür acılar yaşandığını biliyorum.

İşgal güçlerinin senin petrolünü ve diğer kaynaklarını yağmalamaya geldiğini biliyorum. Seni kimliksiz bir geleceğe sürükleyecekler. Tarihini ve kültürünü de yok etmeye geldiler. Seni belleksiz bir yabancıya dönüştürecekler. Ülkende halkına ve insanlığa yabancılaştırmak için geldiler. Sadece seninle yetinmeyip komşularını, hatta diğer ülkeleri de kana bulayacaklar. Haydutbaşı ağzından salyalar akıtarak tehditler savurmaya başladı bile. Kısacası kendi ekonomilerini düzlüğe çıkartıp bizleri Ortaçağ karanlığına sürüklemek için geldiklerini biliyorum.

Geçen ay Amerikalı bir barış elçisi Filistinli çocukların kötü koşullarını düzeltmek için gelmişti Filistin’e. İsrail askerlerinin kullandığı dozerin altında can verdi. Gazete sayfalarına konu bile olamadı. Bağdatlı küçük Merve’nin okula giderken kolları ve bacaklarının kopması gibi. Veya okula gidemeyip misket bombaları ile oynayan Ömer’in bedeninin parçalanması...

K. Deniz

İstanbul Sendikalar Birliği toplantısı üzerine...

İhtiyaç bağımsız taban örgütleridir!

1 Nisan'da kendini kamuoyuna deklare eden İstanbul Sendikalar Birliği, 1475 sayılı iş yasası, personel rejimi yasası, emperyalist savaş ve 1 Mayıs gündemlerini tartışmak üzere işyeri temsilcilerine çağrı yaptı. 13 Nisan günü biraraya gelen yaklaşık 450 temsilci gündeme ilişkin görüş bildirdi, öneriler sundu. Hatırlanacağı gibi DİSK, Türk-İş ve KESK'e bağlı 32 sendika ve şubeden oluşan aynı bileşen yaklaşık bir ay önce İstanbul Sendika Şubeleri adı altında iş yasasına karşı neler yapılması gerektiği üzerine yine temsilcilerin katılımıyla bir toplantı daha düzenlemişti.

Birlik, hedeflerini şu şekilde ortaya koyuyor:

"Sınıf çıkarlarını esas alan bütün mücadeleciler sendikal güçlerin ortak bir iradesi olan İstanbul Sendikalar Birliği olarak hedeflerimiz: Konfederasyonların aldığı mücadele kararlarını en aktif biçimde örgütleyerek yaşama geçirmek; sermayenin saldırıları karşısında İstanbul yerelinde sınıf dayanışmasını güçlendirmek ve mücadeleyi geliştirmek; sınıf uzlaşmacı sendikal anlayışlara karşı mücadeleciler sınıf sendikacılığını ve kitle sendikacılığını yükseltmektir. İstanbul Sendikalar Birliği'nin iradesi mücadelenin gerçek sahibi olan işçi ve kamu çalışanlarının kendi iradeleridir; İstanbul Sendikalar Birliği konfederasyonlarımızın karşıtı değil onların İstanbul yerelindeki birleşik dinamikleridir; Emek Platformu gibi ulusal ölçekteki bir platform ile yerel bir platform olan İstanbul Sendikalar Birliği birbirine karşı durmamalı, alternatif olarak değerlendirilmemelidir."

Yaklaşık 4 saat süren toplantıda temsilciler 1 Mayıs'a kitlesel bir katılımın sağlanması ve gündemdeki saldırıları püskürtebilmek için işyeri örgütüllüklerinin oluşturulması, komiteler kurulması, bölgesel toplantılar yapılması, işyerlerine dönük saldırılara karşı bilgilendirme ve bilinçlendirme faaliyetinin yürütülmesi, emperyalist savaşa karşı eylemlerin devam etmesi gerektiğini dile getirdiler. Toplantının ortaya çıkardığı tabloya değinmeden önce İSB'nin hangi ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıktığına bakmakta fayda var.

Birlik hangi ihtiyacın ürünü?

İstanbul Sendikalar Birliği (İSB), sermayenin yoğun saldırılarına karşı giderek ihanetini derinleştiren, hantallaşan ve bürokratik yapısını pekiştiren genel merkez ve konfederasyonlardaki uzlaşmacı anlayışların kimi üye, temsilci ve sendika şubelerinde yarattığı tepki ve öfkenin bir ürünü olarak ortaya çıktı.

Ancak aynı zamanda toplantının çağrıcısı da olan ve birliğin içinde sendika ve şube yönetimleri olarak yer alan anlayışlar, konfederasyonlar uzlaşmacı ve ihanetçi çizgilerini derinleştirirken, yine sendika ve şube yönetimlerinde bulunan anlayışlardı. Geline nokta bu ihanetçi çizgi ve anlayış artık kendilerini de hedef almaya, sendikalardan tasfiye etmeye çalışmaktadır. Alt kademe yönetimlerinde bulunan bu unsurlar için İSB, konfederasyon yönetimlerine karşı "bizi hafife almayın" demenin bir aracı olarak görülmektedir. Her iki toplantıda da temsilcilerin büyük bir çoğunluğunun işyeri örgütüllüğünü güçlendirmeye ve harekete geçirmeye dair yaptığı vurguya ve öneriye rağmen sonuç bildirgelerinde konunun es geçilmesi bunun bir göstergesidir. Aksi durumda konfederasyonların eylemsizliğine ve günü geçiştirmeye dönük aldığı baştan savma eylem

kararlarına rağmen hedefleri arasına "Konfederasyonların aldığı mücadele kararlarını en aktif biçimde örgütleyerek yaşama geçirmek" maddesi yerine "Konfederasyonların uzlaşmacı, ihanetçi çizgisine karşı tabanı harekete geçirecek taban örgütüllüklerini oluşturmak ve işlevli hale getirmek, süreci tabandan doğru örmek ve örgütlemek" maddesini koyması gerekirdi.

Hem uzlaşmacı olarak açıktan eleştirdiği hem de hedefleri arasına aldığı "Sınıf uzlaşmacı sendikal anlayışlara karşı mücadeleciler sınıf sendikacılığını ve kitle sendikacılığını yükseltmektir" ifadesine rağmen her iki toplantıda da üzerine basa basa "aslında biz konfederasyonlara karşı değil ama onları da harekete geçirmek istiyoruz" şeklinde muğlak ifadeler kullanmaz, bunu hangi araç, yol ve yöntemlerle yapacağını kararlı, açık ve net bir şekilde ifade ederdi. Bunun somut adımlarını atmaya dönük pratik kararlar alırdı.

Temsilciler ise her gün saldırıların güncel boyutunu yaşayan, hak gasplarına uğrayan ve işyerlerindeki tepkilere maruz kalan kesimi oluşturuyor. Temsilciler için İSB, işlevini ve gücünü yitiren işyeri örgütüllüğünü oluşturacak ve harekete geçirecek, tabanda ortak mücadeleyi örgütleyecek bir araç olma özelliği taşıyor. Temsilciler bir yandan konfederasyonların uzlaşmacı ve ihanetçi sendikal anlayışına öfke ve tepki duyarlarken, diğer yandan bugüne kadar değişik platformlar adı altında ortaya çıkan, başını alt kademe sendika bürokratlarının çektiği ve her seferinde kendilerini hüsrana uğratan oluşumlara hem umutla bakıyor, hem güvensizlik duyuyor, hem de temkinli yaklaşıyorlar. İlk toplantıda sonuç bildirgesi üzerinden yaşanan tartışmalar bunun bir göstergesi olmuştur.

İşyeri örgütüllüklerinin ne düzeyde işlediğini ve işlevli olduğunu pratikte yaşayan temsilciler, genel merkez ve konfederasyonların sendikal mücadelede yarattığı tahribatı açık ve net bir şekilde görmekteydiler. Tabandan örülen ve yükselen ortak mücadele hattının önemine ve ihtiyacına işaret etmekteydiler.

Temsilciler İstanbul Sendikalar Birliği'nden ne bekliyor?

Toplantıya katılan temsilciler konuşmalarında bir yandan sürecin yakıcılığına karşı somut ve pratik

adımlar atılması gerektiğini ortaya koyarken, diğer yandan bunun ancak işyerlerini harekete geçirmekle mümkün olacağını vurguladılar. Ancak tabanın iradesi olma iddiası taşıyan İSB'nin bu konuda somut kararlar almasını, pratik adımlar atmasını sağlayamadılar.

Temsilciler ilk toplantıda birliğe daha temkinli yaklaşırken, ikinci toplantıda İSB'nin kuruluşunu kutladılar, ona önemli misyon biçtiler. Ancak sonuç bildirgesinde ortaya çıkan, özünde günü geçiştirmeye dönük eylemsizlik programı olan metni de alkışladılar. Kürsüden konuşan 32 temsilcinin büyük bir çoğunluğu saldırıların kapsam ve boyutu hakkında anlamlı tespitlerde bulunmuş, buna karşı İSB'nin uzun vadeli bir mücadele programı oluşturmasını ve bunu pratik bir çabayla birleştirmesini istemişti. Konuşmalarda işyerlerinin esas alınması gerektiği önemle vurgulanmıştı. Kaldı ki halihazırda işyeri örgütüllükleri işler halde ve işlevli olsaydı zaten İSB gibi bir oluşuma da ihtiyaç duyulmazdı.

Temsilcilerin işyerlerinin önemine dair yaptığı değerlendirme, tespit ve önerilere rağmen konuyla ilgili olarak sonuç bildirgesine şu ifadeler yansdı: "İşçi sınıfı ve kamu emekçileri hareketinin önündeki sorunları çözebilmek için işçilerin tabandan gelen inisiyatifinin bir iradesi olan İSB işyeri toplantılarıyla işçilere anlatılmalıdır. Tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesi hayata geçirilmelidir. İSB'nin temelini güçlendirmek amacıyla işyeri örgütlenmelerinin oluşturulması, İSB bileşenleri tarafından değerlendirilmeli ve işçilerin iradesine sunulacak bir örgütlenme planına dönüştürülmelidir. Örgütsüz işyerlerinin ve işsiz işçilerin sendikal örgütlenmeye katılımı sağlanmalıdır." Sonuç bildirgesi 1 Mayıs'a kadar birliğin hayata geçirmesi gereken bir program olarak açıklandı.

Ancak sonuç bildirgesine 1 Mayıs'a kitlesel katılım sağlayacak program ise şu şekilde geçti: "1 Mayıs'ı tüm işyerlerinde üretimden gelen gücümüzü kullanarak iş bırakıp alanlara çıkarak kutlamalıyız. İSB olarak 1 Mayıs öncesinde kutlamalara yığınsal bir katılım sağlayabilmek için İSB bileşenlerine şu eylemler önerilmiştir: Birliğimiz adına hazırlanan 1 Mayıs bildirisinin hem işyerlerinde hem bütün yerleşim birimlerinde dağıtılması sağlanmalıdır; 1 Mayıs öncesinde kitlesel katılımlı bir basın açıklaması düzenlenmelidir."

"Yapılmalıdır, edilmelidir" türü ifadelerle dolu bu tarz, genel merkez ve konfederasyonların aldığı baştan

İstanbul Sendikalar Birliği toplantısı yapıldı...

"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!"

13 Nisan Pazar günü saat 13:00'te yaklaşık 450 temsilcinin biraraya geldiği İstanbul Sendikalar Birliği toplantısı yapıldı. Toplantıya 52 sendika ve şube katıldı, 32 temsilci konuştu.

Açılış konuşması ve gündemin okunmasından sonra hak ve özgürlük mücadelesinde, sınıfın iktidar mücadelesinde yaşamını kaybetmiş tüm sınıf önderleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Sadece temsilcilerin söz aldığı toplantıda temsilciler 1475 sayılı iş yasası, personel rejimi yasası, savaş ve 1 Mayıs gündemleri üzerine konuştular. Konuşmacılar ağırlıklı olarak gündemdeki saldırıları püskürtmek için taban örgütüllüklerinin oluşturulması, tabanın

harekete geçirilmesi, 1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkılması, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması yönünde öneriler sundular.

"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Kölelik yasasına hayır!", "Kahrolsun sendika ağaları!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Birleşen işçiler yenilmezler!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "Savaşa karşı sınıf savaşı!", "TEKEL halkındır satılamaz!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" sloganlarının atıldığı toplantı saat 17:00'de sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

savma eylem kararlarını aşamadığı gibi benzerlik de taşımaktadır. Bugüne kadar sınıfın bir bildirge, bildiri ya da açıklamada “üretimi durdurun ve 1 Mayıs’ta mücadele alanlarına çıkın” denildiği için alanları doldurduğu ne tarihsel ne de güncel deneyimlerle sabitlenmiştir. 1 Mayıs gerçekten mücadele alanlarına çevrilmek ve 1 Mayıs’a kitlesel bir katılım sağlanmak isteniyorsa, birçok temsilcinin de vurguladığı gibi, takvimsel bir programa bağlanmış işyeri, sektör ve bölge toplantıları yapılarak işçi ve emekçilere 1 Mayıs’ın hem tarihsel hem de güncel anlam ve önemi anlatılmalı, bunun üzerinden çağrı yapılmalıdır.

Temsilciler, işyerlerinin, saldırıların kapsam ve boyutu hakkında yeterince bilgi sahibi olmadığını belirtmiş ve bunun için işyerlerine dönük bilinçlendirme amaçlı toplantılar yapılmasını önermişlerdir. İşyerlerindeki işçi ve emekçiler eğer saldırıların boyutu, içeriği ve sonuçları hakkında kapsamlı bir bilgiye sahip değilse, istenildiği kadar kapalı salonlarda “iş bırak, ortak mücadele et, genel grev-genel direnişi örgütle, 1 Mayıs’a katıl” vb. ifadeler kullanılsın, ayakları yere basmayacak, hayata geçirilemeyecektir.

İSB’ye hem uzun vadede tabandan doğru ortak mücadeleyi örgütlemesi ve sınıfı harekete geçirmesi hem de 1 Mayıs’ı örgütlemesi gibi misyonlar biçen temsilciler, İSB’ni önceki platform deneyimlerinden de çıkardığı derslerle bir kez daha düşünmeli ve değerlendirmelidirler. Temsilcilerin ifade ettiği ve hedeflediği tarzda örgütlenmenin önünde engel teşkil eden anlayışlar ister genel merkez ve konfederasyonların başında, ister sendika ve şubelerin başında olsun, onu açacak tarzda hareket edilmelidir.

Daha önce de benzer platformlar iddialı söylemlerle ortaya çıkmış, ancak iradesini tabana devretmediği, gerçekten tabana inemediği, ayaklarını işyerlerine basmadığı için gerçekleştirdiği birkaç eylem ve etkinlik sonrası kendiliğinden dağılmak zorunda kalmıştı. Tabandaki dinamikleri kendine yedekleyen ve bir süre sonra da dağılan bu oluşumların yarattığı tahribat da hesaba katılmalıdır.

Toplantının gösterdikleri

Katılımcılar her iki toplantıda da uzlaşmacı, teslimiyetçi sendikal anlayışlara karşı sınıf sendikacılığını savunan sendika, şube, temsilci ve üyelerin birliği olarak kendilerini ifade ettiler. Sınıfa yönelik saldırılara karşı konfederasyonların yetersiz kaldığını, günü kurtarmaya dönük altı boş eylem kararları aldığını dile getirdiler. Sendikal bürokrasiyi ve ihaneti ağır bir dille eleştirdiler. Buna karşı açık ve net bir tutum almak gerektiğini belirttiler.

Konuşmacıların tespit ve önerileri ne kadar anlamlı, birliğin ortaya koyduğu iddialar ne kadar iyi niyetli olursa olsun, bu iddialar işyerlerinde karşılık bulmadıkça ortada kalacaktır. Sonuç bildirisinde yer alan tavsiye ve öneri niteliğindeki kararlar somut bir programa, takvimsel bir planlamaya, pratik görevlendirmeye ve faaliyete konu edilmediği sürece kağıt üzerinde kalmaktan öteye gidemeyecektir.

Toplantıda konuşulanlarla sonuç bildirisine yansayanlar, toplantının çağrıcıları ile toplantıya katılanların İSB’nden beklentileri arasındaki farkı yansıtmaktadır. Katılımcılar somut bir program ve pratik beklerken, sonuç bildirgesi altı nasıl, ne zaman ve hangi araçlarla doldurulacağı belirsiz ifadelerle

doludur.

İSB tarafından planlanan, henüz yeri ve tarihi dahi belli olmayan ancak sonuç bildirisinde yer alan; “Çalışma yaşamına ilişkin saldırı yasaları püskürtülmelidir. Bunun için kölelik yasası meclis gündeminden çekilmeli, konfederal merkezler bu yasaya ilişkin bütün görüşmelerden çekilmelidir. Konfederasyonlar alınan eylem kararlarına sahip çıkmalıdır. Tüm işyerlerinde yazılı ve sözlü biçimde geniş katılımlı bir bilgilendirmeye gidilmelidir. İSB olarak konferans ve paneller düzenlenmelidir. İSB bu yasaların gündeme geldiği günlere doğru yoğunlaştırılacak bir eylem planı oluşturmalıdır” gibi ifadelerle ne saldırılar püskürtülebilir, ne de

sendikalara ve kendi öz gücüne giderek güvensizleşen, örgütlü mücadeleden uzak duran yığınla işçi ve emekçinin harekete geçmesi sağlanabilir.

Bir diğer konu ise, şube adına konuşan ve birliğin altına da şube olarak imza atan kimi şube yönetimlerinin, konuyu üye toplantılarına taşıyarak tartışmadıkları gibi toplantıya sunulacak öneri ve değerlendirmeleri de şube adına karar altına almamış olmalarıdır. Kimi imzacıların kendi üyelerini dahi katamadığı böyle bir birliğin işyerlerini harekete geçirme iddiası ne kadar samimi ve inandırıcı olabilir?

Birliktekliler tepeden değil tabandan oluşturulmalıdır!

Öncelleri gibi tepeden oluşturulan birliklerin akıbeti İSB için de geçerlidir. Eğer bu ve benzeri platformlar iradesini tabana teslim etmiyor, alta doğru yayılıp genişleme

iddiasına uygun bir pratik çaba içerisine girmiyorsa, yapılması gereken alttan doğru sınıfın bağımsız devrimci birlikteliğini yaratmaktır. Sermayenin saldırılarının yoğunlaştığı, sendikal ihanetin derinleştiği böylesi bir süreçte devletten ve sendikal bürokrasiden bağımsız taban örgütleri yaratılmadığı sürece sınıfın bağımsız devrimci mücadelesi de yaratılamaz. Konfederasyon ve genel merkezlerin uzlaşmacı anlayışına karşı eleştirilerde bulunan ancak ona karşı cepheden tutum almaktan kaçınan, gözü yukarıda alt kademe yöneticilerini harekete geçirecek olan da yine tabandan oluşturulacak birlikteliklerin basıncı olacaktır.

Sonuç bildirgesi

İşçi sınıfının önemimizdeki dönemde başlıca mücadele gündemleri:

1- İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs’ın kutlanması.

2- 1475 sayılı iş yasasında yapılacak değişiklikler, kamu personeli yasası ve çalışma yaşamına ilişkin diğer yasalara ilişkin saldırıların püskürtülmesi.

3- İşçi sınıfı hareketinin ulusal ve uluslararası düzeyde yaşadığı sorunların aşılması için işçi sınıfının aşağıdan gelen enerjisi ve dinamizminin değerlendirilmesi ve örgütlenmesidir.

İSB işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs’ın güncel ve tarihsel özünü uygun bir biçimde kutlanabilmesi, 1 Mayıs’ın işçi sınıfının ve bütün ezilenlerin kurtuluş mücadelesini güçlendiren ve saldırıları püskürtürten bir eylem günü olabilmesi için 1 Mayıs, emperyalist savaş ve işgalin karşısına barış ve halkların özgürlüğünü, işçi sınıfına yönelik sermaye saldırılarına karşı işçi sınıfının demokratik hak ve özgürlüklerini savunan bir mücadele günü olarak kutlanmalıdır. 1 Mayıs İstanbul’da Taksim’de kutlanmalıdır. 1 Mayıs’ı, 1 Mayıs alanında kutlamamız engellenemez. Bütün konfederasyon ve genel merkezleri bu mücadele gününe sahip çıkmaya çağırıyoruz. 1 Mayıs’ı tüm işyerlerinde üretimden gelen gücümüzü kullanarak işbirlikçi alanlara çıkararak kutlamalıyız. İSB olarak 1 Mayıs öncesinde kutlamalara yığınsal bir katılım sağlayabilmek için İSB bileşenlerine şu eylemler önerilmiştir;

Birliğimiz adına hazırlanan 1 Mayıs bildirisinin hem işyerlerinde hem bütün yerleşim birimlerinde dağıtılması sağlanmalıdır.

1 Mayıs öncesinde kitlesel katılımlı bir basın açıklaması düzenlenmelidir.

Çalışma yaşamına ilişkin saldırı yasaları püskürtülmelidir. Bunun için kölelik yasası meclis gündeminden çekilmeli, konfederal merkezler bu yasaya ilişkin bütün görüşmelerden çekilmelidir. Konfederasyonlar alınan eylem kararlarına sahip çıkmalıdır. Tüm işyerlerinde yazılı ve sözlü biçimde geniş katılımlı bir bilgilendirmeye gidilmelidir. İSB olarak konferans ve paneller düzenlenmelidir. İSB bu yasaların gündeme geldiği günlere doğru yoğunlaştırılacak bir eylem planı oluşturmalıdır.

Emperyalist savaş ve işgale karşı mücadele hiçbir kesintiye uğratılmaksızın sürdürülmelidir. Bu mücadelenin bir parçası olarak ABD ve İngiliz mallarının boykotuna katılıyoruz.

İşçi sınıfı ve kamu emekçileri hareketinin önündeki sorunları çözebilmek için işçilerin tabandan gelen inisiyatifinin bir iradesi olan İSB işyeri toplantılarıyla işçilere anlatılmalıdır. Tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesi hayata geçirilmelidir. İSB’nin temelini güçlendirmek amacıyla işyeri örgütlenmelerinin oluşturulması, İSB bileşenleri tarafından değerlendirilmeli ve işçilerin iradesine sunulacak bir örgütlenme planına dönüştürülmelidir. Örgütsüz işyerlerinin ve işsiz işçilerin sendikal örgütlenmeye katılımı sağlanmalıdır.

Başta Tekel ve petro-kimya işkolundaki güncel özelleştirmeler olmak üzere özelleştirmeye karşı mücadele güçlendirilmelidir. Uzlaşmacı, güdümlü sendikacılığa karşı mücadeleciler bir sınıf sendikacılığı anlayışıyla açık bir tutum alınmalıdır.

ESK toplantısı yapıldı...**Sermayenin “işsizliğe çözüm arama” yüzüzlüğü**

Ekonomik Sosyal Konsey'in son toplantısı 16 Nisan Çarşamba günü yapıldı. Toplantıya Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın yanı sıra Türk-İş, DİSK, TZOB, Hak-İş, TİSK, TESK, Kamu-Sen, TOBB ve TUSİAD temsilcileri katıldılar.

Toplantının gündeminde esas olarak işsizlik ve istihdamın artırılması konuları vardı. Her ne kadar sermayenin temsilcileriyle bir masa etrafında oturan bu sınıf işbirlikçilerinden beklenmeyecek bir şey olsa da, bu konuda asıl konuşması gereken elbetteki işçi sendikalarıydı. Fakat toplantıya katılan bürokratlar bu konuda ağızlarını açıp tek kelime söylemediler. Daha çok başbakanı ve sermaye temsilcilerini dinlemekle yetindiler. Bunun tek istisnası Türk-İş'in toplantıya sunduğu bir rapor oldu. Türk-İş raporunda işsizliğin kaynağında İMF ve Dünya Bankası politikalarının yer aldığı vurgulansa da, çözüm olarak sunulanlar tam da sermayenin duymak istediği cinstendi. Türk-İş'e göre işsizliği önlemek için işverenlere yeni teşvik olanakları yaratılmalı, onlar da bu teşviklerden faydalanarak yeni iş imkanları yaratmalıydı. Türk-İş raporundaki bir diğer öneri ise etkin bir nüfus kontrolü bilgilendirmesi için çalışmalar yapılmasıydı.

Hükümet ve sermaye sözcüleri için işsizlik hem korkulan bir olgu, hem de sermayeye yeni vurgun ve rant kapıları açmak için bir olanaktı. Hem başbakan, hem de işveren örgütlerinin temsilcileri işsizliğin ülkenin en temel sorunlarından biri olduğu konusunda hem fikirdiler. Ama gelin görün ki işverenler çok istemelerine rağmen yeni istihdam olanakları yaratamıyorlardı. Çünkü işgücü maliyetleri yüksekti. Vergiler ve sigorta primleri işverenlerin belini büküyor, çok istemelerine rağmen fazla işçi çalıştıramıyorlardı. O nedenle de istihdamın artırılması “Yatırım ortamının iyileştirilmesine” bağlı idi.

Tartışma ve konuşmalar bu ekseninde gelişince, toplantının sonuçları da doğal olarak bu doğrultuda şekillendi. Başbakan'ın konuşmasında geçen “*istihdamı sosyal tarafları da gözönüne alarak arttırabilmek için, ücret maliyetini arttıran vergi ve primlerin orta vadeli bir strateji çerçevesinde uluslararası düzeylere paralel hale getirilmesi, ücret-verimlilik ilişkisinin güçlenmesi gereği*” toplantı sonucunda oluşan ortak fikir oldu.

Aynı masanın etrafında toplanan bu utanmazlar takımı, işsizliğin tek sorumlusu olarak vergi ve

sigorta primlerinin yüksekliğini, bir de işçilerin verimli çalışmamasını gösteriyorlar. Tezgah başında günde en az 8 saat çalışan, bunun karşılığında ise çoğunlukla asgari ücret alan işçiler suçlu. Ama ülkenin her türlü zenginliğini yağmalayan, banka hortumlayan, devletten aldığı trilyonlarca kredinin üzerine oturan, daha fazla sömürmek için işçilere etmediğini bırakmayan ve daha nice marifetleri olan sermayedarlar suçsuz. Onlar süttten çıkmış ak kaşık. Yüzüzlüğün bu kadarına da pes doğrusu.

AKP Hükümeti saldırı politikalarını sınıfa ve emekçilere kabul ettirebilmek için ESK'yı daha etkili bir şekilde kullanmaya çalışıyor. Fakat artık öyle bir noktaya gelindi ki, ESK gibi paravan kuruluşların da, buralarda yer alan sınıf işbirlikçisi sendikacıların da yapabilecekleri fazla bir şey kalmadı. İşçi ve emekçileri kandırmak giderek zorlaşıyor, saflar giderek netleşiyor.

Tüm sorun biriken öfke ve tepkinin örgütlenmesinde, bilinçli bir şekilde mücadele kanalına akıtılmasında. ESK toplantısında “Darbeyi askerler değil işsizler yapacak” diyen TİSK Genel Başkanı Refik Baydur'un korkularını gerçeğe dönüştürmek ancak böyle mümkün olacak.

Esenyurt BDSP'nin 1 Mayıs çalışmalarından...**Etkili ve yoğun bir çalışmayla 1 Mayıs'a hazırlanıyoruz!**

İşçi sınıfına ve dünyanın ezilen halklarına saldırıların giderek arttığı bir dönemde 2003 1 Mayıs'ını karşılamaya hazırlanıyoruz. Yaklaşık bir ay öncesinden planlama yaparak politikalarımız ışığında çalışmalarımızı başlattık.

İlk olarak bölgede ve çevresindeki fabrikalarda, sanayi sitelerinde ve sabahları işçilerin yoğun olduğu merkezlerde BDSP imzalı 1 Mayıs'a çağrı bildirilerimizi dağıtmaya başladık. Emperyalist saldırganlığı ve kapitalist sömürüyü teşhir eden, buna karşı örgütlü mücadeleye çağırان bildirilerimizi ajitatif konuşmalar eşliğinde dağıttık. Faaliyetimiz büyük bir ilgiyle karşılandı. Servislerde bire bir konuşma imkanı bulduk. “Evet, çok doğru söylüyorlar!”, “Aferin arkadaşlar!” gibi destekler ve onaylamaların yanı sıra daha çok sorularla karşılaştık. “Emperyalizm ne demek?”, “Peki hakkımızı kimden nasıl alacağız!”, “1 Mayıs hangi güne geliyor, nerede olacak!”, “Gelirsek işten atılırız, kafamıza çöp yeriz, o zaman ne olacak!”, “Haklısınız ama kime güveneceğiz!” vb. soru ve kaygılara karşı olabildiğince açıklayıcı yanıtlar vermeye çalıştık. Gittiğimiz her yerde ulaştığımız başka fabrikalara da dağıtımlar yaptık. Güvenlik görevlilerinin sorun çıkardığı yerlerde net duruşumuzla işçilerin dikkatini çektik.

İyi bir organizasyonla bir gece içinde bulunduğumuz bölgenin birçok mahallesini bildirilerimizle donattık. Bir kez daha sürekli çalışmanın etkisini görmüş olduk. Bildirilerimizi uzattığımız insanlar daha imzayı okumadan kim olduğumuzu biliyorlardı. Gazete satışlarında da bildiri dağıtımını sürdürdük. Etkili ve yoğun bir çalışmayla bir hafta içerisinde binlerce bildirinin yarından fazlasını tükettik.

Bundan sonraki çalışmalarımızı da başladığımız hız ve moralle sürdürerek, kitle çalışmasını ön planda tutarak 1 Mayıs'ı coşkuyla karşılayacağız.

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

BDSP çalışanları/Esenyurt

Sefaköy BDSP'nin 1 Mayıs çalışmalarından...**1 Mayıs faaliyetimiz sürüyor!**

Emperyalist saldırganlık ve işgale karşı çalışmamızın yanı sıra 1 Mayıs'a hazırlık çerçevesinde çıkan merkezi propaganda materyallerimizi olabildiğince yaygın bir şekilde sanayi bölgelerine, fabrikalara ve işçi-emekçilerin oturduğu semtlerde dağıtıyoruz. BDSP imzalı 1 Mayıs özel sayımızı bölgemizdeki onlarca fabrika, sanayi sitesi ve servis dağıtırken, aynı zamanda Küçükçekmece, İkitelli, Okmeydanı gibi semtlere binlerce bildirimizi ulaştırdık.

Dağıtımlarımız sırasında genel olarak yoğun bir ilgiyle karşılaştığımızı söyleyebiliriz. Çalışmalarımız sırasında özel sayımızın dağıtımını işçileri “Emperyalist barbarlığa ve kapitalist sömürüye karşı 1 Mayıs'ta alanlara!” çağırان sözlü ajitasyonumuzla birleştirdik. Gittiğimiz çoğu yerde Kürt işçi-emekçilerinin özel sayımıza daha özel bir ilgisi vardı. Bize

karşı bu ilgi önemli, zira bir süredir birçok alanda sessiz duran emekçilerin bu kesiminin bugün devrimcilere karşı daha sıcak olduğunu görüyoruz.

1 Mayıs'a hazırlık çalışmamızda ulaşamadığımız işletmeler de oldu. Örneğin işveren tarafından zorunlu izne çıkarılan Sümerbank işçileri gibi. Diğer yandan işverenler, kimi yerde komünistlerin işçilerle buluşmasının önününü kesmek için uşaklarını üstümüze saldırttılar. Tabii ki bu tür girişimler hedeflediğimiz fabrikalara dönük çalışmalarımız engelleyemedi. Çalışmalarımız 1 Mayıs'a kadar tüm hızıyla sürecek.

Kahrolsun kapitalist sömürü ve barbarlık düzeni!

Devrimci 1 Mayıs için alanlara!

BDSP çalışanları/Sefaköy

Eskişehir'de ABD işgali protesto edildi

12 Nisan Cumartesi günü saat 19:30'da Eskişehir Adalar Migros önünde ABD'nin Irak işgalini protesto eden bir basın açıklaması yapıldı. Eyleme yaklaşık 90 kişi katıldı.

Eylemde, “Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “Barış için devrim, devrim için savaş!”, “Barış için savaşacağız!”, “Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!”, “Amerikan askeri olmayacağız!”, “Katil ABD, işbirlikçi AKP!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak okuru/Eskişehir

Basın açıklaması metninden...

ABD emperyalizmi Irak işgalini başarıya ulaştırdı. Şimdi daha önce planladıkları; Irak'ın yeniden inşasına başlamaya, kaynakları ve toprakları paylaşmaya hazırlanıyorlar. Bundan dolayı iştahı kabaran Türkiye'deki sermaye sınıfı hala TV kanallarından işgalin meşruluğu ve Irak'a refahı ve demokrasiyi getireceği yalanını anlatıyorlar. (...)

Savaşın bütün toz ve dumanı içerisinde Türkiye hükümeti de boş durmadı. Bir yandan işgalcilere müttefiklerimiz dediler, Kuzey Irak'a TSK'nın girmesini savunarak işgale ortak oldular. Diğer yandan ise tüm bu karmaşadan faydalanıp, KİT'leri özelleştirme planına başladılar, ormanları yok edip sermaye sınıfın kasasına kâra dönüştürecek yasaları hazırladılar, savaş bütçesi diyerek eğitim ve sağlık harcamalarını kısıtılar, öğrenci burslarına göz diktiler.

ABD ve İngiliz emperyalizmi ile işbirlikçileri AKP Hükümeti bunları yaparken bizler işgale karşı direneceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz. Ve halkı işgale karşı direnişi güçlendirmeye çağırıyoruz.

Çünkü biz halkların kardeşliğini ve her halkın kendi kaderlerini tayin etme hakkını savunuyoruz.

Çünkü biz savaştız, sömürsüz bir dünyanın mümkün olduğunu biliyoruz, ekme ve hürriyet günlerinin geleceğine inanıyoruz, bunun adı sosyalizmdir.

Anadolu ve Osmangazi Üniversiteleri Öğrencileri

Bir PETKİM işçisinden çağrı:

Özelleştirmeye karşı mücadeleyi yükseltelim!

'80'li yılların başında emperyalist ülkelerin başlattığı, 1987'den itibaren ise işbirlikçi hükümetlerin uygulamaya giriştiği özelleştirme saldırısına karşı, peşkeş çekilmek istenen 60 adet KİT ve 200 bin kamu çalışanı adına yola çıktık. İşletmemiz Ocak ayında satışa çıkarıldı. 2 Nisan tarihinde satış tekliflerinin son kabulleri yapılacaktı. Bu nedenle 1 Nisan günü 08.00/16.00 vardiyasına gelen bizler ve işe gelen diğer PETKİM çalışanları olarak işyerini terk etmeyerek uzun soluklu bir özelleştirme karşıtı eyleme başlamış bulunmaktayız. İşe gelen arkadaşlar vardiya bitiminde işyerini terk etmeyerek yemekhanede toplanmaktadır. Burada Şube Başkanı İbrahim Doğanil, Petrol -İş Genel Başkanı M. Öztaşkın ve eğitimci İ. Hakkı Kurt tarafından özelleştirme gerçeği ve yaşananlar hakkında konuşmalar yapılmakta, konferanslar verilmektedir.

2 Nisan günü personelle beraber B kapısına sloganlar eşliğinde gidilerek, TÜPRAŞ'tan ziyarete gelenlerle buluşulup onlara gelişmeler hakkında bilgiler verildi. Bu birleşimde PETKİM ve TÜPRAŞ çalışanları hükümet, savaş ve özelleştirme aleyhinde

sloganlar attılar. Ayrıca ABD ve İngiltere tarafından işgal edilen, acımasız bir şekilde bombalanıp katledilen Irak halkı adına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Bugüne kadar yapılan özelleştirmelerden devletin hiçbir doğru dürüst kârı olmadığı gibi şu anda satışa çıkardığı kuruluşların hepsi (PETKİM, TÜPRAŞ, THY, TEKEL ve limanlar vb.) kâr eden ve hazineye kambur olmayan kuruluşlardır. Özelleştirmeler tamamen İMF'nin dayatmaları nedeniyle yapılmaktadır. Hükümet seçimden önce söz verdiği çıkarıcı kan emicilere bu savaş ortamında fabrikalarımızı hibe etmeye çalışmaktadır. Bu uygulama mirasyedi bir zihniyetin ürünüdür. Bu hükümet emekçi insanlar üzerinden yaptığı demogojilerle meclise gelmiştir. Ama daha sonra işbaşına gelirken söylenenler tamamen terkedilmiştir. Hükümet olduktan sonra 90 değil 380 derece dönüşle sadece emperyalistlerin, İMF'nin ve patronların tüm isteklerini, hatta onlardan daha fazlasını yapmaktadır. Nedir bunlar? "Vergi barışı yasası", İMF'nin bile bu kadarı olmaz dediği özelleştirme hedefi gibi.

İşyerimiz PETKİM 1965 yılında yapımına başlanmış ve halkın vergileriyle oluşturulmuş, Türkiye'de tek olan, tüm krizlere rağmen kâr edebilmiş, kaliteli üretim yapan bir yerdir. Tahmini değeri 4,5 milyar dolar olan kuruluşumuz maalesef oldu bittiye getirilerek söz verilmiş kişilere 850 milyon dolar gibi bir rakama peşkeş çekilmeye çalışılmaktadır.

Bu sadece bizlerin değil, tüm emekçilerin, özelleştirilmesi düşünülen yerlerin meselesidir. PETKİM'in seçilmesi tesadüf değildir. Çünkü PETKİM işçileri başka yerlere göre daha örgütlüdür, deneyimlidir. Örgütlülüğümüzden, örgütlü güçten çekinen hükümet bu gücü baltalama çabası içindedir. Eğer PETKİM gibi örgütü, eylem direnci yüksek olan yerlerde özelleştirmeyi gerçekleştirebilirlerse, diğer sektörleri daha çabuk ve kolay satabileceklerdir.

Direnşimizin başarılı olabilmesi birlikteliğimize bağlı. Burada elde edilecek başarı Türkiye'deki tüm özelleştirme saldırılarına karşı işçi direnişlerine bir örnek teşkil edecek ve mücadele hırsı aşılayacaktır.

Bir PETKİM işçisi/İzmir

Bir Petkim işçisiyle özelleştirme üzerine konuştuk...

"Zincirlerimizden başka kaybedecek hiçbir şeyimiz yok!"

- Petkim'de kaç yıldır çalışıyorsunuz?

- 8 yıllık Petkim işçisiyim, 42 yaşındayım.

- Petkim'in özelleştirilmesinin ilk adımları atıldı.

Sizce işçiler özelleştirmenin ne olduğunun bilincinde mi? Siz özelleştirmenin ne olduğunun biliyor musunuz?

- İşçiler özelleştirmenin ne olduğunun, sonuçlarının ne olacağının tam bilincinde değiller. Ben de yeni yeni birşeyler öğreniyorum. Yaşayarak öğreniyoruz herşeyi. Zaten işçiler özelleştirmenin tam sonuçlarını ve ne olduğunu bilse devlet özelleştirme yapamaz. Çünkü özelleştirme işçiler için işlerinin tehlikede olmasıdır. Bir işçinin işi yoksa yaşaması mümkün değildir. Bu yüzden de özelleştirmeye karşı çıkar. Ama bakıyoruz, özelleştirmeye karşı tam bir güçbirliği söz konusu değil. Demek ki tam bilmiyoruz.

- "Özelleştirmeyi yaşayarak öğreniyoruz" dediniz.

Daha önce özelleştirilen işyerlerinin durumları hakkında bir bilginiz var mı?

- Yanı başımızda POAŞ özelleştirildi. Bizim o zaman özelleştirme sanki bizden çok uzakmış gibi sesimiz çıkmadı. Ama şimdi özelleştirilen POAŞ'taki işçilerin durumunu görüyoruz. POAŞ'ta işçiler işten atıldı ve asgari ücretle işe geri alındı. Sendikali işçilerin sayısı şimdi sadece 37 ve bunun gibi pek çok işyeri var. Yaşayarak öğreniyoruz dedim ya, şimdi sıra bize geldi. Ve ben POAŞ özelleştirmesini ve sonuçlarını yeni yeni öğreniyorum, daha önce hiçbir bilgim yoktu.

- Petkim 1987 yılından beri özelleştirilme kapsamında. Her hükümet döneminde gündeme geliyor. Sendikali bir işçi olarak bu süre boyunca özelleştirmeye karşı yapılan-yapılmayan ve yapılması gerekenler konusunda neler söyleyeceksiniz?

- Petkim uzun süredir özelleştirme kapsamında. Bugüne kadar yapılamadı, ama bu işçilerin direnişi yüzünden değil. Çünkü bu süre boyunca ciddi bir karşı duruş gerçekleştirilmedi. Özelleştirmenin bugüne kadar yapılamaması bence hükümetlerini

beceriksizliği ya da özelleştirmeyi şimdi yapmak daha çok işlerine yarıyor. Ben işe ilk girdiğimde de özelleştirme gündemde idi. Ama ben bununla ilgili yapılan hiçbir eyleme katılmadım. Çünkü bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Güzel bir işe girmiştim. İşimi kaybetmemek için hiçbir şeye karışmıyordum. Hiçbir eyleme katılmamakla, işyerinde iyi iş yapmakla işimi hiç kaybetmeyeceğimi sanıyordum.

- Petkim'de başlatılan özelleştirmeye karşı direnişi nasıl görüyorsunuz? Eksikleri ve yapılması gerekenler neler?

- İşyerimiz yıllardır özelleştirme kapsamında, ama biz ancak şimdi özelleştirmenin soğukluğunu hissedebiliyoruz. Oysa çok önceden bir şeyler yapılabilirdi. Sendikanın özelleştirmeye karşı kampanyasının çok önceden başlatılması gerekiyordu. Zamanında işçiler ve halk bu konuda bilinçlendirilebilseydi şimdi karşı duruş daha sağlam olurdu. Şimdi yapılması gereken en önemli şey özelleştirilme kapsamındaki diğer yerlerle birlikteliği sağlamak. Bu birlikteliğin başlatılması gerekiyor. Çünkü işçiler birlik olunca herşeyi yener.

- Hükümet "özelleştirme programımızı yıl sonuna kadar bitireceğiz" diye kararlılık gösteriyor. İşçilerin kararlılığı nasıl?

- Biz bu programa karşıyız. Karşı duracağız. Onlar kararlı ise biz daha kararlıyız. Hergün yeni birşeyler öğreniyoruz. Artık eskisi gibi değiliz. Yoksulluk içinde ekmeğimize daha fazla sahip çıkacağız.

- Petrol-İş'in başlattığı özelleştirmeye karşı kampanyada Irak'ın işgali ile özelleştirme birlikte işlendi. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Biz bu kampanya sürecinde savaş karşıtı eylemlere kitlesel olarak katıldık. Özelleştirme işçi için bir yıkımdır. Bir işçi çalışmazsa ölür. Savaş da halklar için bir yıkımdır. Halkların özgürlüğünün elinden alınmasıdır. Bir katliamdır. 19 Nisan'da Aliğa'da bir eylem var. Biz bu eylemde de hem savaşa hem de özelleştirmeye karşı olduğumuzu bir kez daha haykıracağız. Biz bu özelleştirme sürecinde

kendi dışımızdaki olgulara daha duyarlı olduk. Her saldırının birbiriyle bağlantılı olduğunu öğrendik. Savaş, özelleştirme, işten atma, yoksulluk ve daha pek çok şeyin bağlantılı olduğunu, bize, emeğimize karşı yapılan bu saldırıda daha çok öğrendik. Ve tüm bu saldırıların zeminini hazırlayan, bu saldırıları başlatan gücün aynı olduğunu öğrendik. Özelleştirme saldırıları bizi birleştirdi.

- "Herşeyi yaşayarak öğreniyoruz" dediniz.

Özelleştirmeye karşı bu mücadelede öğrendiğiniz en önemli şey nedir?

- Zincirlerimizden başka kaybedecek hiçbir şeyin olmadığını öğrendim.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

İşçi Kültür Sanat Evi etkinliklerinden...

Sınıf dayanışmasının anlamlı bir örneği

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Nisan ayında da dolu bir programla işçi ve emekçilerle buluşuyor. Nisan ayının ilk etkinliği 13 Nisan Pazar günü Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonunca düzenlenen "Kadın sağlığı" konulu bir paneldi. Aynı gün panelin ardından özelleştirme karşıtı eylemlilik içerisinde olan Aliğa Petkim işçilerine dayanışma ziyareti yapıldı.

Bir otobüs tutularak gerçekleşen ziyaret Aliğa Petrol-İş binasında gerçekleşti. Yapılan sohbetin ardından sendika salonunda yüzlerce işçi ve emekçinin izlediği tiyatro oyunu öncesi, İKSE tarafından Petkim işçilerine destek için hazırlanan müzik ve şiir dinletisinden oluşan kısa bir program sunuldu. İşçi ve emekçi tarafından beğeniyle karşılanan bu dinleti ve ziyaret sınıf dayanışmasının anlamlı bir örneği oldu.

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi çalışanları

Hatice Yürekli yoldaşın anısına...**“Soluk alıp vermeyi ben kavgada keşfettim”**

Bütün fırtınalara meydan okuyan bir ateşin öyküsüdür bu... Adını tarihe en uzun direniş olarak yazdıranların manifestosudur... Hep bir ağızdan aynı türküyü söyleyenlerin sevdasıdır yaşanılanlar.

Büyük bir ışık gibi dövüşüp, can çekişen celladını bozguna uğratan bir yüreğin türküsüdür dillendirilen. Yüreğimizde sonsuz bir ilkbahar gibi serpilip gelişen bir proleterin nasır tutan elleridir sıkıca kavradığımız.

Şimdi burada uzun soluklu bir koşuda yakılan ateşi her tarafa saçan bir yüreğin türküsünü söyleyeceğiz. Ateş Saçan Yüreğin türküsünü...

Gerilere dönüyor ve yaşamı bir türkü sıcaklığında ören ve bizi sarsan aleviyle Ateş Saçan Yüreği izliyoruz. Yaşanılanları abartmadan sunacağız. Yazılacak olan, yüreği partisyle artan bir yüreğin dillendirilmesidir. Çalıştığı fabrikalarda, adımladığı sokaklarda, zindanda ezgilerin rengini direnişe boyayarak çelikleşmedir. Yarınların kır çiçeği güzelliğinde yapılandırılmasıdır. Düşü hepimizi sarsıyor, yakıyor ve yükseliyor güneşe doğru.

Sımsıkı kavradığı kızıl kaplı, emek emek dokunan o kitapçı çocuğunu saran bir ana gibi saran çelikten bir yüreği o. “Soluk alıp vermeyi ben kavgada keşfettim” diyordu. Öyle bir soluk alıp vermişti ki bu, her defasında daha bir güçlü çekişiyordu ciğerlerine. Daha çok teneffüs edebilmek için her gün daha ileriden kucaklıyordu işçi sınıfını davasını. Her soluk alıp verişinde çocuk yaşta işçilik yaparak tanıştığı İzmir’i, çelikleştiği İstanbul’u alıyordu doyasıya içine...

Onda burjuvazinin çürümüş, yoz kültürüne karşı kavgasını verdiği proleter kültür biçim buluyordu. Yapı yükseliyor, yükseldikçe de sabır, disiplin, özveri ve emekle örülür bir kültür yükseltiyordu.

Burjuva ve küçük-burjuva kültüre karşı tahammülsüzdü. Keyfine güç yetiremeyip rahat davrananları, davranışları affetmiyordu. Çünkü proleter devrim asla rahat bir şekilde gerçekleşmeyecek, proleter kültür de asla boşluk tanımayacaktı. Zorlu yollardan geçilecek, disiplinle örülecek, emekle çelikleşecek ve bedel ödenerek varılacak sarp bir yolun aşılmasıydı düşünülen yarımlar...

Her yaşadığı günün sabahından bitimine kadar çok sade, o derece titiz, düzenli yaşardı. Her gün kendisiyle yarışan, yenilemeye çalışın inatçı bir kimliği vardı. Bir insan bu kadar mı inatçı olurdu? Evet, bir komünist bu kadar inatçı olmalıydı. Bu inadını da partisinden alıyordu.

Çalıştığı fabrikalardaki deneyimlerini anlattığında gözleri bir başka ışılıyordu. Bu gözlerde yakılan grev ateşinin coşkusu, fabrika direnişlerinde işçilerin patrona karşı bilenen öfkesini görebiliyordunuz. İşçi servislerinde arkadaşlarının eline bildirileri tutuştururken yaşadığı heyecan dinleyeni de sarıveriyordu. Yaşamak bu olsa gerek, yaşamak bu olmalı, soluğunu işçi sınıfıyla almak, kalbinin atışlarını onlarla birleştirmeyi yaşamak Ateş Saçan Yüreğin için.

Tıpkı dışarıdaki yaşamı gibi zindanlar da onun direnişçi kimliğine kaya gibi sert inancına tanıklık ediyordu. Açlık grevleri, Ulucanlar direnişi. Ölüm Orucu direnişi Ateş Saçan Yüreği bir başka heyecanla sarmıştı.

26 Eylül ‘99’da televizyon haberleri geçerken katliam görüntülerini, cellatların teslim olun diyen soysuz çağrısına karşı barikatın başında Ateş Saçan Yüreğin cevabıyla yankılanıyordu Ankara: “Asıl siz

teslim olun. Devrimcilerin, komünistlerin teslim olduğunu nerede gördünüz” haykırışı yükselerek yankılanmaktadır hala Ankara’da. Cellatların oluk oluk akıttıkları kana, direniş halayına durularak yanıt verilmiştir. Kan ve barut içerisinde Aragon’un mısralarındaki “Yeniden gerekseydi yaşamam, giderdim yine aynı yoldan. Demir ökçelerinizi aldırmadan geleceğin türküsüyle” dizesini söyleyerek yürüyordu. Ve bu türküyü hala söylemektedir, hiç nefesi kesilmeden geleceğe ses verircesine...

20 Ekim 2000’de soluksuz bir direnişi “merhaba” diyerek selamlıyordu. “Yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için direniyoruz” diyordu.

19 Aralık 2000’i gösterdiğinde takvim yaprakları, yine tereddütsüz, yine çelikten sarsılmaz bilincine çarpıyordu cellatlar. “Menzil çok irak... Hedeften bir eser yok!!!” diyerek düşünelere karşı mevsimleri devirerek yürüdü güneşe doğru. Yürüdü, yürümeyenleri arkasında boş sokaklar gibi bırakarak, tok bir şekilde karşı koyarak...

Hücre duvarlarını yıkmakta kararlıydı. Habip, Ümit ve diğer devrim şehitlerinden aldığı bayrağı yere düşürmeden bir tokat gibi barbarların suratında patlayarak bir sıra neferi olarak sırasını savdı 22 Nisan günü...

“Nasıl yaşamımı ördüysem öyle uğurlayın” diyordu son sözleri. Ve artık Ateş Saçan Yüreğin soluğu bayrak olup savaşan ellerde cisimleşiyordu. Yürümeyi, hem de yorulmadan yürümeyi, direnmeyi miras bırakarak güneşe uğurlanıyordu.

Hep yapmak isteyip de fırsatını bulamadığı bir şey vardı Ateş Saçan Yüreğin. Bazen hüznlenirdi bu yüzden. Kardeşiyle “bir gün seninle kır çiçekleri toplayacağız doyasıya kırlarda” diyerek ayrılmıştı. Ankara’dan İzmir’e giden son yolculuğunda kardeşin ve yoldaşların senin de soluğunu yanlarına alarak doyasıya kır çiçekleri topladılar, senin türkünü söyleyerek...

Ve şimdi Ateş Saçan Yüreğin kır çiçeklerinin sadeliğinde bizimle omuz omuza, aynı sevdıyla savaşmakta. Fabrikada, sokakta, zindanda, aramızda sesi yankılanıyor şu anda.

Duyuyor musunuz?

Sizi canımda

canımın içinde

kavgamı kafamda götürüyorum.

Ben dostların gözünde kendimi boylu boyunca

görüyorum

Yine görüşürüz, yine görüşürüz

Berber güneşe güler

beraber dövüşürüz...

diye haykırıyor.

Ve biz Ateş Saçan Yüreğin bu haykırışını soluyacak, Habip’in, Ümit’in ve O’nun teslim ettiği bayrağı “Gecesinde aç yatılmayan, gündüzünde sömürülme bir dünya”yı kurarak taçlandıracağız.

Görüşmek üzere yoldaş. Hoşçakal.

Devrim halayında buluşmak üzere...

F. Çiğdem

Tecride ve devlet terörüne karşı 1 Mayıs’ta alanlara!

Bu ülke her dönem azgın saldırılar ve devlet terörü ile birlikte anıldı. Çıkarılan insan hakları ihlallerine ilişkin raporlar hep utanç belgesi olarak tarihte yerini aldı. Devrimci güçler bu baskı ve teröre karşı direniş odakları olarak durmayı başardılar.

19 Aralık katliamı ile birlikte hayata geçirilen tecrit ve F tipi uygulaması hüküm sürüyor. Şu anda aynı biçimde direniş de sürüyor. Kaba şiddet azalsa da, şiddetin en pervasız olan yalnızlaştırma hiç aralıksız devam ediyor. Buna karşı devrimciler yaratıcılık örnekleri ile devrimci iradeleri ile dimdik ayakta duruyorlar. Onları böyle ayakta tutan nedir? Hiç kuşkusuz bilinçleri, iradeleri ve gelecek günlerin bizim olacağına olan inançları...

Devlet terörü Türkiye coğrafyasının her karışında, özellikle de Kürdistan’da hiç azalmadan hep var oldu. Bu Türkiye egemenlerinin ne kadar büyük bir korku içerisinde yaşayageldiklerinin de göstergesidir. Bu kadar baskıya dayalı bir rejim

devasa masraf demektir. Bu, onların egemenliklerini sürdürebilmeleri için bir zorunluluktur. Türkiye, sınıfsal ve ulusal çelişkilerin çok güçlü olduğu bir coğrafya sert çatışmalara da gebe...

Önümüzde 2003 1 Mayıs’ı var. İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü. Bütün F tiplerinde ve diğer zindanlarda yoldaşlarımızın gözü kulağı o güne çevrilecek. O güne gereği gibi hazırlanabilmek ve katılabilmek bunun için de gerekli.

Devlet de kendi cephesinden her 1 Mayıs’a hazırlandığı gibi bu sene de hazırlanacak. Devletin hazırlıklarını boşa çıkarmak, zindanlardaki yoldaşlarımızın umutlarını çoğaltmak bizim ellerimizde. Devrim ve sosyalizm kavgamızda ölümsüzleşen yoldaşlarımıza layık olmak bizim ellerimizde. Gelecek güzel günleri yaratmak için yalnızca inat, kararlılık ve cüret gerekiyor.

F. Esin

Zor dönem devrimcisi Hatice Yürekli yoldaşı mücadelemizde yaşatacağız!

“Ölenler doğuşerek öldüler güneşe gömüldüler”

Tarihimizdeki önemli günler çoğunlukla ölümlerle anılır. 1 Mayıs, 8 Mart, Paris Komünü ölümlerle yer etmiştir belleklerimizde ve yüreklerimizde. 22 Nisan da sınıf devrimcilerinin belleğinde ve yüreğinde böyle bir yere sahiptir. 22 Nisan 2001’de Ölüm Orucu Direnişçisi **Hatice Yürekli** yoldaş, **Habip** ve **Ümit** yoldaşların yanına çekilerek, ölümsüzleşti.

Ölüm orucu direnişi devrimci iradenin sınanmasıdır!

20 Ekim 2000 tarihinde başlayan Ölüm Orucu Direnişi, hücreler hala yıkılmamış olsa da, siyasal olarak devrimcilerin kazanımlarıyla doludur. En önemli kazanım, devrimcilerin hücrelere konulsa da teslim alınmayacağına dosta ve düşmana gösterilmiş olmasıdır. Evet, hücreler hala yıkılmadı, ama faşist sermaye devleti de kazanamadı. “Devrimci irade teslim alınmaz!” sloganı bugün hücrelerde etekemiğe bürünmüş durumda.

Hatice yoldaş 22 Nisan 2001’de bu irade savaşında ölümsüzleşti. Hücre hücre ölümü karşılamak güçlü bir irade gerektirir. Hatice yoldaşın sergilediği güçlü devrimci iradenin kaynağı partisiydi.

Devrimci iradenin ölçütü devrimci pratiktir!

Ölümlerden çok söz ediyor olmamız ölümü kutsadığımızdan değil elbette. Yaşam ölümden daha önceliklidir. Bu nedenle, nasıl öldüğünden çok nasıl yaşandığına bakmak gerekir. Bu temelde Hatice yoldaşın yaşamı, ölümü gibi, zor dönem devrimciliği örnekleriyle doludur.

Hatice yoldaşın mücadeleye girme yılları, Habip ve Ümit yoldaşlar gibi, ‘90’ların başıdır. 12 Eylül yenilgisinin üzerine revizyonist kampta yaşanan

çöküşün bindiği, tasfiyeciliğin yaygın olduğu yıllardır. Devrimciliğin moral açıdan epey zorlu olduğu bir dönemde, ayakta kalmak dahi zor dönem devrimcisi niteliğine sahip olmayı gerektirir. Tüm olumsuz etkenlere rağmen devrimci morali yüksek tutmak ise devrimci bilinç ve bilimsellikle mümkündür. Hatice yoldaş da Habip ve Ümit yoldaşlar gibi, devrimci bilinciyle ayakta kalmayı başaran zor dönem devrimcisiydi.

Partiye adadığı emekle güzelleşen devrimci irade

Hatice yoldaşın devrimci pratiği sıradanlığın çok ötesindeydi. Sürekli bir gelişme ve ilerleme içindeydi. Bu gelişme çalışma yürüttüğü alana da yansırı. İstanbul’da tekstil alanında yürüttüğü çalışma, *Tekstil İşçileri Bülteni*’ne yansımıştı. Faaliyetteki coşkusunu ve ataklığını daha sonra başka alanlarda da yansıttı. Yani Hatice yoldaş neredeyse parti oradaydı. Emegini partiden hiç sakınmayan her sınıf devrimcisi gibi Hatice yoldaş da yücelten şehit düşme biçiminden çok, partiye hiç zorlanmadan ve zora sokmadan verdiği emektir. Hatice yoldaş partisinden ve mücadeleden emegini hiç sakınmadı. Onu güçlü kılan da buydu. Onun için partiyi sahiplenmek, partiye harcanan emekle orantılıydı.

Bununla beraber Hatice yoldaş, sabırlı ve kararlı bir örgütçüydü. Bazı işler ters gittiğinde ya da aksadığında yılmazdı. O işi yapmanın bütün olanaklarını zorlayarak, yapmaya çalışırdı. Onun bu sabrı ve kararlılığı içselleştirdiği öz disiplininin kaynaklanıyordu.

Emekle partiyi sahiplenip emekle Hatice yoldaşı yaşatacağız!

Habip ve Ümit yoldaşlar gibi zor dönem devrimcisi olarak Hatice yoldaş da mücadelemizde yaşatacağız. Bu sözümüzün ete-kemiğe bürünmesi ise

onların büyük bir emek verdiği partiyi sahiplenmekle olanaklıdır. Partiyi onlar gibi sahiplenip, emegimizi sonuna dek mücadeleye adadığımızda devrim davası büyüyecek. İşte o zaman bu uğurda şehit düşen yoldaşlarımızı yaşatmayı başarabileceğiz.

Zor dönem devrimcisi olan Hatice yoldaş devrimci pratiğimizle yaşatacak, tereddütsüzce uğruna ölümü kucakladığı kızıl bayrağımızı devrimin zaferiyle dalgalandıracaktır.

M. Atak

Köln’de savaş karşıtı eylem...

“Petrol için kana hayır!”

Saddam rejiminin ihanetine bağlı olarak kitleselliğinde bir düşüş gözlenirse de savaş karşıtı eylemler bütün dünyada devam ediyor.

12 Nisan Cumartesi günü Köln’de yapılan savaş karşıtı eyleme yaklaşık bin kişi katıldı. Bizim de yer aldığımız savaş karşıtı platformun düzenlediği yürüyüş iki ayrı noktadan başlatıldı ve Dom kilisesinin önünde birleşti. Burada yapılan mitingte çeşitli kuruluşların temsilcileri tarafından emperyalist saldırganlığı ve savaşı teşhir eden konuşmalar yapıldı. Hemen hemen bütün konuşmacılar bu savaşın Irak’la sınırlı kalmayacağını, sırada başka hedef ülkeler ve halklar olduğunu belirtip, enternasyonal dayanışma ve direnişin önemine vurgu yaptılar.

Mitingin ardından tekrar yürüyüşe

geçildi. Yürüyüş boyunca “Global saldırıya karşı global direniş!”, “Petrol için kana hayır!”, “Katil Bush, Blair, Aznar, Sharon!”, “Petrol Irak halkınıdır!”, “Uluslararası katliam merkezi ABD!” en çok atılan sloganlardı. Yürüyüş güzergahı boyunca yer yer durularak etraftaki kitleye yönelik ajitatif konuşmalar yapıldı. Amerikan Haus’un önünden geçilirken, ellerinde İsrail ve ABD bayrakları bulunan 4-5 kişilik bir grup provokatif bir gösteri yaptı. Polisin kordon oluşturarak koruduğu bu gürüha kitle büyük tepki gösterdi ve “Katil Bush, katil Sharon!” ve “Yaşasın uluslararası dayanışma!” sloganıyla yanıtladı. Eylem başlangıç yerinde yapılan kısa bir mitingle sona erdi.

Bazı Türkiyeli grupların da katıldığı eyleme Bir-Kar pankartı ile katıldık.

BİR-KAR/Köln

Nürnberg’de emperyalist savaş protesto edildi

11 Nisan günü saat 18:00’de Nürnberg şehir merkezinde bir yürüyüş gerçekleştirildi. Binlerce kişi ABD emperyalizminin Irak’ta gerçekleştirdiği vahşi katliam ve talan politikasını bir kez daha lanetlendi. BİR-KAR olarak pankartımızla eylemde yerimizi aldık.

Miting yarım saat sürdü. Daha sonra kortejler oluşturuldu. İlk durak ESSD benzinliği oldu. Burada İngiliz ve ABD emperyalizminin petrol için Irak’ı yağmaladığı, bundan dolayı ESSD ve Schell’den benzin alınmaması çağrısı yapıldı. Ardından boykot bildirisi okundu ve yaygın bir biçimde dağıtıldı. Gençler yol boyunca kısa skeç gösterileri yaptılar.

Yürüyüş bir saatten fazla sürdü. Eylemin sonuna doğru merkezi tren garının yanındaki tramvay durağı ve döryol tümüyle kapatıldı. Siren sesleri eşliğinde kitle yere yattı, kefen bezi kan rengine boyandı. Yol işgal eylemi on dakika sürdü. Sloganlar eşliğinde miting alanına geri dönüldü. Burada yapılan konuşmalar, müzik ve Ostern yürüyüşünün çağrısıyla eylem sona erdi.

BİR-KAR/Nürnberg

Devrimci kimlikte ısrar ve kimlikte erozyon!..

Serhat Ararat

Her önemli toplumsal ve siyasal olay, bir turnusol kağıdı işlevi görür; ayrıştırıcı, netleştirici, saflaştırıcı, yeniden düzenleyici bir rol oynar. Özellikle her önemli savaş, bölgesel veya dünya savaşları, devrimler ve karşı-devrimler kimliklerin sınındığı, denendiği ve doğrulandığı büyük toplumsal ve siyasal altüst oluşlardır. I. Paylaşım Savaşı, Ekim Devrimi, II. Paylaşım Savaşı, sömürge ve yeni-sömürge ülkelerde gelişen ulusal kurtuluş devrimleri (Çin, Vietnam, Kore, Afrika ve diğerleri...) ve son olarak Sovyet Bloku'nun çöküşü ve sonrasında dünyamıza dayatılan "Yeni Dünya Düzeni" savaşları (Körfez, Balkanlar, Somali...) böyle bir rol oynamışlardır...

Irak üzerinde geliştirilen dünya hegemonya ve paylaşım savaşı da böyle bir işlev görüyor. Kürdistan'ı da doğrudan ilgilendiren ve etkileyen bu savaş, ideolojik ve politik kimlikler için çok çarpıcı bir kırılma noktası oldu. Dünya çapında büyük güçler arasında kartlar yeniden karıldığı, dostluklar ve düşmanlıklar, ittifak ve bloklaşmalar yeniden kurulduğu gibi, sol ve sosyalist cephe de yeniden bir ayrışma, tanımlanma ve saflaşma yaşanmaktadır. Özellikle Kürdistan solu açısından bu durum çok çarpıcı, paradoksal ve ciddi bir kırılma noktasını ifade etmektedir.

Kürdistan'da sol ve sosyalizm kimliği çok ciddi bir kırılma, kimlik erozyonu ve daha doğrusu bir kimlik yitimi sürecini yaşıyor. Aslında bu yeni değil, ama belli ki, Irak savaşı bu eğilimi ve süreci son noktasına getirdi veya getirmek üzeredir. Kürdistan solunun yaşadığı kırılma ve kimlik yitimi süreci 12 Eylül ile başlar, bu dönem, aynı zamanda sağın dünya çapında atağa geçtiği bir dönemdir. Zindan direnişleri "bizdeki" bu kırılma ve kimlik yitimi karşısında önemli bir barikat olur. 15 Ağustos'la başlayan gerilla süreci ve serhildanlar, bu barikatı yeni bir umut ve yükselişe dönüştürür. Ancak gerek kendi iç zaafı ve yenilgi noktaları, gerekse daha da önemlisi reel sosyalizmin çöküşü ile birlikte yaşanan tersine dönüş, kırılma ve kimlik yitimini yeniden egemen özellik haline getirir. Bu dönemde neo-liberal saldırılar, küreselleşme söylemi ile tam bir bombardımana dönüştürülen ideolojik ve psikolojik saldırılar kırılmayı, sağa savrulmuş, sol ve sosyalizmden kaçışı yaygınlaştırdı, derinleştirdi. Şöyle tersten bir benzetme yapılabilir:

Nasıl ki '70'li yıllarda Türkiye ve Kürdistan'da sol ve sosyalizm revaçta olan, en itibarlı eğilimler idiyse, '90'li yıllar ve sonrasında da rüzgarlar tersten esmeye, "yükselen değerler" hayranlıkla keşfedilmeye başlandı. Bu yıllarda rüzgar sağdan esiyor, bu, sol kimlikler için çok ciddi bir erozyon nedeni oluyordu...

Kürdistan solunda sağa savrulma içten içe yaşıyordu, PKK'deki sol, sosyalizm, devrimcilik söylemlerine rağmen sağa savrulma ve kimlikten uzaklaşma, "çağın yükselen değerleriyle buluşma" eğilimi ve süreci, içten içe ve derinden derine yaşıyordu, hem de hemen hemen bütün boyutlarda ve alanlarda... Bu, kendisini, siyasal yaklaşımlarda, ittifaklarda, ilişkilerde, öne çıkarılan toplumsal sınıf ve eğilimlerde açıkça belli ediyordu. Ama gerilla ve serhildanların yükselttiği genel siyasal ve psikolojik havanın altında bu durum, çok sert kırılmaların

yaşanmasını engellediği gibi, gelişen tersine dönüşü belli ölçülerde gizleyebiliyordu.

Anılan eğilim ve süreç, İmralı ihanetiyle birlikte dibe vurdu. Neredeyse genel bir "kimlik" haline geldi... Zaten sınırlı olan sol aydınlanma bitme noktasına geldi, sol kimlikli aydın kadrolar da soluğu "yükselen değerlerde" aldı... Kısacası "bizde", "yükseliş" ile dibe vuruş birbirine paralel çok hızlı ve dramatik oldu.

ABD'nin tek başına dünyayı yönetme stratejisinin Irak ayağı gündeme geldiğinde, bu savaşa karşı tavır ve bağımsız devrimci kimlikte ısrar, bu çizginin gereği olan kendine ait politik kararlılığı gösterme görev ve sorumluluğu kendini dayattığında, artık, sol ve sosyalizm adına tek tük cılız seslerin dışında bir şey duyulmaz oldu. En açık, en dolaysız savunucularından, en dolaylı ve utangaç savunucularına kadar ABD emperyalizminin bu hegemonya savaşı destekleniyor, neredeyse özgürlük ve demokrasi taşıyıcı bir savaş olarak yansıtılmaya çalışılıyordu. Hemen vurgulamalıyız ki, bu noktada ölçü, endaze alabildiğine kaçırıldı, neredeyse ABD ideologlarından daha ileri tanımlamalar yapıldı. Bu kırılma, bu ölçü kaçırma ve abartılı değerlendirmelerin arka planındaki ruhsal yapı ayrı bir araştırma ve tartışma konusudur. Ancak bu durumun yaşanan kırılma düzeyini göstermesi açısından çok çarpıcı ve trajik olduğunu belirtmekle yetinelim.

Sol ve sosyalist olmanın, hatta demokrat olmanın bazı temel, vazgeçilmez, terk edilmez ilkeleri, kimlik özellikleri, ölçüleri vardır. Haksız ve hegemonyacı bir savaşa karşı net ve ikirciksiz bir tutum almak, katliam ve soykırıma karşı olmak, haklı, meşru ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini desteklemek, stratejik duruşunu ve ilişkilerini bu ilkeler bağlamında belirlemek gibi... Sosyalistler açısından en temel kimlik özellikleri, kendi bağımsız çizgisi, ilkeleri ve bağımsız stratejik duruşu gibi esaslardır. Taktik yaklaşımları, ilişkileri ve manevraları bu bağlamda bir anlam ve değer kazanabilir...

Bir sosyalistin bir olay ve gelişme karşısında kendine ait stratejik bir duruşu yoksa bu, bir kimlik yitimi değilse nedir! Bunun güç olup olmamasıyla, güçlü veya güçsüz olmayla bir ilgisi yoktur. Tek kişinin, ama bu kimlikli duruşun için engel olamaz. Bu

noktada güç dengeleri, reel politik hesaplar bir anlam ifade etmez. Çünkü önemli olan kendi özgür kimliğinde gerçek anlamda ısrardır, onun gerektirdiği bir duruşu sergileyebilme. Kuşkusuz, "yükselen değerlere" hayran olan "bizim" "gerçekçiler", ya da en genel anlamda "bizim" güç tapıcılarımız için bu sözler son derece demode, "dinozorlar zamanından kalmış klişelerdir", "klasik solculuk hastalıklarıdır!".. Tarihsel gerçekler ve deneyimler tarafından sayısız kez doğrulandığı gibi, her büyük savaş objektif olarak devrim koşullarını ve devrim durumunu yaratır, devrim lehine olanaklar ve fırsatlar ortaya çıkarır. Lenin, bunu, "devrimci durum" ya da "devrim durumu" olarak tanımlar. Ama bu gerçeklik bu duruma vesile olan savaşı, savaşın arka planındaki politikayı ve stratejiyi desteklemeyi, onu yanlış tanımlamayı ve yanlış

bilinç geliştirmeyi gerektirir mi?

Öte yanda karşı karşıya olan taraflardan birini tercih etmek, ille de ya ondan ya diğerinden olma gibi bir ikileme kendini mahkum etmenin bir anlamı var mı? Böyle bir yaklaşım hangi felsefi ve politik aklın ürünüdür?

Evet, taraflardan biri, Saddam rejimi son derece zalim, soykırımcı ve başta Kürt halkı olmak üzerinde Kürdistan ve Irak halkları üzerinde askeri despotik bir cendere kurmuştu. Bunlar tartışmasız gerçeklerdir. Peki, bu rejimi dünya hegemonya stratejisi için hem engel, hem bir yönüyle fırsat gören ABD saldırı savaşına karşı olmak Saddam rejiminden yana olmak mıdır? I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda iki haydutlar bloku savaşıyordu. O zaman gerçek sosyalistler, Lenin ve arkadaşları bu savaşı paylaşım ve hegemonya savaşı olarak tanımladılar ve buna karşı tavır almanın gerektiğine işaret ettiler, "Emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürme" sloganını politik doğrultu olarak belirlediler ve pratikte de bu yönde hareket ettiler. Çarlığa karşı mücadele eden sosyalistler, "biz bu tutumumuzla Almanya blokuna güç ve destek veriyoruz" gibi bir kompleks içine girmediler. Onlar bağımsız stratejilerini uyguladılar, ne onun ne de bu blokun stratejilerinin bir payandası haline geldiler.

Alınması gereken ders şu: Olayı doğru tanımlamak ve kendine ait, bağımsız stratejik duruştan ödün vermemek! Ödün verenler ise kimlik yitimi ve giderek dönüşümü, tersine çevriliş sürecini yaşamaya başladılar... Devrimci sosyalist kimliğin korunmasında veya yitiminde emperyalist savaşa karşı tavır, bir mihenk taşı rolünü oynadı.

Denilecek ki, koşullar değişti, dengeler değişti, artık yeni bir dünya var. Evet, değişen çok şey var, ama bir de özü ve niteliği değişmeyen şeyler de var. ABD, bugün 18 ve 19. yüzyıl sömürgeciliğini yeni öge ve biçimlerle "modernize" ederek dünyaya dayatmıyor mu? "Çağdaş Roma İmparatorluğu" düşü, "Önleyici Savaş Doktrini" ile realize edilmeye çalışılmıyor mu? Irak savaşı da bunun çok önemli bir basamağı değil mi? Saddam, bölge gerici ve sömürgeci rejimlerinden, Kürtler ve haklı ulusal taleplerinden bağımsız olarak böyle bir stratejiye sahip olduğunu akıl hocaları, resmi ve resmi olmayan stratejistleri, politika üretim merkezleri hiçbir yoruma yer bırakmayacak kadar açık

bir biçimde ortaya koymuyorlar mı, bunun sayısız örneği yok mu? Öyle ki bu pervasız “açıklık”, teorik analizleri bile neredeyse “gereksizleştirmektedir”.

Bir kez daha vurgulamalıyız ki, emperyalist savaşa karşı olmak, bunu net, açık ve ikirciksiz bir biçimde yapmak devrimci sosyalist kimliğin temel ölçütlerinden biridir. Belirtmeye gerek yok ki, bu tutum alış, kendi içinde tutarlı ve bütünlüklü olmak durumundadır.

Bu noktada sosyalistlerin savaş karşıtlığı, diğer güçlerin savaş karşıtlığından daha derinlikli özelliklere sahiptir. Sosyalistlerin savaş karşıtlığı anti-emperyalist ve anti-kapitalist temellere sahip ve kendi programlarının güncel uygulanmasıdır.

Aynı şekilde bu savaş özgülünde Saddam ve bölge gerici devletlerinin yedeğine düşmemek, bu noktada bağımsız bir çizgiye ve duruşa sahip olmak da önemli ve kaçınılmazdır. Daha somut bir ifadeyle Saddam’ın yanı sıra TC’nin sömürgeci Kürdistan politikası karşısında net, ikirciksiz ve cepheden bir tavır almak, bunu anti-emperyalist savaş karşıtlığı ile birleştirmek ilkesel ve politik açıdan bir zorunluluktur. Kuzeyli devrimci sosyalistler bu sorumluluklarını örgütlü ve eylemli bir biçimde yerine getirmek durumundadırlar...

Ayrıca Kürdistan solu ve sosyalistleri için sorun bu kadarla bitmiyor. Emperyalist hegemonya savaşı, bu savaşa ilgili Kürdistan’ı sömürgeleştiren devletlerin yaklaşımları ve güncel politikaları ile Kürt halkının meşru demokratik talepleri ve kazanımlarının geleceği, bu sürecin çelişkili, karmaşık ve paradoksal boyutları doğru, sağlıklı ve ilkeli bir değerlendirmeyi gerekli kılmaktadır. Sürecin tek bir boyutu var. Karmaşık, birbirini kesen ve çelişen boyutları var. Bunların tümünü görmek ve buna uygun çok yönlü bir politik duruşa sahip olmak gerekir. Bu bağlamda emperyalist savaşa karşı olmak tek başına yetmiyor ve tek başına bir şey de ifade etmiyor. TC ve diğer sömürgeci devletlerin güncel Kürdistan politikalarına ve yönelimlerine karşı olmak, bununla ilgili gerekli hazırlıklara ve duyarlılıklara sahip olmak da yetmiyor. Bu ikisiyle birleştirilmiş Kürdistan halkının temel ulusal demokratik istemleri, hakları ve özgürlükleri programının etkili bir savunucusu, yürütücüsü ve destekçisi olmak da söz düzeyinde söylenen sözlerin bir değer ve anlam kazanması açısından vazgeçilmezdir. Savaş, nesnel olarak bu programın gerçekleştirilmesi açısından tarihi fırsatlar, olanaklar, tuzaklar doğurur. Sosyalistlerin, devrimcilerin bunların nasıl ortaya çıktıkları konusunda kafaları açık olduğu gibi, bunları en iyi bir biçimde değerlendirmeleri gerektiğini de bilmeleri bir zorunluluktur. Bu noktada da bağımsız duruşları ve çizgileri bağlamında ulusal demokratik programlarını hayata geçirmeye, bu doğrultudaki gelişmelere destek vermeye çalışırlar. Dolayısıyla acil ulusal demokratik görevler ve sorumluluklarla birleştirilmemiş anti-emperyalist ve anti-sömürgeci tutumların altının boş ve soyut kalacağı da bilinen diğer bir gerçekliktir. Başka bir ifadeyle sosyalistler ve devrimci yurtseverler yaşamın içinde halkın özgürlük talepleri ve bu doğrultudaki çabalarının yanında oldukları sürece kendi stratejik duruşlarının anlamını anlatabilirler, kimliklerinin gerekliliklerini yerine getirebilirler. Ancak ne yazık ki bu konuda da Kürdistan solu ve sosyalist hareketi yokları oynamaktadır...

Güney bağlamında ulusal demokratik programı desteklemek demek, öncelikle son on yıllık kazanımların hukuksal güvencelere bağlanmasına, halkın her düzeyde örgütlenmesini ve iktidarlaşmasına, bunun her düzeyde inşa çalışmalarına güç vermektir. (Bu konu daha geniş bir değerlendirme ve tartışmayı gerektirmektedir. Bunu da başka bir yazımızda yapmayı düşünüyoruz.)

Kuzeyde ulusal kurtuluş mücadelesi her açıdan kendini aşan ve yenileyen devrimci sosyalistlerin toparlanmasına bağlıdır. Ama sosyalistler ise tam bir kriz ve çözülüş, kimlik yitimi sürecini yaşıyorlar. Bu gerçekliği kavrayan devrimci sosyalistlerin kendilerini dönemin görevleri ve sorumlulukları bağlamında yeni bir hamle ile ayaklandırmaları, her açıdan kendilerine yüklenerek harekete geçmeleri bir zorunluluk olmaktadır...

Devrimci sosyalist kimliğin korunmasında veya yitiminde diğer bir önemli nokta da Güney siyasal güçleri, KDP ve YNK karşısında alınması ve gözetilmesi gereken bağımsız tutumdur. KDP ve YNK, kendi programlarının geleceğini büyük güçlerin bölgeye dönük stratejilerine bağlamıştır. Başından bu yana çizgileri budur ve bu konuda da bir iç tutarlılığa sahiptirler. Verili güç ilişkileri ve güç dengeleri, bunlar arasındaki çelişkiler anılan güçlerin stratejik hareket alanlarını da belirlemiştir. Kendi sınıfsal konumları ve güçlerinin sınırlılığı, stratejik destekçilerinin hemen hemen olmaması, dört sömürgeci devletin her kritik dönemde ortak stratejik müdahaleleri nedenleriyle anılan bu hareket alanı son derece sınırlanmakta, belirsizleşmekte ve güvensizleşmektedir. Dolayısıyla bu geleneksel siyaset ve ittifak tarzı Kürdistan’a büyük yenilgiler, trajediler ve acılar getirmiştir. Bunu “ABD ve diğer güçlerin büyük ihanetine uğradık” biçiminde ifade etmektedirler. Şimdi de aynı “ihanetin” tekrarlanması büyük bir olasılıktır. Bu noktada devrimci sosyalistler bu siyaset anlayışı ve çizgisi karşısındaki farklılıklarını, tutumlarını, bağımsız duruşlarını ve politik çözümlerini ortaya koymak durumundadır. Sosyalistler ulusal demokratik programa sahip çıkmalı, halkın iktidarlaşması çalışmalarına etkin katılmalı, egemen siyaset anlayışı karşısında bağımsız duruşundan ödün vermemeli ve halkı bu temelde örgütleyerek başta dengeleyici ve

denetleyici bir güç olmalı, giderek inisiyatifini kazanan bir konum yakalayabilmelidir.

Bu süreçte ortaya çıkan bir olgu da şudur: Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ile dünya ezilenler ve emekçiler hareketi arasındaki ilişkiler en kötü dönemi yaşamaktadır. Kuşkusuz bunun çok yönlü nedenleri var. “Bizden” kaynaklanan boyutları var, “diğerlerinden” kaynaklanan boyutları var, savaş sürecinin karmaşık ve çelişik boyutlarının kavranmamasından kaynaklanan boyutları var. Bu da ayrı bir tartışma ve değerlendirme konusudur. Ancak şu kadarını belirtmeliyiz ki bu kopukluğun aşılmasında Kürdistan devrimci sosyalistlerinin omuzlarına önemli görevler düşüyor. Kürdistan’ın özgür geleceğini dünya emekçileri ve ezilenlerin mücadeleleriyle birliktelikte gören, bunu stratejik duruşlarının temel öğelerinden biri olarak algılayan sosyalistler, bu görevlerini başarmak için yoğun bir çaba göstermek durumundadırlar.

Kuzeyde ulusal kurtuluş mücadelesi her açıdan kendini aşan ve yenileyen devrimci sosyalistlerin toparlanmasına bağlıdır. Ama sosyalistler ise tam bir kriz ve çözülüş, kimlik yitimi sürecini yaşıyorlar. Bu gerçekliği kavrayan devrimci sosyalistlerin kendilerini dönemin görevleri ve sorumlulukları bağlamında yeni bir hamle ile ayaklandırmaları, her açıdan kendilerine yüklenerek harekete geçmeleri bir zorunluluk olmaktadır...

Kürt halkı bu onursuzluğa ve ihanete artık dur demelidir!

Savaş sıradan bir olay olmadığı gibi, buna karşı tavır da sıradan olamaz. Bugün bütün dünya halkları ayakta. Emperyalist barbarlığı bir nebze olsun dizginlemeye çalışıyorlar. Değişik halklara mensup insanlar savaşa ve saldırganlığa karşı güçleri, bilinçleri ve örgütlülükleri oranında tutum takınıp, tavır alıyorlar. Örgütlü olmayan ya da kafası net olmayan insanlar ise bir parça daha edilgen davranıyorlar. Eylemlere katılmasalar da yeri geldiğinde savaşa veya emperyalistlerin saldırganlığına karşı bir şeyler söyleyebiliyorlar. Tek tek insanların bu durumu, hatta hiçbir şey yapmaması bile bir yerde anlaşılır bir durumdur.

Fakat bir ulusun ya da bir ulusu temsil etme iddiasında olanların benzer bir tavır içine girmelerinin anlamı nedir? O ulus ki yıllardır acılar çekmiş, her türlü katliamın tanığı olmuş ve yaşamıştır. Öncesi bir yana son yirmi yıl içinde olmadık yıkımlar yaşamıştır. Fakat bugün bu ulus Irak halkının emperyalistlerce boğazlanması karşısında tam anlamıyla seyirci durumunda bırakılmıştır. Sanki bu olup bitenleri emperyalistler yapmıyormuş gibi, sanki bu savaş bu sistemin politikalarının devamı değilmiş gibi davranılıyor. Bu zorbalardan kurtulmanın yolu her alanda halkların kardeşliği temelinde hareket etmekten, işçi ve emekçilerle ortak mücadeleyi geliştirmekten geçer. Bu bilinmesine rağmen buna uygun davranmaktan kaçınılıyor.

Sözü uzatmaya gerek yok. Elbette ki Kürt halkından, daha doğrusu Kürt halkının bir

kesiminden söz ediyoruz. Bütün dünya Amerikan emperyalizmini lanetlerken ve protesto ederken, Kürt halkı adına yola çıkanlar (KADEK, PSK, KDP, KYB vs.) bulunduğumuz alanda hiçbir gün bu eylem ve etkinliklere katılmadılar. Bu bir yana, Irak Kürtler’inin önemli bir kısmını oluşturan IKDP, KYB ve PSK Nürnberg taraftarları (“mittel Franken” bölgesindekiler de diyebiliriz) 12 Nisan günü araçlarla konvoylar oluşturarak Amerikan bayrakları ve PSK bayrakları ile şehir merkezinde tur attılar ve bir miting yaptılar. Ayrıca Irak Kürtler’i Nürnberg şehrine 50 km. uzaklıkta bir Amerikan üssü var, bir heyetle buraya gidip Amerikan askerlerini tebrik ettiler. Radyoları bunun ilanlarını verdi. Gazeteler bu rezaleti yazdı ve fotoğraflarını yayınladı.

Daha ne söylenebilir ki. Bunlar Bush’un ve Amerika’nın Kürtleri’dir. ABD’nin hizmetinde olmak demek, TC’nin hizmetinde olmak demektir, zalim Dehak’ın hizmetinde olmak demektir. Ne yazık ki Irak Kürtler’i bunlara alıştırıldılar yıllardır. Peki Türkiye’de yaşayan Kürtler’e ne oldu? Burası yurtdışı, belki onları da burada alıştırırlar.

Bu ihanet derhal kusulmalı. Yoksa bütün bünyeyi bitirir. Bütün ilerici, yurtsever işçi ve emekçi Kürt kardeşlerimize çağrımızdır: Hemen ABD bayrağını ve safını terk edin! Anti-emperyalist safta ve proletaryanın kızıl bayrağı altında birleşin!

Yaşasın işçilerin birliği, halkları kardeşliği!
BİR-KAR çalışana bir işçi/Nürnberg

Acele polis aranıyor

Bugün, bazen niyet ettiğim 'tartışma çabası'na ara verip bir başka modelden söz edeyim.

Önce, bir iş ilanı:

'ABD Dışişleri Bakanlığı, Uluslararası Narkotik ve Emniyet Dairesi adına, DynCorp şirketi, Irak'ta polis, adalet ve cezaevi hizmetlerinin yeniden kurulması yönündeki uluslararası girişime katılacak, uygun deneyim ve uzmanlığa sahip kişiler aramaktadır.

Adaylarda aranan şartlar şunlardır:

ABD vatandaşı olmaları,

İç güvenlik alanında 10 yıllık deneyime sahip bulunmaları,

Halihazırda bu tür işlerde çalışıyor ya da tercihen en fazla 3 yıl

önce ayrılmış olmaları,

İngilizce anlaşabilecek seviyede bulunmaları,

Geçerli bir ABD ehliyetine sahip olmaları,

Temiz bir geçmişlerinin olması,

Sağlık durumlarının mükemmel seviyede bulunması,

Geçerli ABD pasaportlarının olması,

Özel yeteneklerinin bulunması.

Başvurular, 'Irak (Askere) Katılma Merkezi, Uluslararası Polis Programı ve DynCorp'a yapılabilir.'

Bu girişimin içindeki Teksas merkezli 'Uluslararası Polis Programı' bu işi şöyle tanımlıyor:

'Katılanlar büyük deneyim kazanır. Sorun çözme kabiliyetlerinin artışı, çok kültürlü bir ortamdaki ilişkiler ve dinamik bir çevrede çalışmış olmaları sayesinde, döndüklerinde, eski görevlerinde daha başarılı olur.'

'Uluslararası', hatta 'İngilizce bilme' ifadeleriyle 'ABD vatandaşlığı' şartının bir arada bulunma garabeti bir yana, bu ilan şu anlama geliyor:

DynCorp adında özel bir şirket, ABD yönetimi adına, Amerikalı polislerden, gardiyanlardan ve benzerlerinden küçük bir ordu oluşturup Irak'ın 'içişleri'ni yürütmek üzere harekete geçmiş.

Savaş ile işgal, özgürlük ile sömürgeleştirme, demokrasi ile polis devleti, devlet kuvveti ile özel kuvvet, halkın kendi kaderini tayin etmesi ile ona dayatılması arasındaki farkları önemser misiniz, bilmem.

Ama, 'Irak'ın özgürleştirilmesi' ile 'Irak'ın özelleştirilmesi' arasındaki farka ilişkin küçük ama ciddi bir örnek karşınızda.

Bunun bir diğer anlamı da şu:

Birleşmiş Milletler'in yıllardır uluslararası hukuka aykırı ve çok tehlikeli bir uygulama olarak nitelendirdiği, her yıl raporlar hazırladığı 'Mercenaries', yani 'paralı askerlik... Bir kamu işlevi olan güvenliğin özel şirketlere ve kişilere devri', bir işgal operasyonu çerçevesinde, büyük bir ülkede resmileşmek üzere.

1946'da, Başkan Truman'ın da, savaşmış eski askerlere bir iş imkanı olarak kurulmasını teşvik ettiği DynCorp bugün ABD'nin en büyük 13'üncü 'savunma, silahlanma' şirketi.

Büyüklüğü, silah yapımından değil, silahlı kuvvetlere yaptığı hizmetlerden ve yurtdışı askeri faaliyetlerinden geliyor.

Savaş sonrası Bosna polis kuvvetlerine ilişkin ihaleyi de bu şirket almış, daha sonra, personelinin bu ülkede 'seks trafiği' yürüttüğü belirlenmiş, ancak buldukları ülke yasaları karşısındaki dokunulmazlıklarıyla kurtulmuşlardı.

DynCorp, bugün Afganistan Devlet Başkanı Karzai'yi koruyan asıl güç. Şu sıradaki en ciddi operasyonlarından birini Kolombiya'da yürütüyor. Eski subay ve askerlerden oluşan kadrosuyla, Kolombiya'da uyuşturucu tarlalarını imhada görev yaparken bir yandan da, hükümet karşıtı gerillaları bombaladıkları da anlaşılıyor. Bu işin bedeli, 600 milyon dolar.

Ekvator köylüleri, 2001'de DynCorp aleyhine bir dava açtı ve şirketi, uyuşturucu üretimi ile mücadele sırasında kullandıkları ilaçlarla, kendi bitki örtülerini, hayvanlarını tahrip etmekle, hatta çocuk ölümlerine yol açmakla suçladı.

ABD yönetimi bu davayı 'ABD'nin ulusal güvenliği ve dış politika hedefleri açısından çok riskli bulunduğunu' açıkladı.

Şirket personeli, ABD Başkanı'nın uçak ve helikopter filosundan ('Air Force One') da sorumlu.

Bunlar sadece 'işbirlik, etkinlik, verimlilik, uzmanlık, deneyim' meselesi değil.

Güvenliğe, hukuka, adalete, ekonomiye, insana, başka ülkelere, hegemonyaya, uluslararası işbirliğine, demokrasiye, sorumluluğa, halklara ilişkin geniş bir tasavvur ve niyet yelpazesinin, dünyaya çarpan 'polis' tavrının, 'polisye' tezahürlerinden sadece biri.

Anlamak için bazen manzaranın bütünü tartışmak, bazen de tek bir fırça darbesi üstünde durabilmek gerekiyor.

Umur Talu

(Star, 16 Nisan 2003)

Bir geçici bilanço

Irak'ta artık Amerikan bayrağı dalgalanıyor. Tüm dünya halklarında özellikle de Arap dünyasında büyük bir sarsıntı yaratan bu trajik "olayın" bu aşamasında durup, geçici bir bilanço çıkarmayı deneyebiliriz. Çünkü şu anda bir "kopuş noktasındaki" süreç birçok bilinmedik gelişmelere gebe...

Önce Irak

Tüm beklentilerin aksine Bağdat, "bir büyük isyan çığlığıyla değil bir soluk iç çekişle düştü". Şimdi işgalcinin, Cenevre anlaşması gereğince kendisinden beklenen asgari can ve mal güvenliğini, uluslararası kuruluşları, konsoloslukları vb. koruma sorumluluğunu dahi göstermekten uzak umursamaz gözleri altında yaşanan yağma ve kaos var. Yıllardır büyük bir baskı ve sömürü altında yaşayan yoksulların, rejim düşer düşmez, kendilerinden esirgenen zenginlikleri yağma etmesini ayıplamanın ise hiçbir anlamı yok.

Diğer taraftan, Bağdat'ın birdenbire düşmesi, Tikrit'e saldırının gecikmesi, Saddam ile ABD arasında bir başka ihanet anlaşmasının yapılmış olabileceğini düşündürüyordu. Tahrir Times'tan Pervez İsmail'in benzer bir yaklaşımı ayrıntılandırın yorumu da kuşkuyla, giderek daha çok insan tarafından paylaşıldığını gösteriyor. Saddam'ın büyük heykeli devrilirken çekilen resimlerde görülen kimi şahıslarla Çelebi'nin korumaları arasındaki benzerlikler ise başka pis kokuların habercisiydi?

Şimdi Irak'ın, başına sırtlanların çöktüğü bir kadavraya dönüştüğünü söylemek abartılı olmaz. Müstakbel sömürge yönetimi kadrosuna bir göz atmak yeterli:

Irak'ı geçici olarak yönetmek üzere atanan Emekli General Jay Garner iki yıl önce İsrail strateji ve lobi örgütü JINSA ile içli dışlı, Pentagon ile silah şirketleri arasında aracılık yapan biri. Yeni Irak yönetiminde yer alması beklenen bir diğer kişi de eski CIA Başkanı Woolsey. Halen Perle'yle birlikte Savunma Politikası Paneli'nde oturuyor ve Wall Street Journal'ın işaret ettiği gibi gırtlığına kadar savunma ihaleleri içinde bir şahıs. Bir diğer özelliği de, şu sırada ABD ile Müslüman dünyası arasında bir IV. Dünya Savaşı yaşandığına inanıyor olması. Reuters'in bildirdiğine göre Bush yönetimi Irak petrolünün yönetimini de "bir süre için", Shell'in eski Yönetim Kurulu Başkanı Philip Carrol'a verecekti. Sözde Irak muhalefet lideri Çelebi ise Beyrut'ta banka hortumlamaktan yargılanmış ve mahkum olmuş bir sahtekar.

Irak'ta sivil yönetim ve ekonomik istikrarın hayal olduğunu düşündüren bir neden daha var: Irak rejimi çöktükten sonra bile hiçbir kazanma umudu olmadığı halde, hafif silahlarla, ölene kadar savaşmaya devam eden Irak halkının bir kesimi, işgalin "travması" geçtikten sonra, bir başka tür direnişin gündeme gelebileceğini gösteriyor. ABD yanlısı Şii liderin bıçaklanması da önemli bir gelişme. Şimdi, Irak'ın yeni ve daha uzun bir sömürge savaşına gebe olduğu söylenebilir? İşgalci güçlerin de bunu engellemek için, Güney'de ve Bağdat'ta Şii Sünni, Kuzeyde Türk-Kürt-Iran ilişkilerini inisiyatifini yitirmiş Türkiye yönetici sınıflarının da buna alet olmalarının olasılığı giderek güçleniyor. Görünen o ki, ABD'nin bölge planları açısından asla vazgeçilemez bir ülke konumuna gelen Türkiye'nin yönetici sınıfı, bu özel ama geçici konjonktürden IMF boyunduruğundan kurtulmak ve bağımsız bir ulusal politika oluşturmak için faydalanamayacaktır.

Arap dünyası

Şu anda en büyük hayal kırıklığını Arap halkları yaşıyor. Batı'nın Haçlı Seferi'ni durdurmaya çalışan bir Modern Selahattin mertebesine yükseltilmeye çalışılan Saddam, hemen hiçbir direniş göstermeden, muhteşem bir biçimde şehit olmadan Harun Reşit'in başkenti Bağdat'ı teslim etti. Buradan hareketle üç tespit yapılabilir. Birincisi: Demokratik ve halkçı olmayan, Saddam, Esat vb. türü bir ulusçuluk aslında fanteziden öteye gitmiyor, halkı harekete geçirerek ülkesini koruyamıyor.

İkincisi: Laik tonlu, modernist Arap ulusçuluğu ile radikal islam arasındaki diyafraz artık delindi ve ortaya Batı'yı olduğu kadar bölgedeki Batı yanlısı rejimleri de hedef alan yeni bir karışım çıktı. Üçüncüsü: Buna bağlı olarak, Filistin ve Irak işgalini birbirine bağlayan bir siyasi şiddetin yükselmesi beklenebilir.

Avrupa

Fransa, Almanya ve Rusya'nın 11-12 Nisan'da St.Petersburg'da, ABD'nin Irak işgalinin etkilerinin nasıl sınırlandırılabilirliğini, sürece bundan sonra dahil olmanın yollarını konuştukları zirve çok iyi bir gösterge. Fransa-Almanya eksenini bugün savaşçı engelleyememiş, buna karşılık dünyaya Washington'ın Avrupa'nın bu kanadına gereksinimi olmadan iş yapabileceğini göstermiş olmanın sonuçlarına katlanmak durumunda. Bu açıdan bakınca Avrupa'nın bir jeopolitik krizin eşiğinde olduğu söylenebilir. Fransa, Almanya ve Rusya bundan sonra ABD'nin bölgedeki etkinliğini azaltmak için çabalayacak, ABD bunlara artık giderek artan bir güvensizlikle bakacaktır. İngiltere'nin Atlantik çatlağını kağıtla dahi olsa kapatma çabasının bu saatten sonra bir sonuç vermesiyle neredeyse olanaksız...

ABD

ABD bölgeye büyük bir askeri güç olarak yerleşti, İran ve Suriye ile sınırdaş hale geldi. Şimdi "sıra kimde" tartışması öne çıkıyor. Gelecek sene seçimler var. Bu koşullarda olağan bir hükümetin seçimlerden az önce ikinci bir savaşa girmesi beklenmez. Ancak ABD'de iktidarda "yeni muhafazakarlar" olarak bilinen bir kesim var. Bunlar Yahudi yazar Un Avnery'nin vurguladığı gibi, ABD'de bugün köktendinci Hıristiyanlarla aşırı sağcı Siyonistlerin ideolojik, askeri-sınai kompleksin ekonomik-siyasi etkisi altındalar. Bunların üst düzey yöneticilerinin, Irak'ın işgalini; Arap dünyasında ABD'ye karşı durulamaz anlayışının pekişmesi ve bir domino etkisiyle bir seri rejimin daha devrilmesi, böylece gelecek 25 yılda ABD'nin küresel önderliğinin garanti altına alınması için başlangıç olarak gördüklerini, bu arada da çok büyük paralar kazanmayı planladıklarını biliyoruz.

Irak savaşının bu biçimde sonuçlanması yeni muhafazakar ekibin Washington'daki etkisini daha da arttırdı, benim bir süredir beklemekte olduğum, Avrupa'yı kazanma doğrultusunda bir ince ayar olasılığını şimdilik gündemden çıkarttı. Bu yüzden, bu ekibin önümüzdeki dönemde daha cüretli maceralara girişmesi, Suriye ve Kuzey Kore'nin hedef alınması olasılığı arttı. Kuzey Kore özellikle önemli. Çünkü, uzun menzilli balistik füzelere de sahip olan bu ülkenin bu temmuzdan itibaren ilk nükleer başlıklarını hizmete sürmesi bekleniyor.

Kısacası, ABD'nin Irak işgali bölgede büyük bir kırılma başlattı, adeta Pandora'nın kutusunu açarak kaos, kan, gözyaşı ve ölüm dinamiklerini harekete geçirdi...

Ergin Yıldızoğlu

(Cumhuriyet, 14 Nisan 2003)

Mücadele Postası

Irak'ta emperyalist işgal ve katliam sürüyor

Emperyalist ABD Ortadoğu'da egemenlik kurmak için büyük bir petrol rezervine sahip Irak'ı işgal etti. ABD ve İngiltere işgal ve katliamlarına bahane olarak öne sürdükleri kitle imha silahlarını ortaya çıkaramamanın öfkesiyle Irak'taki katliamlarına devam ediyorlar.

Şimdi de ABD Suriye'yi açıktan tehdit ederek işgal etmenin zeminini oluşturmaya çalışıyor. Şimdi soruyoruz; bugün Irak, yarın Suriye daha sonra İran... Bu emperyalist işgal ve katliamlar nereye kadar sürecek? Emperyalist ABD'nin çıkarları için daha kaç ülke işgal edilecek? Kaç milyon masum insan ölecek? ABD ve İngiltere'yi kim nasıl durduracak? Ortadoğu'da ve dünyada egemenliğini pekiştirmek için milyonlarca insanın katledilmesine neden olanları kim durdurabilecek?

Bütün dünya halklarını ve emekçilerini emperyalist ABD'nin işgal ve katliamlarını durdurmak ve Ortadoğu halkları ile dayanışmayı yükseltmek için, emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı mücadeleye çağırıyorum.

İkitelli'den bir işçi

Alanlar mücadele için bizi bekliyor!

Emperyalist savaşa karşı dünya işçi ve emekçilerinin mücadelesi sürüyor. Türkiye'de de, sayı henüz yeterli olmasa da, işçi ve emekçiler alanlara çıkıyorlar.

Emperyalistler ve işbirlikçileri bıkırtıcı bir tarzda sistemlerine övgüler dizmelerine rağmen, giderek birçok yönden zorlanıyorlar. Çareyi kan akıtıp, ülkeleri işgal etmekte buluyorlar. Irak'a saldırı bunun bir sonucudur. Ama Vietnam, Küba ve Filistin'de olduğu gibi, Irak'ta da döktükleri kanda boğulacaklar.

117 yıldır kapitalist ve emperyalistlerin korkusu olan ve sınıf bilinçli işçilerin hasretle beklediği 1 Mayıs yaklaşıyor. Bu

yıllık 1 Mayıs safların biraz daha netleştiği, barbarların, rezil patron ve para babalarının uykularının kaçacağı bir mücadele günü olmalıdır.

Saddam'ın kaçmasına rağmen Irak halkı hala direniyor. Bu topraklarda yaşayan işçi ve emekçiler Irak halkını yalnız bırakmamalıdır. 1 Mayıs'ta alanları kızıl bayraklarımızla doldurarak, emperyalistlere ve işbirlikçi sermayeye gücümüzü göstermeliyiz. Bu topraklarda biz işçiler ve emekçiler de varız. 1 Mayıs, gücümüzü ve birliğimizi göstereceğimiz bir gün olmalıdır.

Yaşasın 1 Mayıs!

SY Kızıl Bayrak okuru/Okmeydanı

Yayınlarımıza sahip çıkalım!

Merhaba,

Yayınlarımızda yurtdışındaki okurlar için politik yazıların dışında onların yaşadıkları süreçleri anlatan yazıların yer alacağı bir bölüme ihtiyaç olduğu orta. Sadece eylem haberlerinin yayınlanması bir anlam ifade etmiyor. Türkiye merkezli haberler buradaki okurların politik bilinçlerinin geriliğinden kaynaklı olarak istenilen sonuçları yaratmıyor. Politik yazıların anlaşılmasında ciddi güçlükler çekiliyor. Bunları yazmamızın sebebi, bu noktada neler yapabileceğimiz üzerine bir fikir alış-

verişinde bulunmaktadır.

Buraya özgü ek bir yayın gerekiyor, ancak şimdilik bunun olanaklarına sahip değiliz. Bu süreçte belli olanaklar yaratana, böyle bir yayın için gerekli kadro sorunu çözümlene kadar yurtdışına ait bir sayfa oluşturma ve bu sayfaya yazılar gönderilmesi için çağrı yapılmalıdır. Yayına sahip çıkılması ve edilgen bir okuyucu değil etkin bir okuyucu olunması için çağrı yapılmasını öneriyoruz.

Yoldaşça selamlar...

Almanya'dan bir okur

Gazete dağıtımını üzerine sesli düşünceler...

Yaşanmakta olan o kadar olay ve gelişme varken, nereden çıktı bu "gazete dağıtımını" denilebilir. Herşeyden önce bu sorun bugüne özgü değil! Bu soruna eğilmeliyiz ki, gazetemizi kitlelere en yaygın biçimde ulaştırabilelim.

Haftalık çıkan gazetemizi dağıtım şirketi ülke genelinde dağıtıyor. İstanbul, Ankara ve İzmir başta olmak üzere diğer illerdeki irtibat büroları üzerinden kitapçılara ve bayilere elden verilerek de dağıtım yapılıyor. Bir de bölgeler üzerinden yaptığımız dağıtımlar var. Demek oluyor ki gazetemizin üç koldan dağıtımını söz konusu.

Fakat buna rağmen gazetemizi emekçilere ulaştırmada, onların olumlu-olumsuz tepkilerini gazetemize yansıtmakta birçok sorun yaşanıyor. Buna geçmeden önce kısa bir hatırlatmada bulunmak istiyorum. Gazetemize ulaşan yazı ve materyaller redakte edildikten sonra yayına giriyor. Bu işi yapan yoldaşların nasıl bir emek ve göznuru akıttıklarının birçoğumuz farkında bile değil.

Bundan önceki yıllarda da gazete dağıtımını ve satışları üzerine yazılar yazıldı. Eleştiri ve öneriler sunuldu. Fakat gelinen yerde sorunun pek aşıldığı söylenemez. Önce yoldaşlarımıza ve taraftarlarımıza birkaç soru soralım. *Kızıl*

Bayrak'ın 105.

sayısına herhangi bir yazı gönderdik mi? Herhangi bir işçi ve emekçiden yazı, röportaj almak için girişimde bulunduk mu? Herhangi bir emekçiyi gazetemize yazı ulaştırması için ne ölçüde teşvik ediyoruz, buna ilişkin nasıl bir yol ve yöntem izliyoruz?

Bir de gazete çıktıktan sonraki süreç var. Aradaki aksilikler dışında gazetemiz cumartesi günleri elimize ulaşıyor. Bazen bireysel, bazen de toplu okuyoruz. Okuduğumuzu sanıyoruz birçoğumuz. Peki, gazetemizin orta sayfasını en son ne zaman okuyup tartışabildik? Ön ve arka kapağa ilişkin, şöyle olsa daha iyi olurdu, diye gazetemizin merkezine ne zaman öneri sunduk? Gazetemizin 22. sayfasındaki memur hareketi ile ilgili şu paragraf yazının bütünlüğünü bozmuştur diyebildik mi? Veya şu

savaş karşıtı haber çok abartılı diye bir eleştirimiz oldu mu? Gazete boydan boya savaş ile ilgili yazılarla doldu, bu kadarı fazla diye düşünen oldu mu hiç? Ya da sportif, kültürel vb. konularda da yazılar çıkmalıdır diye öneride bulunan oldu mu? 4 ay önce başka bir çevreyle yapılan polemik gerek birey olarak gerek kolektif olarak ne kadar değerlendirebildik? Bu soruları çoğaltabiliriz. Son nokta, gazetemizin dağıtımını yaygınlaştırmak için bireyler ve kolektiflerin ne oranda bir çaba harcadığıdır. Birey olarak değişik bayi ve kitapçılara gazetemizi sattırmak aklımızdan hiç geçti mi? En son hangi işçi ile gazetede çıkan bir yazı üzerine sohbet edebildik? Yeni okur bulmakta neden zorlanıyoruz? Bir okurun sürekliliğini sağlamak için nasıl bir yöntem izlenilmeli?

Yoldaşlarımız bu soruları kendilerine sormalı ve bu soruna sahip çıkmalıdır. Elbette bu konudaki başarı devrime ve sosyalizme inanmış bireylerin kolektif tarzda çalışmasına bağlıdır. Sorunu önce anlamak, sonra da çözmek için çaba göstermek gerekiyor.

Partili kimlikle hareket edildiğinde karşılığını almak güç olmayacaktır. Yeter ki istekli, samimi ve ısrarcı olalım.

R. Deniz

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

KÖLELİK YASASINA ÖZELLEŞTİRMELERE TENSİKATLARA KARŞI

1 Mayıs'ta alanlara!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu